

Vi Nhĩ Lưu Tình

Contents

Vi Nhĩ Lưu Tình	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	15
7. Chương 7	18
8. Chương 8	29
9. Chương 9	33
10. Chương 10	34
11. Chương 11	36
12. Chương 12	38
13. Chương 13	40
14. Chương 14	45
15. Chương 15	46
16. Chương 16	48
17. Chương 17	49
18. Chương 18	51
19. Chương 19	54
20. Chương 20	56
21. Chương 21	58
22. Chương 22	60
23. Chương 23	64
24. Chương 24	67
25. Chương 25	69
26. Chương 26	72
27. Chương 27	74
28. Chương 28	76
29. Chương 29	77
30. Chương 30	80
31. Chương 31	81
32. Chương 32	83
33. Chương 33	85
34. Chương 34	88
35. Chương 35	90
36. Chương 36	92
37. Chương 37	95
38. Chương 38	96
39. Chương 39	99

Vi Nhi Lưu Tình



Giới thiệu

Thể loại: Thanh thủy văn, phụ tử, huyền huyền, công sủng thụ, ôn nhu bá đạo công x điềm đạm thụ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-nhi-luu-tinh>

1. Chương 1

Kiếp trước kiếp này,

Đau, thân thể như hoàn toàn tê liệt, Lam Nguyệt không biết chính mình bị làm sao, hắn còn mơ hồ nhớ rõ mình đang phát sốt, mơ mơ màng màng cảm giác thứ gì đó thật lớn dần, từng bước di chuyển toàn thân, đau đến nỗi thầm nghĩ muốn trốn mất, thầm nghĩ muốn hô to, nhưng cái gì cũng không làm được, hắn nghĩ chẳng lẽ mình thật sự bệnh nặng như thế, tại sao lại như thế, tại sao hắn không thể làm được gì?

Qua một hồi lâu có thể chớp mắt một cái, loại cảm giác đau đớn này đột nhiên biến mất, hắn cảm giác ấm áp như được ai đang ôm trước ngực, cả người có cảm giác dính dính, cả người đột nhiên cảm thấy thiếu không khí, nhìn không được mà la lên :”Oa.... Oa.... Oa....”

Âm thanh trong trẻo lại non nớt vang lên tận mây xanh, sao lại thế này? Lam Nguyệt trong lòng cả kinh, biến cố kế tiếp làm hắn ngây người

“Chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương, là tiểu hoàng tử.”

“Thật sự? Mau, mau ôm lại đây cho bản cung nhìn một cái” Âm thanh tuy suy yếu nhưng tôn quý vang lên

“A, nương nương ngài chờ, nô tỳ lau mình cho hoàng tử điện hạ đã.” Lại một giọng nói khác vang lên.

“Ân, các người nhanh đi, cẩn thận một chút, đừng làm hoàng tử đau.”

“Nô tỳ tuân mệnh.”

.

Sau một trận rối ren. Lam Nguyệt cảm giác chính mình được quấn trong một cái chăn mềm mại và ấm áp, hắn cũng dần dần hiểu được đây chính là sự thật. Lam Nguyệt hai mươi hai tuổi bởi vì sốt cao mà xuyên không hơn nữa xuyên không thành người của hoàng gia, thành một hoàng tử, nhưng chuyện này chưa kết thúc ở đây, bởi vì

“Đại nhân, ngài thật sự muốn đem tiểu hoàng tử cùng Vọng Nguyệt trao đổi? Vạn nhất bị phát hiện...” Người đang ôm hắn có chút run rẩy.

“Dài dòng” cảm giác chính mình bị người khác cướp đi một cách thô lỗ, Lam Nguyệt khẽ nhíu mày, trẻ con da thịt non nớt, Lam Nguyệt cố gắng mở to hai mắt bị phủ một màng sương huyết của mình, hắn ngoài trừ một mảnh màu đỏ mơ hồ, hầu như cái gì cũng không thấy, chỉ nghe âm thanh nam nhân thô lỗ kia “Húc để

viễn chinh ở ngoài ngàn dặm, Lí phi cũng không phải phi tử được sủng ái, hơn nữa có người là bà vú làm nội ứng, thiên thời, địa lợi, nhân hòa như thế người còn do dự cái gì?”

“Này... Vạn nhất...” Giọng nữ còn có chút do dự.

“Chẳng lẽ người không hy vọng, con người sau này trở thành hoàng tử, từ nay về sau vinh hoa phú quý hưởng thụ vô cùng, thậm chí.” Nam nhân nói trong thanh âm có một tia hấp dẫn, sau đó âm thanh lại mang âm điệu uy hiếp, “Người phải biết rằng, chủ thượng không sủng nữ nhân quá lâu, ngài cần một hoàng tử...”

“Ta nguyện ý, ta nguyện ý, đại nhân, đa tạ đại nhân nhắc nhở ” nữ nhân tựa hồ bị kích động mạnh, nói năng lộn xộn “Ta mang theo tiểu hoàng tử này, không, không, không, là con ta, con ta Vọng Nguyệt, về sau mong đại nhân chiếu cố tiểu hoàng tử.”

“Đó là điều đương nhiên, còn không mau đi!” Trong âm thanh nam nhân có chán ghét và mất kiên nhẫn, nữ nhân ngu xuẩn, nếu không còn tác dụng, như thế nào thu lưu đến bây giờ, mơ hồ Trung Lam Nguyệt nghe một câu như thế, không kịp nghĩ nhiều, Lam Nguyệt, không, hiện tại là Vọng Nguyệt bị giao lại cho nữ nhân này, nữ nhân hai tay gắt gao ôm Vọng Nguyệt, một bên khóc mà rời đi.

Chuyện sau đó, Vọng Nguyệt cũng không rõ ràng, nữ nhân đó đối với hần hạ được, khi hần lại tỉnh lại, đã qua vài ngày sau.

Mười năm,

Thiên nguyên mười hai năm, hoàng tử thứ năm của Húc đế ra đời.

Thiên nguyên mười lăm năm, đại thắng, Húc đế trở về, nhờ đứa con thứ năm, cát điền.

Thiên nguyên mười bảy năm, hoàng tử thắng bài thơ ngông, thái phó kinh hải, tán thưởng thần đồng, để chúc mừng, ban thưởng vô số.

Sau vài năm, khi tác phẩm xuất sắc cùng nhau nổi lên, Húc đế vui mừng và chọn là Thái tử.

.

Ngoại ô kinh thành , một sân nhỏ cỏn cỏ.

“Ta dực thuận gió trở lại, lại khùng quỳnh lâu điện ngọc, chỗ cao không thắng hàn.” Một gã nam tử chậm rãi thì thào, hỏi những đứa trẻ bên cạnh, “Như thế nào?”

Đứa bé mở to mắt: “Một chút nhịp không có, khó nghe muốn chết.”

Nam tử không hờn vui nhú mày: “Ta không hỏi cái này.”

“Đối với người muốn nói chính cái này, ” đứa bé nhú lông mày, tay cầm cây sáo “Cửu Thiên, ta đã nói rồi, ta đối với cái này không có hứng thú, người nếu muốn đọc các tác phẩm của hoàng tử, có thể đi tửu quán, đừng ở chỗ này lãng phí thời gian của ta, ta còn nghĩ muốn sớm một chút trở về ngủ.”

Cửu Thiên giống thường ngày lui tới và ra về trong im lặng, tựa hồ có nhu có chút nuối tiếc li khai nơi này.

Đứa trẻ dọn xong trà cụ, cả tiểu viện khôi phục lại sự yên lặng , chỉ còn lại âm thanh của những lá cây rơi và những làn gió nhẹ.

.

Ngày mới tờ mờ sáng, một nhân ảnh nhỏ đang trên đường chạy trốn, đi ngang qua một dòng sông nhỏ thì dừng lại, cẩn thận nhìn xung quanh, không thấy ai, nhanh chóng lấy điệp chỉ trong lòng ngực ra, cũng không thèm nhìn xung quanh liền xé thành nhiều mảnh nhỏ, sau đó ném xuống sông, nhìn chúng đều chìm xuống sông, lại xác định xung quanh không có người khác, liền nhanh chân chạy nhanh tới nơi có người.

Khi thân ảnh của tiểu hài tử biến mất, bờ sông đột nhiên xuất hiện hai nam tử, một trong hai người đó chính là Cửu Thiên, trên gương mặt nam tử còn lại xuất hiện nụ cười, lấy quạt ra quạt nhẹ và nói :” Tiểu đệ, không nghĩ tới tiểu tử kia vẫn cẩn thận như vậy, người thật sự biết cách dạy dỗ a “

Cửu Thiên không nói, quay đầu bước đi. Nam tử thấy hắn không trả lời, tiếp tục nói: “Nếu tiểu tử đó biết ý nghĩa của tờ giấy đó, không biết có hay không hối hận.”

Chưởng phong nén giận mà nói : “Không được nhiều chuyện!”

“A, a, thẹn quá hóa giận , hay là. Ha hả, ha hả, từ từ a tiểu đệ, Nhị ca không nhiều chuyện, xem diễn *nhỏ giọng*, không được a.” Nhị ca không nhanh không chậm theo sát đi lên, trong lòng thở dài, chưa bao giờ thấy đề vương làm thơ, mà kiên trì đọc nhiều lần cho một đứa trẻ nghe nhưng đứa bé này sao hiểu được, chẳng những mỗi lần còn đem thi từ tự mình sao chép, còn bám riết không tha, lần lượt niệm từng cái cho đứa trẻ nghe, nhưng đứa trẻ này làm sao hiểu được, không biết cảm xúc của y như thế nào khi thấy nó xé đi điệp chỉ không còn một mảnh?

Lúc đứa bé trở lại nhà của mình, nhịn không được nói nhỏ một tiếng “Đáng giận”. Lần này tốn quá nhiều thời gian, hắn vừa bước vào cửa sau, liền nghe tiếng gầm giận dữ: “Vọng Nguyệt”.

Hoàn đệ nhất chương

2. Chương 2

Trùng phạt

Không sai, đứa bé đó chính là Vọng Nguyệt, hắn chậm chậm đi tới nam tử đang ở trong từ đường. Lão nương Thu Mạch nhìn hắn có vẻ khẩn trương, nhìn hắn đã trở về nhẹ nhàng thở nhẹ ra, “A nguyệt, đã trở lại? Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi.”

“Câm miệng!” Nam tử hung hăng trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, “Đi ra ngoài!”

“Lí thị vệ.” Thu Mạch còn muốn nói cái gì, run run hai tay, vẫn là ánh mắt thương hại nhìn Vọng Nguyệt, bước nhanh rời đi, thậm chí không quên đóng cửa.

“Quỳ xuống!”

Vọng nguyệt hít sâu một hơi chậm rãi quỳ xuống, lại bị đập mạnh xuống mặt đất, hung hăng chà đạp hắn trên đất, Vọng Nguyệt cắn chặt răng mình chịu đau, hắn biết, lúc này chỉ mới bắt đầu, nếu muốn ít chịu chút khổ, phải thành thật một chút.

“Ba!” Một cây gậy không thương tiếc giáng lên người hắn, Vọng Nguyệt nói: “Lý thúc, ta biết sai rồi.”

“Ba!”

“Ta không nên đi cả ngày.”

“Ba”

“Ta không nên bỏ ra ngoài.”

“Ba!”

“”

“Ba!”

“”

“Ba!”

“”

“Như thế nào không nói ?” Lí thị vệ như đã hạ hỏa, bỏ cây gậy xuống, Vọng Nguyệt nói mà cảm giác như muốn xỉu, “Người phải hiểu được, Nương của người là nữ mẫu của ngũ hoàng tử , ngũ hoàng tử chính là

hoàng tử mà hoàng thượng tối sủng ái, chỉ cần loại tình huống này tiếp tục , nhà các ngươi có thể được vinh hoa!”

“Ngươi có thể sống chết trung thành với ngũ hoàng tử!” Ánh mắt như có chút mê ly muốn tiểu oa nhi trả lời.(Ta tức, Nguyệt Nhi là ngũ hoàng tử mà)

“A nguyệt, bé ngoan, nói cho Lý thúc, buổi tối ngươi đi đâu ?” Nam tử đem tiểu hài tử ôm vào trong ngực, âm thanh có chút mê hoặc.

“Ta đi.”

Đợi nửa ngày không có nghe đoạn sau, nam tử cúi đầu liền thấy, tiểu hài tử đã hôn mê bất tỉnh, “Mẹ nó!” Lí thị vệ nhin không được mắng một tiếng, đem tiểu hài tử đẩy ngã trên mặt đất, mở cửa môn rồi đi ra ngoài.

Ngoài cửa Thu Mịch nhin không được hét lên kinh hãi: “Lí thị vệ, ngươi lần này xuống tay quá nặng.”

“Ngươi biết cái gì, trong cung có những quy định ở trong cung, nếu muốn giấu diếm Húc Đế, nhất định phải trước giấu diếm nam hài này! Vọng nguyệt càng ngày càng không thành thật, ngươi phải xem chừng hẩn, vạn nhất không cho hẩn biết.”

“Sẽ không biết, sẽ không biết, A Nguyệt tuyệt đối sẽ không biết .”

“Tốt nhất là như vậy, thời gian chỉ còn nửa năm, ngươi tốt nhất nên xem chừng hẩn, tuyệt đối không nên để chuyện gì xảy ra.”

“Sẽ không, sẽ không.”

Hoàng cung, ngự thư phòng.

“Hoàng Thượng, Vương công công cầu kiến.”

“Tuyên.”

“Tra.”

“Hoàng Thượng.” Một lão già bước vô khom người hành lễ.

“Có phải hay không con ta đã xảy ra chuyện?”

Tuy rằng Húc đế không nói là đứa con nào, nhưng lão già ấy vẫn hiểu ý mà gật đầu, lấy từ trong lòng ngực một cái tượng nguyệt ngọc bài, chính là húc đế cổ ý, lão cũng chỉ có thể vâng theo.

Ngọc bài này này đáng lẽ phải tỏa ra ánh sáng rực rỡ nhưng hiện lại tỏa ra một ánh sáng vô cùng ảm đảm, thậm chí còn tỏa huyết khí, đây rõ ràng là huyết quang tai ương!

Húc đế trên người tỏa ra hàn khí ” ba” một tiếng động lớn, cây bút trên tay bị gãy làm hai, sát khí như nước thối lui.

Đúng lúc này,bên ngoài phòng tiếng một tiểu thái giám truyền đến phòng: “Hoàng Thượng, tiểu thái giám hầu hạ ngũ hoàng tử cầu kiến.”

Húc đế tiếp nhận Ngọc bài, phát tay, lão già hiểu thi lễ, rồi biến mất.

Húc đế đem ngọc bài bên người hảo cất vào, mới nói: “Tuyên.”

Môn mở ra, tiến vào là một tiểu thái giám khoảng mười lăm ,mười sáu tuổi, quỳ trên mặt đất, đầu cũng không dám ngẩng nói: “Hoàng Thượng, ngũ hoàng tử thân thể bất hảo, thái y nói là nhiễm phong hàn, tốt nhất là nằm trên giường vài ngày.”

“Nga? Ngũ hoàng tử không có gì?” Húc đế nói với âm điệu lo lắng.

Tiểu thái giám càng cúi đầu thấp hơn, “Ngũ hoàng tử sợ làm Hoàng Thượng lo, nên đã nói nô tài không được quấy nhiễu Hoàng thượng, thỉnh Hoàng Thượng không cần lo lắng.”

“Trẫm hiểu, ngươi lui ra đi, hãy giúp hoàng nhân hảo hĩa nghĩ dưỡng, không cần đi học.”

“Tra, nô tài cáo lui.”

Ngự thư phòng khôi phục lại sự yên tĩnh, Lâm có chút lo lắng nhìn chủ tử, đã hiểu rõ sự thật, Lâm vẫn không rõ chủ tử của mình nhắm nài cái gì, làm cho tất cả mọi người như thế thống khổ.

Húc đế cài gì cũng chưa nói, chỉ nhắm mắt lại, ngồi xuống cả buổi chiều và ngay cả buổi tối cũng không làm gì.

Thắng ngôn cung.

“Như thế nào, phụ hoàng đích thực nói như thế?” Một tiểu oa nhi mười tuổi nhìn tiểu thái giám trước mặt.

“Hoàng Thượng nói hoàng tử hỏa nghị ngôi, không cần đi học.”

“Nga, thật tốt quá, thật tốt quá, lí thị vệ, người đứng là có biện pháp.”

“Tạ ơn ngũ hoàng tử ân điển.” Lí thị vệ sùng nịch nhìn tiểu hài tử, sau đó quay đầu hỏi, “Hoàng Thượng còn có nói cái gì không?”

” Không có.”

“Phải không?” Lí thị vệ có chút dăm chiêu, “Người đi xuống trước đi.”

Tiểu thái giám nhìn ngũ hoàng tử, thấy hắn không phản ứng, rồi thi lễ lui xuống

Hoàn đệ nhị chương.

3. Chương 3

Thăng thấn

Đợi cho Vọng nguyệt tỉnh táo lại, trời đã tối, hắn nằm úp trên trường cảm thấy thật thở không nổi, hắn nhìn không được động một cái, chỉ cảm thấy trên lưng thật sự rất đau.

“Chết tiệt”, hắn nhìn không được la nhỏ một tiếng, như thế nào lại xuống tay tàn nhẫn với ta như vậy, về sau mọi chuyện phải cẩn thận. “Tê” hoàn hảo, chỉ là vết thương ngoài da, hắn nhìn quanh phòng, như thế nào lại không có ai?

“Quý Hỉ? Quý Hỉ? Có ở nhà hay không?”

“Chi nha” một tiếng, môn đẩy ra, một hài tử chừng tám tuổi vừa quỳ vừa tiến vào, hai mắt sưng lên giống tiểu bạch thỏ, “Thiếu gia, người tỉnh?”

“Quý Hỉ” Vọng Nguyệt áy náy nhú mày, “Người đứng lên trước rồi nói.”

“Không được, thiếu gia.” Quý Hỉ quỳ không dám đứng lên, “Phu nhân nói, tiểu nhân phải quỳ đến khi nào thiếu gia biết sai rồi mới được đứng lên.”

Vọng Nguyệt nhú mày “Ta đã biết sai rồi a, người mau đứng lên đi.”

Quý Hỉ vẫn là lắc đầu, nhăn trán nói, trong mắt tựa hồ có điểm nghi ngờ, “Thiếu gia gạt người, mỗi lần đều nói như vậy, làm hại Quý Hỉ mỗi lần đều phải quỳ nhiều canh giờ như vậy, làm ta đói muốn chết.”

Ta cũng hảo đói ,hảo khát “Quý Hỉ a, vậy người lần này quỳ bao lâu?”

Quý Hỉ đáng thương đưa ra một ngón tay.

“Một khắc?”

“Là một canh giờ.”

“A, thiếu gia cùng người nói chuyện phiếm cũng tốt lắm.”

“Thiếu gia. Ô.”

Nhìn thấy ngoài trời mưa càng to, Vọng Nguyệt cảm thấy ngày càng khát.

“Thiếu gia, ngài có thể dừng đi ra ngoài được không?”

Vọng nguyệt lắc đầu, tiết kiệm nước bọt.

“Ô. Thiếu gia mang Quý Hỉ đi nữa được không?”

Vọng Nguyệt tái lắc đầu, nhìn tên tiểu tử Quý Hỉ rắc rối kia.

“Ô. Thiếu gia đi đâu chơi nói cho Quý Hỉ nghe đi?”

Vọng Nguyệt còn muốn tái lắc đầu, Quý Hỉ mặc kệ, “Ô oa. Thiếu gia ghét bỏ Quý Hỉ, không cần Quý Hỉ, Ô.”

“Ta không có.” Vọng Nguyệt nói nhưng Quý Hỉ không hề nghe vì tiếng khóc quá lớn, cuối cùng chỉ có thể hướng Quý Hỉ vẫy tay, sau đó sờ đầu hắn, lau nước mắt cho khuôn mặt nhỏ nhắn ấy, giải thích nói: “Quý Hỉ ngoan, đừng khóc, thiếu gia không phải không muốn nói cho Quý Hỉ, chính là nói ra Quý Hỉ cũng nghe không hiểu a.”

“Hiểu, hiểu mà, thiếu gia người nói đi.” Quý Hỉ vừa nghe có hi vọng, vội mở to đôi mắt hướng Vọng Nguyệt chờ đợi.

Vọng Nguyệt càng thêm bất đắc dĩ, rồi lại sợ hắn lại khóc, đành phải đảo tròn mắt, “Thiếu gia khát”

“Để Quý Hỉ lấy nước cho thiếu gia.” Quý Hỉ “Tạch” một phát đứng dậy, sau đó lại nhanh chóng chạy trở về, động tác nhanh đến nỗi Vọng Nguyệt cũng không phản ứng kịp, quỳ lâu như vậy làm sao đứng lên liền được.

Quý Hỉ xoa hai chân của mình, sau đó có chút tập tễnh đi đến trước bàn, may mắn đây là phòng của tiểu hài tử, hết thấy mọi thứ đều nhỏ, Quý hỉ nhanh chóng lấy nước, cẩn thận uy Vọng Nguyệt, lại “Bùm” một tiếng quỳ xuống.

Vọng Nguyệt bất đắc dĩ, thật sự không hiểu nổi tiểu tử này, “Quý Hỉ, thiếu gia phải đi.”

“Thiếu gia gạt người!”

“. Ta cái gì đều còn chưa nói.”

“Thiếu gia ta đâu đáp ứng người.” Tiểu oa nhi không phải là kẻ dễ bị lừa.

“Ai, được rồi.” Vọng Nguyệt biết, sẽ có người nghe lén, nhưng là ngấm lại nói cũng không sao, dù sao bọn họ nhiều ít cũng đoán được, chỉ cần chính mình còn có giá trị lợi dụng, bọn họ cũng không làm gì quá với hắn, nếu không nói chỉ sợ Quý Hỉ.

“Ta là đi gặp một người.”

“Ai a? Một tiểu hài tử?”

“Không phải.” Tuy rằng trước kia là, “Phải đi gặp một vị tiền bối.”

“A, ta đã biết, là sự phụ của thiếu gia? Thảo nào thiếu gia hiểu biết rất rộng!” Tiểu oa nhi hưng phấn mà gật gật đầu, rất ra dáng.

Vọng Nguyệt có chút dở khóc dở cười, hắn cho tới bây giờ đều vô tình thành tiểu hài tử, với hắn mà nói, nếu bị phát hiện chắc chắn sẽ bị giết, nói không chừng hắn còn có cơ hội trở về.

Đúng vậy, trở về, tất thấy người thân, bạn hữu đều ở thế giới kia, hắn muốn trở về, nghĩ vậy mà hằng đêm hắn không thể ngủ. Cho nên, hắn cự tuyệt nhận thế giới này, cự tuyệt nhận thân phận, thậm chí vì nguyên nhân này, hắn cam tâm tình nguyện dâng địa vị “Ngũ hoàng tử” cho người khác, chính là vì hắn không quá ngu muội, không cần bị vạch trần, hắn cùng “Ngũ hoàng tử” rất khó nói ai lợi dụng ai, dù sao những năm gần đây, bọn họ cũng không có hạn chế tự do của hắn, cho dù hắn thường xuyên không tuân theo.

“Đúng vậy, hần là sư phụ của ta, cũng là tiền bối ta tối kính trọng.” Cửu Thiên dạy ta rất nhiều, vô luận là thiên văn hay là địa lý, ngay cả thổi sáo hay cờ tướng hần đều được dạy, xưng y vi lão sư một chút cũng không quá, tuy rằng Cửu Thiên không muốn hần gọi y là “Thúc thúc” . Cho nên, tuy rằng miệng không nói, Vọng Nguyệt trong lòng vẫn là đem y coi là trưởng bối.

“A, tiền bối đại thúc kia gọi là gì, mấy tuổi, bộ dáng ra sao?”

“Vấn đề của người thật đúng là nhiều, ta cũng không biết hần gọi tên là gì a, đừng quên, người ta là tiền bối cao nhân làm sao nói ra danh tính của chính mình.”

“Đúng nga!” Nhìn tiểu oa nhi một bộ “Ta hiểu biết” kiêu”Nên như thế” rất biểu tình, Vọng Nguyệt chỉ có thể cười, nhưng đó là sự thật, bởi vì Cửu Thiên rõ ràng không phải tên thật, cho nên Vọng Nguyệt cũng không được tính là nói dối, tự nhiên sẽ không sợ Quý Hỉ phát hiện, hần tiếp tục nói, “Tiền bối thoát nhìn mới hai mươi tuổi đầu, cực kỳ tuấn mỹ, tóc dài đen như than, mày kiếm nhập tấn, mắt rất có thần.”

“Không có khả năng!” Quý hỉ một bộ “Người đừng đã cho là ta không biết” rồi đến bộ dáng bộ dáng, “Nếu như theo lời thiếu gia nói, tiền bối đại thúc nhất định tuấn mỹ phi thường, công lực của y nhất định không không lường được, như thế nào chỉ có thể mới hai mươi tuổi đầu!”

“Nga? Vậy người nói nên mấy tuổi?”

“Ít nhất năm, ba, ân, ít nhất cũng đã ngoài một trăm tuổi, không thể sai, có bộ dáng tuấn mỹ như vậy trình độ cũng phải một trăm năm a.”

“Phốc!” Vọng Nguyệt thật sự nhin không được nở nụ cười, Quý Hỉ đem Cửu thiên biến thành một lão gia hơn trăm tuổi, Vọng Nguyệt nghĩ mà muốn cười, mà hần cũng không hiểu vì sao Cửu thiên không cho hần gọi y là thúc , mà từ trước tới nay Vọng Nguyệt luôn lịch sự với người bề trên, dù sao Cửu thiên cũng là một bậc tiền bối.

Nhìn tiểu oa nhi hiếu kỳ còn muốn đặt câu hỏi, Vọng Nguyệt lộ ra biểu hiện mệt mỏi, “Tốt lắm, Quý Hỉ, thiếu gia đã muốn một ngày không ăn cơm, chuyện của người khác ngày mai hãy nói sau được không?”

“A, thiếu gia, là Quý Hỉ sơ sẩy, Quý Hỉ lập tức đi lấy cơm cho thiếu gia.”

“Ân, cẩn thận cái chân trước đi.”

“Dạ, thiếu gia!” Nhìn thấy nét vui mừng của Quý Hỉ, vọng nguyệt đột nhiên cảm thấy được chính mình có hay không một chút vui?

PHIÊN NGOẠI :

Tâm tư trong đêm thanh tĩnh

Ánh trăng chiếu sáng cả phòng ngủ, Vọng Nguyệt không khỏi có chút ngây ngốc, hần nhớ tới trước kia, ánh trăng cũng đẹp như thế.

Đêm đó, lần đầu tiên hần nhìn thấy Thu Mạch khóc. Nữ nhân ôn nhu đó vì áy náy mà luôn chiếu cố hần ăn mặc, ngủ nghỉ, luôn sắm vai một người mẫu thân tốt.

Nhìn không được Vọng Nguyệt đi về phía trước, hiện tại ngấm lại, nếu lúc ấy chính mình không nhất thời mềm lòng, có lẽ mọi việc sẽ khác .

“Nương, như thế nào lại khóc, là ai làm người sinh khí?”

“A, A Nguyệt, người như thế nào lại ở đây?” Thu Mạch một bên rơi lệ, một bên hơi kinh hoảng hỏi, không biết vì sao, rõ ràng chỉ là tiểu hài tử năm tuổi, cũng đã làm cho nàng không dám nhìn vào, hay chẳng lẽ nàng lo sợ sự uy nghi của hoàng gia? Nghĩ đến đứa con mình trong cung không được coi trọng, Thu Mạch lại muốn khóc, trước mắt nàng là một tiểu hài tử thông minh, người này mới chính là ngũ hoàng tử, nếu hần còn ở trong cung, với sự thông minh này có lẽ đã sớm được ân sủng?

“Nương, làm sao vậy? Nói cho con, có lẽ con có thể nghĩ ra biện pháp?”

“Nếu ngũ hoàng tử thông minh như người thì tốt rồi!” Thu Mạch thốt ra, nàng cũng không biết mình cái gì lại nói như vậy, mà không phải nói “Người mới là ngũ hoàng tử”, chẳng lẽ trong tiềm thức của mình vẫn

muốn đứa con mình thân sinh được làm hoàng tử? Vậy mấy năm qua nàng ấy náy cái gì? Bất quá, Thu Mạch không kịp phân tích ý nghĩ của chính mình, bởi vì vừa rồi thốt ra lời nói nàng lại có linh cảm, nàng khẩn trương nắm lấy tay của Vọng Nguyệt hô, “Vọng nguyệt, con ta, cứu cứu mẫu thân!”

“Sao, làm sao vậy nương, đau quá, người mau buông tay!”

“A nguyệt, cứu cứu nương.” Thu Mạch tựa hồ không nghe được lời của Vọng Nguyệt mà ngày càng ra sức nắm mạnh hơn, trong mắt tràn phần khởi, “Đem học vấn của người dạy cho ngũ hoàng tử, như vậy hẳn sẽ được hoàng thượng sủng ái, nói không chừng còn có thể.” Nói đến điều kiêng kị, Thu Mạch rất cực thanh tỉnh, nhìn thấy Vọng Nguyệt nhanh chóng rút tay ra khỏi tay nàng, “Nếu ngũ hoàng tử được sủng ái, nhà của chúng ta có thể được phú quý, A Nguyệt người có thể sung sướng hơn, A Nguyệt, người thấy có được không?”

Vọng Nguyệt nhíu mày nhìn nữ nhân điên cuồng này, mấy năm nay bọn họ không phải cấm hấn vào trong cung vì sợ bại lộ sao? Hiện tại vì chính đứa con của mình muốn hấn vào cung? Sẽ không thay đổi nhanh như vậy chứ?

Nàng làm hấn quá chán kinh rồi, Thu Mạch rất cực tỉnh táo lại, “A nguyệt, nương là nhũ mẫu của ngũ hoàng tử, mấy năm nay hoàng tử không được sủng ái, gia đình ta sống cũng cực khổ, người muốn nương thương tâm sao? Nương biết, một khi người đáp ứng, người về sau liền không thể trước mặt người khác thể hiện tài hoa của mình, nhưng đây cũng chỉ là tạm thời, một khi ngũ hoàng tử đã được coi trọng, thì người có thể tự do thể hiện tài năng của mình!” Thu Mạch biết rõ tiểu hài tử này còn nhỏ, cho nên có một chút sợ hãi không hiểu, “Nếu là ngũ hoàng tử không được sủng ái, cuối cùng kết cục. Ta thân là nhũ mẫu của ngũ hoàng tử, chúng ta một nhà đều không thể thoát khỏi can hệ.”

“Nương, đừng nói nữa, cho ta thời gian suy nghĩ đi.”

Vấn đề này cần giải quyết nhanh chóng nhưng cũng cần có thời gian, Thu Mạch gật đầu.

Vọng Nguyệt chậm rãi bước về phòng của mình, hành động của Thu Mạch có chút điên cuồng, Vọng Nguyệt cũng không trách nàng, hẳn hiểu được, đó là một vị mẫu thân hết mực yêu thương con. Mặc dù hấn mới vài tuổi, nhưng hẳn rất muốn có một gia đình, nhất là đang ở đây một nơi hoàn toàn xa lạ như thế này, hình ảnh cha mẹ ngày càng mờ đi trong tâm hấn, nhưng hấn vẫn còn nhớ rất rõ sự yêu thương của gia đình.

“Sàng tiền minh nguyệt quang,

Nghi thị địa thượng sương.

Cử đầu vọng minh nguyệt,

Đê đầu tư cố hương.”

(Tĩnh dạ tư – Lý Bạch)

“thơ hay, thơ hay! Người là ai mà có thể ngâm ra khúc thơ hay như vậy?” Một âm thanh bình thản vang lên.

Vọng Nguyệt cả kinh, phát hiện chính mình đang nhớ nhà mà đọc thơ lúc nào không hay! Vọng nguyệt nghe có tiếng bước chân đi tới, mới phát hiện có người đứng trong tiểu viên trước cửa sổ, nhíu mày lại, Vọng Nguyệt như nhìn thấy một vị thần “Kiệt tác của thượng đế!” Đây là điều duy nhất hấn có thể thốt ra, sau đó liền bị một cái ôm chế trụ lại.

“Người là một tiểu tử vì sao lại thăm trầm, trời rất lạnh, sao không đóng cửa sổ lại.”

Vọng nguyệt hoàn hồn, liền phát hiện mình đang ngồi trong một vòng tay ấm áp, giống như ba ba đang ôm mình, rộng lớn mà an toàn, đây là một loại cảm giác rất lạ, rõ ràng là lần đầu tiên gặp mặt người này, nhưng lại làm cho hấn cảm giác vô cùng quen thuộc. Vọng nguyệt tìm vị trí thoải mái mà dựa vào “Không phải ta làm, là ngũ hoàng tử.” Được rồi, hẳn đang trong vòng tay ấm áp của người nọ, không muốn nghĩ về hoàng cung kia, khiến cho “Ngũ hoàng tử” thay thế ta cũng tốt lắm, cả hai cùng có lợi.

“Ngũ hoàng tử?” Âm thanh bình thản đó vang lên.

“Đúng vậy.”

“Phải không.” Âm thanh bình thản của nam tử đó lại vang lên “Người tên là gì?”

“Vọng Nguyệt.”

“. Thật khó nghe.”

“Vậy người gọi là gì?”

“Cửu Thiên.”

“Người không biết là tên của người càng khó nghe hơn sao? Cửu – Thiên, đại – thúc?” Hắc nguyền rắng nguyền lợi nói.

“Không được gọi ta đại thúc!” âm thanh ấy tiếp tục vang lên nhưng lần này lại có thêm sự giận dữ trong đó.

“Kia phải gọi là gì?” Vọng Nguyệt kinh ngạc hỏi .

“Vậy gọi Cửu Thiên.”

“.”

.

Một đôi tay quen thuộc ôm hắc tử từ phía sau, Vọng Nguyệt thuận theo tiến vào trong lòng người nam nhân, hơi thở có chút xao động , “Suy nghĩ cái gì?”

Một cái trò đùa dai hiện lên trong tâm trí ta, Vọng Nguyệt ngọt ngào cười nói: “Người vì sao ôm ta?”

Cảm giác tay cánh tay ấy càng siết chặt, Vọng Nguyệt biết nam nhân này có nhiều tâm tư “Bởi vì, người ôm rất ấm.”

Không cần hiểu hết, Vọng Nguyệt biết hắc tử cần một người để ôm lấy, để chia sẻ nỗi lòng của mình.

4. Chương 4

Thử

Vọng nguyệt vẫn chờ đợi người đến tra hỏi hắc tử, nhưng đã ba ngày trôi qua, một chút động tĩnh cũng không có, chẳng lẽ bọn họ không để ý nữa sao?

Tâm phiền ý loạn, nhàu nát tờ giấy trong tay ném vào chiếc giỏ rác, phụ thân hắc tử đột nhiên cho bài tập, hắc tử không thể nào hiểu được, theo lý mà nói thiên tài cũng là người, làm sao có thể viết nhanh như vậy, hoàng tử không phải chỉ viết thơ là tốt rồi sao, phải viết nhiều như thế làm gì, cư nhiên lại muốn đóng thành sách làm kỉ niệm.

Làm kỷ niệm? Một ý tưởng hiện lên, còn không kịp suy nghĩ, đã bị Quý Hỉ hô to làm mất cảm hứng , “Thiếu gia, thiếu gia, phu nhân kêu ngài ra đại sảnh.”

Đến đây!”Nàng có chuyện cần nói sao ?”

“Không, phu tử đang ở đây.”

“Nga, đã biết, Quý Hỉ ở lại, ta tự đi, người đem mấy cái này dọn đi.”

“A, thiếu gia người lại lãng phí.”

Phía sau Quý Hỉ đầu lòng kêu to, Vọng Nguyệt bĩu môi, bước nhanh hướng đại sảnh đi đến.

“Nương, ngài kêu con đến có chuyện gì sao không?”

“A Nguyệt, vết thương trên lưng người sao rồi?”

“Làm cho nương lo lắng, đều đã muốn hết, không có việc gì.”

“A Nguyệt, người và các vị lão sư này tựa hồ có nhiều hiểu lầm, người mau hướng bọn họ giải thích một chút.”

“Hiểu lắm? Không có gì hiểu lắm!” Vẫn bị Vọng Nguyệt xem nhẹ các vị lão sư phần nọ, “Nếu lệnh công tử đã có một vị lão sư xuất sắc, chúng ta cũng sẽ không nhận vị trí này, tiểu công tử không cần tái khuya khoắt không ngủ được, đêm đi bắt mèo!”

“Lão sư, người là không phải hiểu lắm cái gì?” Vọng Nguyệt kinh ngạc hỏi han.

“Hừ, Vọng Nguyệt, lão phu cũng không dám nhận đệ tử như người!” Lão nhân rau dài trừng mắt.

“Các lão sư có phải tất cả đều hiểu lắm” Vọng Nguyệt cười khế, lộ ra vẻ mặt giật mình, “Là ta không nói lung tung, ta là nhận thức từ một vị tiền bối, hần không muốn làm lão sư cho ta, chính là cùng ta ngang hàng luận giao, bình thường cùng ta nói về mọi thứ, dân tình thế thái, và làm cho Vọng nguyệt hiểu hơn về nhiều điều.”

“Thật sự?”

“Thật, đệ tử làm thơ tả về nhiều nơi như vậy đích thật là do hần miêu tả lại, nếu không, đệ tử lại như thế nào biết nhiều như vậy đâu?”

“Này.”

“Tốt lắm, tốt lắm, các vị phu tử, A Nguyệt đã nói như vậy, các người như vậy cũng không hiểu, các người sẽ không nghi ngờ gì chứ, chỉ có các người mới có thể làm lão sư của A Nguyệt, A Nguyệt, ta nói vậy có đúng không?” Thu Mạch ngắt lời khi cảm thấy họ đang tính nói cái gì.

“Đúng vậy, nương.”

“Chính là A Nguyệt, các lão sư nói người luôn ra ngoài vào lúc nửa đêm mà không báo, không bằng liền mời vị tiền bối kia ở nhà vài ngày, nương cũng cảm ơn hần mấy năm qua đã chiếu cố người.”

“Này chỉ sợ không tiện đâu nương,” Vọng Nguyệt có chút khó xử địa nhìn Thu Mạch, “Hần lão nhân gia không muốn xuất hiện chốn đông người, Vọng Nguyệt cũng không phải lần nào cũng gặp hần, hơn nữa hần cũng không thích lễ tục.”

“Như vậy a, thật sự là đáng tiếc” Thu Mạch nói với vẻ mặt tiếc nuối.

“Sẽ không a nương,” Vọng Nguyệt vội vàng giải thích nói, “Tiền bối tuy rằng không muốn xuất thế, nhưng cũng đối con cực kỳ hiểu biết, tin tưởng tương lai luôn luôn có cơ hội.” Nói xong, Vọng Nguyệt vội vàng che miệng lại, vẻ mặt biểu tình không xong.

“Người nói hần biết.” Thu Mạch không thể tin nhìn Vọng Nguyệt, mặt lão sư lộ chút sát khí.

“.” Đúng vậy, nương,” Vọng Nguyệt quỳ gối trước mặt Thu Mạch, vẻ mặt rất biểu tình, hần vội vàng giải thích nói, “Tiền bối nói hần tuy rằng không hiểu, nhưng tiết nhiên tiền bối sẽ không nhiều chuyện!”

“.”

Vọng Nguyệt vẻ mặt lo lắng nhìn Thu Mạch, rốt cục Thu Mạch nhẹ nhàng thở ra, “Được rồi, nương tin tưởng A Nguyệt, người đi xuống trước đi.”

Nhìn Vọng Nguyệt bước ra đại môn, nàng nói thêm “Hai ngày nữa nương sẽ trở lại cung, người có thể đi chơi trên phố, nhưng phải nhớ đừng quá lo chơi.”

“Thật sự? Nương?” Vọng Nguyệt thân hình run nhẹ, còn tưởng rằng năm nay không hy vọng đi đâu, “Nương xin yên tâm, con biết, các vị lão sư, đệ tử trước tiên lui.” Nói xong thì lễ rồi nhẹ nhàng li khai.

Chốc lát đã không còn thấy thân ảnh, từ trong đạo sảnh bước ra một người “Thu Mạch người nên lo lắng dù sao đó cũng là một đứa trẻ thông minh.”

“Là, chủ nhân.” Ở đại sảnh tất cả mọi người ngay cả vị lão sư cũng quỳ xuống, người tới không chút khách khí ngồi vào ghế chủ thượng.

“Nhớ rõ không cần đa thảo kinh xà, điểm ấy, Thu Mạch người làm tốt lắm.” Nam tử không chút để ý nhìn vào mắt Thu Mạch, ngữ khí cũng rất ôn nhu.

“Tạ ơn chủ nhân khích lệ.” Thu Mạch kích động quỳ càng thấp, nam nhân luôn làm nàng nguyện ý làm tất cả.

“Nhanh, lại có nửa năm. Trước đó, ta phải mọi sự tình của A Nguyệt ‘tiền bối’”

“Thỉnh chủ nhân yên tâm.”

“Ân.” Nam tử không chút để ý lên tiếng, lại đi trở ra nội sảnh, mà mọi người vẫn không dám nói lời nào.

Vọng Nguyệt cước bộ nhẹ nhàng đi trở tiểu viện của mình, trong lòng lại hoàn toàn bối rối, hẳn cảm giác được có cái gì đang thay đổi, nếu lúc trước hẳn sẽ bị nương cùng lão sư giáo huấn hẳn, nếu hẳn muốn giấu chuyện gì, nếu hẳn thật sự là mười tuổi tiểu hài tử, bọn họ làm vậy chắc hẳn sẽ rất vui, nhưng không phải, hành động của bọn họ lại cho hẳn cảm thấy có gì bất thường.

Nó là gì? Đi vào sân, nhìn đến bản nháp của các bài thơ, cuối cùng hẳn cũng hiểu được —— bọn họ, muốn hẳn mỗi ngày đều làm thơ, vài ngày đều phải có những bài mới, hiện tại hẳn phải viết mọi ngày, đơn giản chính là muốn làm chuẩn bị, chuẩn bị cái gì?

Xem ra, hết thấy cũng sắp đã xong, bọn họ rốt cục nhìn không được

Lễ độc thân

Lễ độc thân, là lễ dành cho những người độc thân, được tổ chức vào ngày mười một tháng mười một hằng năm, giúp họ tìm được người tâm đầu ý hợp, có thể xem như một dạng của ngày lễ tình nhân, hằng năm đến ngày này, mặc dù là vương tôn công tử hay những dân thường, không phân biệt tính chủng tộc, tất cả mọi người đều có thể dùng ánh mắt của mình hấp dẫn người khác.

Vì cái gì không nhắc tới khác phái? Cái này thật sự có hai nguyên nhân, nguyên nhân đầu tiên mọi người ở đây đều không kỳ thị giới tính hay tuổi tác, mọi người chỉ muốn tìm người tâm đầu ý hợp, họ cần một người để bầu bạn. Còn nguyên nhân thứ hai không phải mang tính lãng mạn, ngày này là cơ hội cho những ông chủ làm ăn, bán cho họ những chiếc mặt nạ để tặng thêm phần lãng mạn.

Cả ngày hội đều rất náo nhiệt, nó có ba trận đấu “Văn đấu”, “Nghệ đấu” cùng “Võ đấu” !

Lúc này nơi diễn ra ba trận đấu là nơi sôi nổi nhất, tập trung nhiều người nhất, nhưng “Văn đấu” thì tập trung nhiều người hơn với hai trận khác nhưng vẫn rất yên tĩnh

Trên đài thi đấu, có một tiểu hài tử mang mặt nạ che hết nửa khuôn mặt, nhưng mọi người vẫn có thể thấy vẻ nhàn nhã, vui vẻ của hẳn

“Na, các vị đại thúc, ai không đối được câu đối này có thể đi xuống được không?”

Mọi người đứng trước nam hài ra vẻ trấn tĩnh, trên thực tế thư sinh bọn họ đã đỏ mặt mồ hôi, bọn họ nhìn nhau vài lần, trong đó có một người hướng tới nam hài thi lễ.”Trương mỗ luôn cho mình học cao, lần trước có nghe danh hiệu “Văn Chủ” đã thuộc về tiểu thần đồng, trong lòng có chút không phục, giờ tự rước lấy nhục, nay được cao nhân chỉ dạy. Không biết nên xưng hô thế nào, đệ tử hẹn ngày khác thỉnh giáo”

Nam hài thấy mấy tên một sách cảm thấy rất hảo, nhưng hiện tại nhớ ra chính mình bị gọi là “Thần đồng” đó là khách khí, nhưng nói trắng ra ý nói hẳn bất thường. Nghe được thư sinh nói như vậy hẳn ngược lại còn ngại ngùng, sờ sờ đầu, hài hước nói: “Tên của ta a, phạt viết, không thể nói, không thể nói.”

Nam hài vốn nghĩ không muốn nói tên mình ra, thư sinh ấy như thật sự nghe được lời của phạt, xoay người cùng mấy người khác nói thầm, hướng tới nam hài làm đại lễ, sau đó không một lời xoay người bước đi

Nam hài sắc mặt phức tạp nhìn bọn họ rời đi, sau đó thoải mái cười, mặt dù mặt nạ đã che hết nửa gương mặt nhưng vẫn lộ ra nụ cười quái dị, nếu nụ cười này trên người khác thì có thể xem như là bất thường, nhưng lại ở trên người hẳn lại tạo được một mị lực, làm cho người khác không dám nhìn thẳng, nhìn thẳng rồi lại không dám ly khai ánh mắt, thậm chí sẽ có người hy sinh tất cả để có thể nhìn thấy nụ cười của hẳn

“Là ngũ hoàng tử a.” Sau khi nam hài rời đi, một lão bá đi thẳng tới thiếu niên cảm khái nói.

“Đầu gối thúc, người đang nói cái gì, ngũ hoàng tử ở đâu, ta thế nào lại không thấy?” Một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi nhìn chung quanh nói .

“Tiểu tử , sao lại đến? Hàng năm các ngươi không có đến, không biết vì sao năm nay lại đến.” Đầu gỗ thúc sờ sờ chòm râu :”Trận đấu vừa rồi ngươi có xem?”

“Ân, ân.” Đợi lâu không thấy người, tất nhiên đến để xem vui.

“Vừa rồi trên đài kia chính là tiểu thái tử.”

Tiểu tử kia kinh ngạc mở lớn đôi mắt, không dám tin những gì mình vừa nghe, “Đầu gỗ thúc, ngươi nói trên đài kia thật chỉ là tiểu thái tử?”

“Không sai ,chính là “Văn chủ” của chúng ta.” Đầu gỗ thúc thưởng thức nhìn gương mặt biến sắc của thiếu niên, lại nhỏ giọng nói “Chưa từng nghe qua phải không, văn chủ của chúng ta là tiểu thái tử”

Thiếu niên miễn cưỡng gật gật đầu, không trách được chưa bao giờ nghe nói, nhưng có vẻ vô lý, nam hài đó chắc chắn là

“Vọng Nguyệt!”

“Hư!” Vọng Nguyệt khẩn trương đi tới nhỏ giọng nói với thiếu niên kia “Tiểu tử, nhỏ giọng nói, nhỏ giọng một chút, đừng để người khác nghe thấy”

Thiếu niên miễn cưỡng gật gật đầu, Vọng Nguyệt nhẹ nhàng thở ra và đưa quần áo cho thiếu niên thay “Người hôm nay như thế nào lại đến muộn, ta còn nghĩ ngươi sẽ không đến.”

Thiếu niên đi lấy áo Vọng Nguyệt đưa mặc lên người, một bên mặc, một bên nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: “muộn thế này ngươi đi đâu! làm ta cảm thấy kỳ quái đi tìm người , bằng không sao ta phát hiện được”

Nói đến đây, thiếu niên ngừng động tác, gằm nhẹ bên tai Vọng Nguyệt”Ta là không biết ngươi vì có gì hằng năm thi văn đấu, ngươi rõ ràng không thèm để ý tới lời của ta, nhưng ngươi có biết tất cả mọi người đều lầm tưởng ngươi là ngũ hoàng tử! Đây là họa mất đầu a!”

Vọng Nguyệt nhìn thấy thiếu niên bốc hỏa trước mặt, thiếu niên này nhiều nhất chỉ kêu các ngự y xem vết thương của hắn vài lần, gặp nhau vài lần, giúp đỡ nhau, quan hệ hai người nói trắng ra là người giúp và người được giúp, lại không bao giờ nghĩ rằng thiếu niên này lại xem hắn là bạn hữu, quan tâm tới hắn

Vọng Nguyệt mỉm cười, ngăn thiếu niên nói: “Được rồi, tiểu tử, ngươi mau mau mặc quần áo đi, ngươi chỉ cần nhớ rõ, ngươi chỉ cần nói, ta sẽ nghe theo.”

Thiếu niên mặc quần áo xong, Vọng Nguyệt nói tiếp :”Mọi chuyện đã xong, Quỷ Hỉ lưu cho ngươi, ngươi nên cẩn thận, đừng để ai biết chuyện “

Nói xong không đợi thiếu niên phản ứng, liền ly khai.

Đổi hảo quần áo, ngồi trong khách ***, Quý hỉ đã ngủ, hằng năm đều phải trụ tại căn phòng này, trong lòng thiếu niên có chút hỗn loạn, cùng thời gian, cùng địa điểm, cùng một người, cùng động tác, bất đồng chỉ có thời gian. Thiếu niên siết chặt tờ giấy trong tay, đó là Vọng Nguyệt vừa rồi rất muốn hắn ly khai, nhưng Vọng Nguyệt từng nói qua, khi hắn hoàn thành nhiệm vụ, hắn sẽ được trả tự do, hắn sẽ hoàn toàn tự do, cho tới bây giờ, nghĩ tới câu nói của Vọng Nguyệt, lần đầu tiên có chút khẩn trương, không phải vì chính mình mà là vì tiểu hài tử kia.

5. Chương 5

Cáo biệt

Vọng Nguyệt chạy qua những cái cầu ra khỏi thành để gặp Cửu Thiên nhưng Cửu Thiên đã không đến, Vọng Nguyệt nhẹ nhàng thở ra lo lắng ngày hôm qua như dư thừa, vì không muốn Cửu thiên bị mấy tên kia quấy rầy, hắn cần thời gian bình tĩnh lại

Một lát sau, nghỉ ngơi một chút để lấy lại tinh thần trấn tĩnh lại, Vọng Nguyệt bình tĩnh ngồi xuống

Nhìn mặt trăng tỏa sáng trên bầu trời, hắn suy nghĩ rất nhiều chuyện, mười năm nay hắn quả thật gặp được rất nhiều người, gặp được nhiều chuyện, đột nhiên hắn cảm thấy được một cảm giác bình tĩnh

” Bỏ đi bỏ dôi, dù sao có cầu xin mới đạt thành ý nguyện.” Hắn thở dài, cảm giác chua xót cùng với cảm giác thoải mái, cho dù hắn muốn tránh như thế nào đi nữa, hắn nhất định cũng sẽ không thoát khỏi, cho tới nay chỉ là lừa dối mình mà thôi.

Thân hình đột nhiên kinh hãi, liền bị một vòng tay ấm áp quen thuộc ôm lấy “Suy nghĩ cái gì vậy Vọng Nguyệt”

Quay đầu lại cười “Cửu Thiên, người đến muộn. Tại sao hôm nay người lại đến muộn như vậy?”

Cửu Thiên siết chặt vòng tay hơn “Người ngồi chờ ta phải không? Vừa rồi suy nghĩ cái gì, một chút cảnh giác đều không có.”

Nghe trong giọng nói có vẻ tức giận, Vọng Nguyệt có chút kinh ngạc “Chuyện gì vậy?”

Nhìn người trong lòng ngực, không nói lời nào, Cửu Thiên nhíu mày, vung tay lên, hai bóng người bị đánh văng ra.

Nhìn hai người bị trối đã muốn bị ngắt trên mặt đất, Vọng Nguyệt tuy rằng không biết bọn họ là ai, nhưng cũng đoán được thân phận của họ, trầm mặc nhìn Cửu Thiên ôm mình trong lòng ngực, lui ra thấp giọng nói: “Thực xin lỗi”

Cửu Thiên lơ đãng, muốn đem Vọng Nguyệt quay về trong lòng ngực. Vọng Nguyệt lui lại từng bước nhưng Cửu Thiên đã nhanh chóng ôm lấy hắn. Hai người lúc ấy đột nhiên cảm thấy xấu hổ. Trong lòng Cửu Thiên ngày càng bất an, quả thật hắn đã sớm tới, nhưng đột nhiên có tin cấp báo, Cửu Thiên phải li khai một lát, trở về liền phát hiện tiểu hài tử này lại đang nhìn ánh trăng, từ lần đầu bọn họ gặp mặt đến nay, hắn thật sự không thích vẻ mặt nhìn ánh trăng của tiểu hài tử này, giống tử hoại niệm, giống như sâu não, nhưng Vọng Nguyệt chưa bao giờ trước mặt hắn nhìn ánh trăng, Cửu thiên lại cảm thấy tiểu hài tử này không đem mình để trong mắt, Vọng Nguyệt quả thật không có một người thân thiết nào, vậy hắn đang tưởng niệm ai? Rõ ràng nắm rõ hắn trong lòng bàn tay, vì sao y không hiểu tiểu nam hài này nghĩ gì?

“Vọng Nguyệt”

“Cửu Thiên, còn nhớ rõ chúng ta từng thảo luận ngăn lũ như thế nào không?” Vọng Nguyệt và Cửu Thiên nói cùng lúc

“Ân, tất cả đều là phương ngăn chặn không phải phương pháp tối ưu.” Cửu Thiên thần nhiên nhìn Vọng Nguyệt, hôm nay Vọng Nguyệt thực sự kì lạ, hắn cùng Vọng Nguyệt mấy năm qua có thể coi là hiểu nhau, hai người không dám nói là ngang tài ngang sức với nhau, nhưng cũng có thể trò chuyện vui vẻ, nhất là ở phương diện dân sinh, Vọng Nguyệt càng hơn hắn một bậc, Vọng Nguyệt rất có nhiều ý tưởng hay cải thiện đời sống người dân, nhưng tựa hồ Vọng Nguyệt còn giấu diếm gì đó, hắn tựa hồ có cái gì cố kỵ, Cửu Thiên cũng không thúc giục hắn cũng không hoài nghi hắn, mọi chuyện trên thế giới không có gì là không thể

“Kỳ thật cũng có phương pháp trị tận gốc.”

Vọng Nguyệt chậm rãi nói, ánh mắt của Cửu Thiên có chút mê ly, Vọng Nguyệt vĩnh viễn không biết, phía sau chính là ánh mắt si mê nhìn hắn, hắn vẫn nêu ra ý kiến của mình, cùng Cửu thiên thảo luận về nhân sinh

Cả một buổi tối hai người thảo luận rất nhiều, phần lớn là Vọng Nguyệt nói, Cửu Thiên chỉ bổ sung hai ba câu. Vọng nguyệt đã sớm đoán ra Cửu Thiên là một vị quan lớn, nhưng không muốn mọi người biết hai người quen biết nhau, Vọng Nguyệt chỉ muốn giúp Cửu thiên là từ tâm của mình không nghĩ quá phận

Thật lâu sau, hai người mới ngừng thảo luận, trầm mặc không nói gì

Vọng Nguyệt cười, Cửu Thiên như phát hiện điều gì, Vọng Nguyệt thật sâu não, trên đời này khó có thể kiếm một tri kỷ hồng nhan.

“Cửu Thiên, ta phải đi.”

“ Đi đâu?”

“Mọi người trong nhà đã biết buổi tối ta thường đi gặp người” Vọng nguyệt đáp “Hai người kia chính là bọn họ phải tới bảo hộ ta. Ta không muốn bọn họ lo lắng, người.Hiểu chưa?”

“Người sợ bọn họ xuống tay với ta?” Cửu Thiên hoàn toàn không muốn nghe chuyện này.

“Không. Ta chỉ là không hy vọng các người xung đột” Vọng Nguyệt yên lặng nhìn Cửu Thiên “Cửu Thiên thúc thúc, chúng ta về sau không cần gặp lại, ta chuẩn bị cùng mẫu thân hồi hương, mấy ngày nay cảm ơn ngày chiếu cố.”

Cửu Thiên rất tức giận nhìn Vọng Nguyệt, Vọng Nguyệt sẽ rời khỏi y. Nếu y không biết thân thể Vọng Nguyệt, thì hẳn sẽ cho Vọng Nguyệt đi với mẫu thân của hắn, nhưng y đã hiểu rõ không muốn Vọng Nguyệt rời xa mình, tại sao nữ nhân kia lại làm như vậy, chẳng lẽ bọn chúng đã phát hiện ra chuyện gì?

Tâm tư của Cửu thiên nhanh chóng bình tĩnh lại, đôi mắt nhìn Vọng Nguyệt không ra cảm xúc “Vọng Nguyệt, người từ đầu tới cuối chỉ xem ta là tiền bối sao?”

Vọng Nguyệt trong lòng cả kinh, hắn có thể cảm giọng nói của nam nhân này lộ ra một chút bi thương, vội vàng giải thích nói: “Không phải, người vẫn là bằng hữu tốt nhất của ta, tri kỷ duy nhất!” Về mặt bi thương ấy vẫn không hề biến mất, Vọng Nguyệt cảm giác chính mình như giải thích không xong, cũng không hiểu được chính mình nói sai cái gì, trong lòng mơ hồ cái gì cũng không biết.

“Quả nhiên” Cửu Thiên không nói rõ thở dài “Có lẽ ta ngay từ đầu ta đã sai lầm rồi.” Không muốn để Vọng Nguyệt đi, hắn bối rối nói “Sắc trời không còn sớm, người đi về trước đi.”

Vọng Nguyệt kinh ngạc nhìn bóng dáng của Cửu Thiên, trong lòng không hiểu chuyện gì, đây là lần đầu hắn nhìn thấy Cửu Thiên như thế, lại thấy rất khó chịu, sợ sẽ mất đi tri kỷ, Vọng Nguyệt áp chế trong lòng, bình tĩnh nói: “Tải kiến, Cửu thiên.”

Nhìn thấy Vọng Nguyệt rời đi, Cửu Thiên thần sắc thay đổi, sẽ gặp lại, chúng ta sẽ gặp lại, đến lúc đó, sẽ không cho ... người có cơ hội ly khai.

“Ám Nhất, thực hiện kế hoạch trước dự kiến.”

“Vâng” một bóng người từ trên cánh cây bay xuống

6. Chương 6

Diễn trò

Vọng Nguyệt vào thành nhưng không hề muốn về khách ***, nếu hắn đã bị theo dõi, thì chuyện hắn bí mật rời khỏi khách *** chắc cũng đã bị phát hiện, hắn lo lắng cho Ngũ hoàng tử và Quỷ Hỉ sẽ có chuyện, Cửu Thiên thì bọn họ không thể làm gì, như vậy Lý thúc nhất định sẽ lấy Nhị Cửu Tử kia với Quỷ Hỉ trút giận, nên chính mình bỏ đi, chỉ sợ.

“Bang!” Một hắc y nhân xông vào đó, và người đó không ai khác chính là Vọng Nguyệt, quả nhiên bên trong không một bóng người, chung quanh có dấu vết để lại, thủ pháp thô sơ giản lược, không muốn che dấu, xem ra Lý thúc thật sự tức giận không nhẹ.

Khẽ cắn môi, Vọng Nguyệt xoay người bước đi, lại bị ngăn cản, Vọng Nguyệt tức giận ngẩng đầu lên lại thấy vẻ mặt cung kính của Tiểu Nhị (tên nhân vật đó chứ không phải tiểu nhị kia đâu). trên mặt Tiểu Nhị lúc này không hề mang nét nịnh nọt hay tươi cười, mà là nghiêm túc, cung kính đem bộ quần áo cho hắn, đem giọng điệu không kiêu ngạo, không nịnh nọt nói :”Tiểu công tử, bọn họ đã mang người đi nhưng nhất định sẽ không hạ thủ, hay ngài trước hết thay quần áo, ăn vài thứ đi.”

Vọng Nguyệt sững sốt, suy nghĩ một hồi, khách *** này là của Cửu Thiên, cho nên hắn cũng yên tâm ở trong này suy nghĩ cách cứu người.

Vọng Nguyệt gật đầu, Tiểu Nhị nói quả không sai, chính mình lo lắng tâm sẽ loạn, chỉ cần người không chết, mọi chuyện đều có cơ hội cứu giải, Vọng Nguyệt liền tiếp nhận quần áo, Tiểu Nhị biết điều rời khỏi phòng đóng cửa lại.

Một lát sau, Vọng Nguyệt đổi hảo quần áo, Tiểu Nhị vẫn đứng ngoài phòng, Vọng Nguyệt do dự một chút nói: “Giúp ta chuyển lời tới Cửu Thiên, nhà ta có sự, thỉnh hắn không cần quan tâm” Tuy rằng Tiểu Nhị thấy bọn họ bị bắt đi, nhưng ta tin rằng Cửu Thiên sẽ không quan tâm tới an nguy của họ, kể tiếp hắn nhất định phải chính mình tự giải quyết, không để Cửu Thiên biết chuyện, một khi Cửu Thiên nhúng tay, mọi chuyện sẽ rất phức tạp, chuyện ta nói Cửu Thiên không có liên hệ sẽ vô ích

Tiểu Nhị tựa hồ có chút giận dữ, nhưng vẫn đáp: “Vâng, ta sẽ không nói, chủ tử sẽ không biết.”

“Làm phiền Tiểu Nhị ca.”

Vọng Nguyệt về đến nhà họ Lý, cho dù, cho dù đã chuẩn bị tinh thần nhưng vẫn còn rất run sợ, hai tiểu hài tử bị người đánh đập dã man, hấp hối nằm trên đất, hắn đã đến nhưng vẫn không có ai để ý đến hắn, hoặc là mọi người không muốn để ý đến hắn, âm thanh roi quất vẫn vang bên tai, hai tiểu hài tử thần trí không rõ, nhưng vẫn cần rằng không nói một câu, ngay cả đứa nhỏ Quỷ Hỉ ngay cả thanh âm khóc cũng không dám phát ra

Vọng Nguyệt không nói lời nào quỳ trước mặt Lý thúc, Lý thúc phát tay dừng đánh hai tiểu hài tử ấy, “Ba ba ba ” âm thanh roi vang lên người bị đánh chính là Vọng Nguyệt, Vọng Nguyệt bị đánh, ngay khi chuẩn bị tiếp nhận roi kể tiếp Lý thúc lại nói một câu “Thật may mắn , nếu người không trở về , thì.”

Vọng Nguyệt kinh ngạc ngẩng đầu, hắn không nghĩ tới Lý thúc hôm nay lại dễ dàng bỏ qua cho hắn, càng không nghĩ tới hai tiểu hài tử lại được buông tha, hắn rất hiểu r , hai tiểu hài tử này sắp bị đánh chết, chính mình thất sự cũng sợ lắm

“Vọng Nguyệt, đã nói với người , , không được lén lút đi gặp đi gặp người tiền bối đó, ba roi đầu là trừng phạt người không biết trừng phạt thuộc hạ, nếu hai đứa này không cùng nhau giúp người lừa gạt ta người và vị tiền bối đó không có quan hệ, thì chuyện này người không bị phạt, ta đã thay người dạy dỗ bọn nô tài này, Lý thúc ta thay người quản giáo chúng, người không ngại chứ ?”

“Đúng, Lý thúc giáo huấn đúng ” Thanh âm có chút áp lực, run rẩy , hơn nữa còn khàn khàn

“Ân, đem bọn họ quan đến địa lao đi.” Lý thúc tùy ý nói.

“Lý thúc!” Vọng Nguyệt đột nhiên hô hấp dồn dập .

“Người cố ý gặp?”

“Không, không có.”

“Ân, nói, tối hôm qua người làm gì.”

“Là, tối hôm qua Vọng Nguyệt thắng cuộc thi trở thành văn chủ.”

“Người nói cái gì?” Lý thúc giọng điệu có chút âm trầm.

“Ta nói, tối hôm qua ta mang mặt nạ của ‘ ngũ hoàng tử ’ tham gia cuộc thi trở thành văn chủ .”

“Ân, tuy rằng tiểu tử người luôn thích lén lút, nhưng không thể không nói, người làm nhiều chuyện quả không tồi, không thể coi thường.”

Gọng nói Lý thúc trào phúng khen ngợi, Vọng Nguyệt lơ đãng, ngược lại chờ mong nhìn Lý thúc, “Kia Lý thúc người xem có thể hay không.”

Lý thúc vung tay lên, “Người có thể mỗi ngày thăm bọn họ.”

“Thật sự? Cảm ơn Lý thúc, cảm ơn Lý thúc.”

“Ân, đi xuống nghỉ ngơi đi.”

“Vâng !” Vọng Nguyệt cao hứng lên tiếng, lập tức có chút do dự nói, “. Lý thúc, tiền bối thấy có người theo dõi đã sinh khí, nói là không bao giờ ... gặp mặt Vọng Nguyệt.”

Vừa nghe câu nói sắc mặt của Lý thị vệ có chút khó coi, phái người theo dõi là tự hấn chủ trương, vị tiền bối mà Vọng Nguyệt nói quả thật quá thần bí, hấn căn bản là không tra được gì, cho nên mới phái ám vệ đặc lực theo dõi, không nghĩ tới không những không có tin tức gì ngược lại đã thảo kinh xà(1), thậm chí làm bọn họ không gặp mặt nữa.

Tuy rằng điều tra người kia không được, nhưng theo về nhiều phương diện khác mà nói, vẫn có điểm bất an, có thể Vọng Nguyệt nói dối, thủy chung không tin tiểu hài tử mình không đặt vào mắt này lại hành động như vậy, sâu nhu vậy đích tâm kế, huống chi. . . đôi mắt hấn có chút run run

Vọng Nguyệt nhìn thấy sắc mặt Lý thúc liên tục thay đổi, cuối cùng cho hấn lui xuống, rút cục nhẹ nhàng thở ra, vội vàng đi thăm hai tiểu hài tử kia

Trích đoạn

“Nhị ca, thông tri Tam ca kế hoạch trước tiên.” Vẻ mặt nam tử mặt đen hóa xanh.

“Như thế nào, tiểu tử kia lại cho người ném mùi đau khổ ?” Nam tử cảm quan cười nói .

“.”

“Đã sớm nói với người, muốn gì đó trước hết phải nắm giữ trong tay, ha ha, hiện tại hối hận đi?”

“.”

“Uy, tiểu đệ, then quá thành giận cũng đừng không rên một tiếng tiêu sái a, Nhị ca còn có nói đâu, tiểu đệ, tiểu đệ.”

.

“Lí trung, tình huống có biến, hãy mong chóng thực hiện kế hoạch.” Âm thanh lười biếng vang lên.

“Vâng, chủ nhân.”

“Còn nhớ ta nói làm thế nào không? Như thế nào, luyến tiếc?”

“Vì chủ nhân muôn lần chết không chối từ!”

“Ân, đi thôi.”

.

“Nhị Cửu Tử, người tỉnh, sao rồi, không có việc gì chứ?”

Nhị cửu tử tức giận trở mình: “Yên tâm, không chết được, ta mệnh lớn, năm đó bị người cứu, lúc đó chỉ còn hơi thở không phải tới giờ vẫn sống tốt sao? Huống chi tiểu vết thương này.”

“Ách, ha ha, nốt, người ăn trước vài thứ, ta cấp Quý Hỉ thượng dược.”

Đối với người này quả thật không biết nói gì, Nhị Cửu Tử cũng không thèm nói nữa, gian nan đem dược bỏ vào miệng, nhìn thấy Vọng Nguyệt thượng dược, nhiều chuyện bất mãn đều bị đánh tan, kỳ thật chủ tử như hấn quả thật không tồi. Phi phi phi, hấn cũng không phải chủ tử của ta!

“Chuyện này đã chấm dứt, xong chuyện ta về nhà.”

Vọng Nguyệt dao động tầm mắt “Này, người bị thương nặng như vậy, đi về đại nương lại lo lắng, người nên hỏa tính dưỡng để lành vết thương rồi hãy trở về.”

“Ở đây dưỡng thương? !” Nơi đây âm trầm, thối hoắc, lạnh như băng sao dưỡng thương được? !

Nghe như vậy, Vọng Nguyệt xấu hổ nói “Yên tâm, sẽ không lâu sau mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

Nhị cửu tử sững sờ: “Người.”

“Thiếu gia, người đã ở đây lâu rồi, cần phải trở về, bằng không phu nhân lại lo lắng.” Một nô bộc ngoài nhà tù nói.

“Đã biết,” Vọng Nguyệt gật gật đầu, tay chân lạnh lẽo liền đi, “Nhị Cửu Tử, Quý Hỉ liền nhờ người chiếu cố, ta lần sau lại đến thăm, nhưng được này mệnh sẽ làm đau hửn.”

“Dong dài, nhớ rõ cho ta nhớ mang nhiều đồ ăn tới.”

“Ân, yên tâm.”

Xem ra, hửn đã đi, lần sau gặp vậy. Nhị Cửu Tử đột nhiên cảm thấy có chỗ nào không đúng, nhìn thấy Quý Hỉ đã ngủ, cơn giận lại bùng lên”Sưu sưu sưu”, “Chết tiệt! Vọng nguyệt người không phải nói thuốc này rất đau sao? ! Vì cái gì cái tiểu tử ngủ gật này lại ngủ như vậy a a a ! ! !”

Ngoài xa Vọng Nguyệt nghe tiếng gầm gừ, tâm tình buồn bã đột nhiên tốt hơn nhiều, quả nhiên, vẫn cần phát tiết một chút.

Hoàn đệ lục chương.

(1):Đập cỏ làm cho rần sợ/Đánh rần động cỏ. Là 1 trong trong tam thập lục kế. Nếu muốn biết thêm chi tiết xin vào đây.

7. Chương 7

Biến đổi lớn (nhất)

Lễ hôn ba ngày sau, tức mười nhằm ngày mười bốn, được xưng là “Lời thề tuyên thệ”, ngày lời thề tuyên thệ là ngày mọi người đã tìm được người bầu bạn tuyên thệ không rời xa nhau, còn có những người tìm được tình yêu thì tuyên thệ sống chết nguyện trung thành.

Nhất là hàng năm ngày này, văn chủ, võ chủ, nghệ chủ lại có cơ hội tiến cung gặp mặt Hoàng Thượng, tham gia cung đình yến hội, tìm được chủ tử để nguyện trung thành

Nhưng năm nay, yến hội ngay từ đầu đã có nhiều điểm bất thường, bởi vì nhiều năm Văn chủ chưa lần nào tham gia yến hội, nên mọi người đều qui định cho đệ nhị cuộc thi văn đấu tham gia yến hội, nhưng mà những người này đều chọn ngũ hoàng tử là đối tượng để trung thành

Năm nay đệ nhị văn đấu lại có tới mười, càng làm cho mọi người kinh ngạc chính là, đám người đó ở yến hội muôn ngũ hoàng tử thi văn cùng với bọn họ, mới nguyện tuyên thệ trung thành.

Vốn để cho tự bọn họ lựa chọn chủ tử đã là một vinh hạnh, nhưng đám người này còn dám nói điều kiện, hưởng hồ ngũ hoàng tử có tư chất thông minh từ nhỏ theo lệ là không thể tham gia yến hội, mọi người ai nấy đều ngạc nhiên nhìn bọn họ

Húc để cũng có chút kinh ngạc, hửn cùng với cánh tay phải đắc lực, Trần vương, nhìn nhau một cái, cuối cùng đồng ý ngoại lệ một lần.

“Bệ hạ đồng ý cho hài nhi ta tham gia yến tiệc? !” Một giọng nói nữ nhân kích động.

“Đúng vậy nương nương, Lâm công công phái người tới nói vậy.” Toàn bộ nô tỳ đều quỳ trên mặt đất.

Thư phi bình tĩnh một chút nói: “Thúy nhi, Lục nhi, mau thay y phục cho hoàng tử. Thắng Nhân, phụ hoàng người cho phép người tham gia yến tiệc tối nay, ta chỉ người các lễ nghi, người phải nhớ kỹ.”

Ngũ hoàng tử lúc này mới hiểu được vì sao phụ hoàng cho gọi mình tới đây, hửn đưa mắt cầu cứu Lý thị vệ, thấy Lý thị vệ không tỏ ý gì, hai mắt lưng tròng đắm lệ nắm lấy góc áo của Thư Phi :”Mẫu phi, Thắng Nhi sợ.”

“Chớ sợ chớ sợ, “Thư Phi nhìn hẩn với ánh mắt nhu hòa, “Thắng Nhi đừng sợ, Thắng Nhi chỉ cần giống bình thường là tốt rồi” dừng một chút, quay đầu lại nhìn toàn bộ nô tỳ, “Hoàng Thượng có nói tại sao lệnh Thắng Nhi tham gia yến tiệc không?”

“Dạ không rõ lắm.”

Thư phi nghĩ nghĩ, nhẹ nhàng thở ra, “Tám phần là vì cuộc thi văn chủ” Thư phi cười nhìn ngũ hoàng tử, “Tiểu hài tử này, hàng năm đều can đảm tham gia văn đấu, như thế nào lại sợ tới yến hội như vậy, để mẫu phi xem na, tám phần là có người muốn nhìn Văn chủ của chúng ta tuyên thệ đây.”

Lí thị vệ trầm mặc hộ tống ngũ hoàng tử tới yến hội, sau đó tìm cơ rời đi.

Đi vào một ngọn núi giả, xác định không ai theo dõi phía sau, đi nhanh vào trong đó, bên trong không gian nhỏ hẹp, bọn họ bí mật gặp nhau, Thu Mạch đã chờ đợi ở đấy, vừa thấy có người, liền cả kinh, sau đó nhẹ nhàng thở ra, khẩn trương hỏi han: “Thế nào? Hiện tại làm sao bây giờ?”

Lí thị vệ cắn răng nói: “Ta đã hỏi thăm rõ ràng, chúng ta đều đã bị tên tiểu tử ấy hại, mấy tên tham gia văn hội đều muốn gặp mặt ngũ hoàng tử rồi mới bằng lòng nguyện trung thành!”

“A, kia, kia, làm sao bây giờ, nếu bọn họ gặp mặt thì sao bây giờ?”

“Nào có đơn giản như vậy, cho dù không cần bọn họ không trung thành, văn chủ chẳng lẽ ngay cả văn thơ đều không biết ? !”

“Kia không lo văn chủ tốt lắm.”

“Phu nhân nên biết! Bọn họ đều muốn gặp văn chủ! Chúng ta đều bị hẩn lừa nhiều năm như vậy! Lần này sơ suất quá!”

“Hay là bây giờ hãy kêu Vọng Nguyệt vào.”

“Không còn kịp rồi, hơn nữa ngũ hoàng tử đã đi vào yến tiệc, quan trọng bây giờ ..., ” Lí thị vệ trên mặt xuất hiện một tia ngoan mầu, “Chúng ta hãy mau chóng thực hiện kế hoạch, chỉ cần không có chứng cứ, bọn họ cho dù hoài nghi như thế nào cũng không có bằng chứng!”

Tiếp nhận gói thuốc của Lí thị vệ “Ý của ngươi là.”

“Này không phải độc dược, đó là sinh tử bài, chỉ cần tiểu tử tông không chết, hẩn sẽ không có thể chết!” Lí thị vệ sắc mặt càng thêm dữ tợn “Đây là Bách Nhật túy, uống xong sẽ chìm đắm trong mộng đẹp, không lão không tử!” Lí thị vệ trừng mắt nhìn nữ nhân nao núng, “Nhìn cái gì, còn không mau đi!”

Thu Mạch e ngại nhìn gói thuốc, từ trong lòng, nàng không hận Vọng Nguyệt, mà cảm thấy đứa nhỏ này đáng thương, nhưng vì hài tử của chính mình. Vọng Nguyệt, nương thực xin lỗi ngươi

Lại xác định bốn phía không có ai, Lí thị vệ vội vàng trở lại yến hội.

Biến đổi lớn (Nhị)

Yến hội đang chìm trong không khí im lặng khó xử, tất cả mọi người đều trầm mặc nhìn ngũ hoàng tử —Tư Mã Thắng, hẩn chỉ biết ngồi như yên một chỗ không biết làm gì

“Hoàng nhi vì sao không trả lời? Nếu các vị tài tử muốn biết, ngươi liền nói cho bọn họ đi.” Húc đế trước sau như một vẫn trầm mặt, Tư Mã Thắng lại bị dọa đến khuôn mặt trắng bệch, phụ hoàng chưa từng miễn cưỡng hẩn thi thơ trước mặt mọi người, lần này vì sao. Hẩn phải làm sao bây giờ?

“Nhi thần. Nhi thần.”

“Ngũ hoàng tử sao lại khóc? được rồi, được rồi, Hoàng Thượng ta xem ngũ hoàng tử còn nhỏ, đừng vì cuộc thi thơ này lại hù hẩn vậy chứ.” Một giọng cười nói giải vây cho hẩn.

Tư Mã Thắng cảm kích nhìn Trần vương, tuy rằng trước kia Trần Vương không bao giờ để ý hẩn, nhưng hiện tại xem ra hoàng thúc vẫn quan tâm tới hẩn.

Bốn phía các đại thần cũng khuyên bảo, Hoàng Thượng tựa hồ có chút ý động, đang muốn mở miệng, rồi lại bị một người không biết sống chết cắt ngang.

“Ngũ hoàng tử điện hạ, ngày đó trong hội “Văn đấu” ngài áp đảo quần hùng, chậm rãi mà nói, không thấy chút nao núng, như thế nào hiện giờ lại như một tiểu hài tử, đệ tử thật sự không dám tin.”

Những người khác tuy rằng không dám nói, nhưng ai cũng nhìn hấn bằng ánh mắt kì quái, Tư Mã Thắng căng thẳng, liền lớn tiếng biện giải: “Không phải, ta không có! Huống chi, huống chi cái loại phổ phàm nhỏ hẹp và tiểu trợn đó sao có thể so sánh với hoàng gia ta! Người “

“Hoàng nhi!” Một tiếng quát chói tai cắt đứt lời nói của ngũ hoàng tử.

“Phụ, phụ hoàng.” Nhìn sắc mặt biến sắc của hoàng thượng, ngũ hoàng tử vội vàng quỳ xuống, “Nhi thần lỗi!”

“Hoàng nhi thật đã lỗi, nhưng hoàng nhi không nên giải thích với trẫm.” Nghe được phụ hoàng mang theo sự uy nghiêm mà trách cứ, Tư Mã Thắng đứng lên quay về mười vị tài tử, đang muốn nói chuyện, nhưng lại bị cắt ngang.

Đối với người kia nhiều lần bị cắt ngang như vậy, các vị đại thần đều im lặng, hoàng đế không phải ngu ngốc mà không biết gì, các người thị vệ cũng bảo trì sự im lặng, ngay cả lang trung đại nhân cũng trầm mặc lắng lắng mà nhìn

Trương Văn Tể không chút sợ nhìn Ngũ hoàng tử, tựa hồ như đã thông suốt, chín người tài tử còn lại đứng ở phía sau, vô chủ cùng với nghệ chủ cũng trầm mặc đứng một bên

“Ngũ hoàng tử điện hạ, các đệ tử ở đây đều ngưỡng mộ văn chương cùng phong độ của ngài, tuy rằng hôm đó ngài mang theo mặt nạ, nhưng trên người ngài vẫn mang theo một loại khí chất không ai có được, thanh âm của ngài đều hấp dẫn mọi người, nhưng sao hôm nay, khi bỏ mặt nạ xuống, khí chất của ngài, lòng can đảm của ngài, tài năng văn học của ngài, ngay cả thanh âm cũng thay đổi! Ngài có thật là.”

“Câm mồm! Người đâu, đem tên ăn nói lung tung này bắt đi cho ta!” Nghe lệnh của chủ tử mình, các thị vệ đều phấn chấn tinh thần, đi nhanh tới bắt người.

Trương Văn Tể cũng không chống cự, liều mạng đem những lời nói trong lòng mình nói lên: “Ngũ hoàng tử, ngài thật sự là văn chủ sao? ! Ngài có thật giống như lời mọi người khen ngợi.” Còn không kịp nói xong, đã có một người thị vệ tát hấn, những người khác cũng nhanh chóng bịt miệng của chín vị tài tử còn lại.

Nhưng, bữa yến tiệc bắt đầu tràn ngập không khí bất thường, tất cả mọi người đều hiểu ý hấn đang hỏi, ngũ hoàng tử đích thật là thần đồng sao? !Ngũ hoàng tử đích thực có chút cổ quái sinh ra hoài nghi, mọi nghi ngờ ngày càng nhiều, ngũ hoàng tử là thần đồng? Nỗi hoài nghi lớn mật nổi lên trong lòng mọi người—— có người viết thay!

Hôm nay quả thật Hoàng thượng có điểm bất thường, mọi người càng có thể khẳng định, không khí quỷ dị trầm mặc càng lan rộng, cho đến khi bọn thị vệ áp chế được cả mười người tài tử

“A, Âu Dương đại nhân, người phải quản thuộc hạ của mình đi, Hoàng thượng còn chưa lên tiếng, bọn họ có gì phải nóng vội chứ?” Trần Vương mỉm cười nhìn người đối diện

“A, thật sự, ta quản giáo chưa nghiêm, ” miễn cưỡng phát tay, “Các người lui trước đi, đúng là nếu không có bằng chứng quả thật không thể làm người tin tưởng phải không?”

Mọi người đều không nói gì, lang trung lệnh đại nhân là người hiểu ngũ hoàng tử nhất, có thể mọi chuyện đều do hấn sắp đặt, mọi người hầu như đều tin rằng có người thay hoàng tử viết thơ. Nhìn nét trầm mặc của Ngũ hoàng tử, hay là hoàng thượng muốn đối với lang trung lệnh đại nhân xuống tay?

Lý thị vệ im lặng hộ tống mọi người rời khỏi, vừa rồi tuy rằng hấn đã ngăn Trương Văn Tể lại, nhưng hấn vẫn không hiểu, chủ tử có ý gì? Tình huống này đối với tiểu tổ tông ngày càng bất lợi. Nhớ tới lời nói của chủ tử, trong mắt Lý thị vệ liền lóe tinh quang, xoay qua bên cạnh gập đầu, đúng vậy, chỉ cần không có chứng cứ, ai có thể nói gì!

“Phụ hoàng, nhi thần có thể chứng minh mọi chuyện đều là sự thật!” Không rõ mọi chuyện, ngũ hoàng tử vẫn muốn cứu vãn tình thế.

“Nga?”

“Nhi thần có thể tại đây làm một bài thơ.”

“Ngũ hoàng tử, này chỉ sợ không được, người mà cứ như vậy không sợ mọi người phát hiện người đang che dấu gì sao ? .” Trần vương hảo tâm nhắc nhở.

Bị phát hiện ? ! Tư Mã Thắng sắc mặt hoàn toàn trắng bệch, một chút lòng dạ cũng không có, hắn cũng không có phát hiện, vẻ mặt của hắn, đã chứng thực được mọi chuyện, ngũ hoàng tử xong rồi, đây chính là suy nghĩ của mọi người, Trương Văn Tể cùng các tài tử còn lại mừng như điên, văn chủ thật sự là một người khác!

“Phụ, phụ hoàng, nhi thần, nhi thần” ngũ hoàng tử vội vã tìm người để chứng minh cho bản thân mình, nhưng lại phát hiện đó là một bí mật, cũng chỉ có vài người biết rõ sự thật, thì sẽ chứng minh được cái gì, vài người biết chỉ có”Bảo mẫu của nhi thần, còn có Lí thị vệ, các Tiểu Toàn Bộ Tử có thể chứng minh!”

Trời cũng giúp ta! Trần vương cơ hồ cười to, đúng là chỉ có Vọng Nguyệt vừa là một hài tử đáng yêu, vừa là một hài tử “thuần khiết”.

“Tuyên.”

Lâm công công hiểu ý rời khỏi đại sảnh, một lát sau vội vàng trở về, nói nhỏ vài câu bên tai hoàng thượng, hoàng đế bí hiểm nhìn Lý thị vệ quỳ ở dưới, tay siết chặt, gật gật đầu.

Lâm công công hít sâu một hơi rồi nói: “Đem Tiểu Toàn Bộ Tử truyền vào.”

Tiểu Toàn Bộ Tử sắc mặt trắng bệch bị mang vào, chân không thể đứng vững, bị người kéo đến, có người tới buông tay hắn ra, hắn liền quỳ rạp xuống đất, dập đầu không ngừng “ Nô tài khấu kiến hoàng thượng, cầu Hoàng Thượng cứu nô tài, cầu Hoàng Thượng cứu nô tài”

“Tiểu Toàn Bộ Tử, người làm sao vậy? Chỉ cần người nói sự thật, phụ hoàng sẽ không trách cứ người” Ngũ hoàng tử nhìn gã, nghĩ Tiểu Toàn Bộ Tử sẽ không muốn phiền phức mà nói cho phụ hoàng biết, cố ý nhắc nhở hắn

“Vâng, nô tài sẽ nói toàn bộ sự thật.” Tiểu Toàn Bộ Tử oán hận nhìn ngũ hoàng tử và Lý thị vệ, nhường nhịn hai người họ khiến hắn phát lạnh.

“Trước tiên hãy nói về người giờ sao lại run như vậy?” Trần vương cảm thấy hứng thú hỏi .

“Là lang trung lệnh muốn giết tiểu nhân diệt khẩu!” Một lời nói ra làm mọi người đều cả kinh, họ vẫn không thể tin rằng lang trung lệnh đại nhân lại ra tay nhanh như vậy, mọi người đều hướng người nọ mà nhìn, nhưng gã vẫn như cũ ngồi yên ở đó, Lý thị vệ lại cảm thấy rùng mình.

“Nga, Tiểu Toàn Bộ Tử, người biết người nói cái gì không?”

“Đương nhiên, mệnh này may mắn còn, nô tài tuyệt không nói lung tung!”

“Vậy người nói, bọn họ vì cái gì muốn giết người.”

“Vâng, ” Tiểu Toàn Bộ Tử hít một hơi thật sâu, “Những tác phẩm đó không phải do ngũ hoàng viết, mà những tác phẩm đó đều do bảo mẫu mang đến cho ngũ hoàng tử!”

“Người nói bậy!” Ngũ hoàng tử hét rầm lên.

“Nô tài hoàn toàn nói thật, tuy rằng bọn họ giấu rất kỹ, nhưng nô tài vẫn phát hiện, mỗi khi tác phẩm được hoàn thành thì ngũ hoàng tử trước đó đều có gặp bảo mẫu ,hơn nữa nô tài thấy tác phẩm chữ viết đều rất thanh tú, cũng không phải chữ của ngũ hoàng tử.”

“. Hoàng nhi, sự thật sao?”

“Phụ hoàng, hắn nói dối, mọi tác phẩm đều do nhi thần viết!”

“Nô tài không có, hơn nữa nô tài còn biết một bí mật lớn, so với chuyện này còn trọng đại hơn!”

“Không được.” Ngũ hoàng tử muốn hét lên nhưng không thể nhúc nhích hay nói gì được.

“Nói!” chỉ một từ vô cùng đơn giản, Trần Vương đã nói ra những điều mà mọi người chờ mong, dù sao bọn họ dẫn dắt lâu như vậy, chính là vì giờ khắc này.

“Ngũ hoàng tử không đi học đều giả bệnh!”

“Hấp!” Mọi người đều cả kinh, đây không phải là chuyện đùa, hoàng tử lúc mới sinh ra đều phải có sinh tử bài cho biết sinh mạng như thế nào, chuyện này ai cũng biết, vậy tại sao? !

Thấy biểu tình trong mắt của mọi người, Trần Vương như đùa giỡn, “Ai nha, chất nhân (1) đáng thương của ta, hiện tại ngay cả thân phận của người đều bị hoài nghi, nếu ... nô tài này nói tiếp, chẳng phải nói hoàng thượng đều bị người che mắt bấy lâu nay?”

Nếu hoàng tử là giả, hoàng thượng đương nhiên bị lừa gạt. Không, không đúng! Còn có một loại khả năng! Đánh tráo! !

Ai là người có thể lực mạnh có thể cùng ám vệ trong cung đánh tráo? Mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía một người, có phải là lang trung lệnh, hẳn không có biểu hiện gì mà ngồi đó.

Tất cả mọi người không nghĩ tới, vì cái gì bọn họ lại dễ dàng tin lời nói của một nô tài như vậy, Trần Vương cùng Húc đế nhìn nhau, Húc đế mặt âm trầm nói: “Tuyên cấm địa Vương Lão, đưa ra sinh tử bài của ngũ hoàng tử!”

Vừa dứt lời, liền gặp một trận gió thổi qua, Vương công công đưa ra một khối ngọc bội màu đen: “Hoàng Thượng, ngũ hoàng tử sinh mệnh nguy hiểm!”

Mọi người cả kinh, nhìn thấy khối ngọc bội đen không có ánh sáng, nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của “Ngũ hoàng tử”, chân tướng đã rõ ràng! Hoàng tử chính là giả! Lại nhìn Húc đế, ngôi vị thái tử không truyền lâu nay, hay là, Hoàng Thượng sớm biết được?

“Lâm công công, bảo mẫu của Tư Mã Thắng đâu?” Trần vương lần đầu tiên tái mặt.

“Thưa Trần vương, bảo mẫu của Tư Mã Thắng vào đầu bữa tiệc đã ra về.”

“ ”

“Loảng xoảng” một tiếng động làm mọi người kinh hồn táng đảm(2), “A, thật có lỗi, ta lỡ tay”

Mọi người khóc không ra nước mắt khi thấy một đám hắc y nhân xông tới, lang trung lệnh những lời này thật có sức thuyết phục.

“Ta tự hỏi sao người lại trầm khí như vậy, nguyên lai tại đây chờ đâu.” Trần vương cười khanh khách nói.

“Người không biết thế lực ta lớn cỡ nào sao?” lang trung lệnh lười biếng đáp.

“Nói cũng đúng, bất quá người cũng phải biết, Âu Dương Ngọc, đừng quên người có thế lực như hôm nay cũng là do hoàng thượng ban cho người.” Cười khanh khách.

“A, ta vẫn thực cảm tạ bệ hạ.”

“Lại nói tiếp, người đừng nói Tư Mã Thắng không phải là con người đi.” Cười khanh khách.

“Đó là người nói.”

“Không quá giống a, người sao mà sinh ra được người con như vậy.” Cười khanh khách.

“Ta là không sinh ra đứa con ngu ngốc như hắc, hẳn chắc là do người sinh.” Lười biếng trả lời.

“ ” Cười không nổi, hẳn muốn nói gì, đứa con đó của ai không phải vấn đề, hẳn căn bản không thể sinh đứa nhỏ đó được.

Lang trung lệnh hào phóng phát tay: “Không nói, ta mệt mỏi, người cũng đừng phí thời gian, ta sẽ chờ ‘ Hoàng Thượng ’ trở về, dù sao trận này cũng quá ít diễn viên.”

Trần vương khóe miệng run rẩy, mới nói mấy câu a, như vậy có phải hẳn muốn soán ngôi.

“Các vị, yến hội còn không có chấm dứt, mọi người hãy chờ Trần Vương ta cùng Húc đế sẽ mang Ngũ hoàng tử thật về.” Trần vương vừa cười lên, mọi người đều xác nhận, trong lòng vô cùng phức tạp.

(1): cháu.

(2): giết mình, khiếp sợ. Ta nghĩ vậy, ai có ý khác xin chỉ bảo.

Biến đổi lớn (Tam)

Vọng Nguyệt lẳng lặng nhìn chén chè hoa quế hạt sen, đây là chén chè hân thích nhất, Thu Mạch nhìn hân, nói.

“Vất vả người cho người rồi Vọng Nguyệt, nương đã chờ lâu, uống nhanh đi.”

Nhìn thấy người trước mặt như mẫu thân trước đây của hân, Vọng Nguyệt nhẹ nhàng mở miệng: “. Nương, Vọng Nguyệt có hay không đã nói cho người biết, Vọng Nguyệt thích chén chè hoa sen do chính nương tự tay làm?”

“Có a, người năm nào cũng nói, như thế nào còn hỏi, uống nhanh đi.” Thu Mạch sủng nịch nhu liễu nhìn hân.

“. Nương, Vọng Nguyệt có nói qua, người là mẫu thân tốt nhất?”

“Không có, bất quá nương bây giờ mới nghe người nói.” Tâm phiền ý loạn Thu Mạch nghe ra vẫn có điểm không thích hợp, “Vọng nguyệt, người hôm nay là làm sao vậy?”

“. Nương, Vọng Nguyệt nhất định không nói quá. Ta khi sinh ra liền có thể nhận thức được.”

Như trước không khí vẫn sâu não, đồng thời Thu Mạch liền cả kinh lùi sau ba bước, thở sâu, miễn cưỡng cười nói: “A, A Nguyệt, đừng nói giỡn, có phải lâu nay không có ai cùng người nói chuyện phiếm?”

“. Chẳng lẽ người không hy vọng, con người sau này trở thành hoàng tử, từ nay về sau vinh hoa phú quý hưởng thụ vô cùng. Người mang tiểu hoàng tử ra ngoài, không, không, không, là con người, con người là Nguyệt, còn đứa con ruột của người sau này sẽ có nhiều quý nhân chiếu cố”

Lời nói vô cùng quan thuộc làm Thu Mạch hoàn toàn kinh ngạc, Thu Mạch rốt cục đã tin tưởng, chính mình bị tiểu hài tử này đùa giỡn ,đùa giỡn cả mười năm, trong lòng xấu hổ và giận dữ cùng sợ hãi làm cho nàng nhin không được hô to: “Người đâu.”

“Phanh!” Một tiếng động vài người liền xông vào, Thu Mạch vẫn đưa lưng ra phía môn không quay đầu lại, mà là ôn nhu khuyên nhủ: “A Nguyệt, ngoan, nương cũng không muốn hại người, người ngoan ngoan uống hết thang này đi.” Đang nói mà bị người khác hung hăng kháp trụ, không thể động đậy, nàng sợ hãi nhìn mấy tên bịt mặt mà nàng cũng không biết họ là ai, trong đó một cái người bịt mặt lướt qua hân, quỳ gối trước mặt Vọng Nguyệt.

Vọng nguyệt kinh ngạc nhưng bọn họ lại tạo cho hân một cảm giác vô cùng thân quen, hân tuy rằng chưa gặp mặt bọn họ, nhưng hương vị trên người của bọn họ vô cùng quen thuộc Đó chín là hương vị trên người của Cửu Thiên. Kỳ thật vẫn biết, hân đã cùng Cửu Thiên từ biệt, nhưng lại hy vọng sẽ không kết thúc như vậy, chính mình đi rồi, hân liền sẽ không như vậy thương tâm đi.

Lẳng lặng nhìn người bịt mặt quỳ xuống, lộ ra khuôn mặt quen thuộc, không kiêu ngạo không su nịnh nói: “Thuộc hạ cứu giá chậm trễ, thỉnh tiểu chủ nhân giáng tội!”

Vọng Nguyệt có chút hoảng hốt, đây là Điểm Tiểu Nhị! Chủ tử hân không phải là Cửu Thiên sao? Cứu giá, cứu giá, người bình thường sao có thể sử dụng từ này? “Cửu Thiên, Cửu Thiên” Vọng Nguyệt lẩm bẩm,”Cửu Thiên. Húc, Húc đế a!” Vọng Nguyệt cúi đầu cười nói, rất kỳ quái chính mình cư nhiên một chút cũng không kinh ngạc, “Trách không được y không muốn ta gọi là y thúc thúc, mà muốn ta gọi y Cửu Thiên, dù sao Cửu Thiên là giả danh, không ý nghĩa a, mà ta kỳ thật hân phải gọi hân là. Phụ hoàng!”

Điểm Tiểu Nhị nổi hắc tuyến, trong lòng tự mình kêu oan, căn bản là không phải như vậy, chủ tử chính là hy vọng người gọi ngài là Cửu Thiên, nếu nghe tiểu chủ ngân gọi ngài là phụ hoàng. Điểm Tiểu Nhị run lên, ác hàn nổi lên chung quanh.

“Tiểu Nhị ca, không biết xưng hô với người như thế nào.”

“Vâng, thuộc hạ họ Điểm danh Tiểu Nhị.”

“”

“A, tên nghe rất có cá tính.”

“Tạ ơn tiểu chủ tử khích lệ!”

Tiểu Nhị ca, mặt của người đen, Vọng Nguyệt nhin cười, thật sự là đáng yêu , đáng tiếc,về sau sẽ không được nhìn rồi, “Tiểu Nhị ca, bên ngoài mọi người giải quyết ổn thỏa rồi sao?”

“Đúng vậy, thỉnh chủ nhân có gì cứ sai bảo thuộc hạ.”

“Này vô phương, Tiểu Nhị ca, Tiểu Nhị ca, người có thể giúp ta” Vọng Nguyệt dừng một chút, “Trong phòng giam có hai bằng hữu của ta, người cứu họ ra được không?”

Điểm Tiểu Nhị bi phần, hình tượng của ta, gọi đích danh hấn, nhưng vẫn phải đáp “Được, tiểu chủ tử, tiểu chủ tử hiện tại muốn gặp bọn họ sao ?”

“ Không cần, người đưa bọn họ đến nơi an toàn là được rồi.” Lúc đầu cũng là muốn dẫn bọn họ tới nơi an toàn mà trốn, nhưng như vậy cũng tốt, không gặp nhau, để khỏi thương tâm

“Vâng!” Điểm Tiểu Nhị hướng bên cạnh gật gật đầu, hai người ngoài môn nhanh chóng rời khỏi , “Tiểu chủ tử, chúng ta cũng đi thôi, bằng không chủ tử chờ suốt ruột.”

“Cửu Thiên. Phụ hoàng vì sao không có tới. Đúng rồi, hiện tại đang ở yến tiệc, hấn y không thể ra, hướng chi.. “Vọng Nguyệt nở nụ cười với chính mình, chính là muốn y hoài nghi ta, về sau sẽ phòng bị hấn, lại không nghĩ rằng y lại sớm biết sự thật , hấn thán phục y rất nhiều ,bây giờ hấn phải làm chuyện hấn muốn làm “Tiểu Nhị ca, các người đi trước đi, ta nghĩ muốn cùng nương nói chuyện một lát.”

“Này.”

“Yên tâm đi, ta vẫn còn có thể tự bảo vệ mình.”

Điểm Tiểu Nhị gật gật đầu, giấu lại vẫn là lo lắng, thuận tay định mang thang thuốc đồ đi, lại bị Vọng Nguyệt ngăn cản, Điểm Tiểu Nhị suy tư liền hiểu được “Thuộc hạ đợi ngoài cửa.”

Bên tai nghe âm thanh đóng cửa, tầm mắt liền nhìn tới Thu Mịch.

“Nương, Vọng Nguyệt thật tâm xem người là là nương, tuy rằng Lý thúc bọn họ một mực lợi dụng Vọng Nguyệt, nhưng Vọng Nguyệt biết, nương thật tâm tốt đối với ta, Vọng Nguyệt vẫn luôn nhớ mọi điều tốt mà nương đã làm.”

“Vọng nguyệt yêu thích chén chè hoa sen này, bởi vì bên trong chứa đựng tâm ý của nương, khi uống, toàn thân đều trở nên ấm áp .”

“Vọng Nguyệt kỳ thật là chuyển thế mà đến đây.” Tâm tư Thu Mịch vẫn hoảng hốt nghe thấy thế liền tập trung nghe, Vọng Nguyệt lại giống như không có chú ý tới, vẫn vô tư nói chuyện.

“Tôi không minh bạch. Vọng Nguyệt kiếp trước có phụ mẫu, thân nhân, bằng hữu, Vọng Nguyệt từng nghĩ muốn, nếu chết đi, như vậy có thể trở về được.”

Nói tới đây Vọng Nguyệt nở nụ cười một chút, xem ra Thu Mịch có chút chua xót, “Chính là mỗi lần Vọng Nguyệt muốn làm vậy, liền nghĩ tới nương, luyện tiếu nương vì Vọng Nguyệt mà rơi lệ, luyện tiếu nương vì Vọng Nguyệt mà quý xuống. Mỗi lần nhìn thấy nương áy náy nhìn Vọng Nguyệt, nhìn thấy nương thức đêm vì Vọng Nguyệt sửa xiêm y, nhìn thấy nương mỗi lần vào cung đều vui sướng, nhìn thấy nương ôm Vọng Nguyệt kêu tiểu hài tử.”

“Vọng Nguyệt biết nương kêu tiểu hài tử là người khác, mong muốn Vọng Nguyệt được ở bên người thân, Vọng Nguyệt có thể thấy được nương rất đau lòng, Vọng Nguyệt biết nương vì muốn tốt cho hài tử của mình nên mới mang cho người khác, xem Nguyệt như một nửa hài tử của nương.”

“Vọng Nguyệt luyện tiếu nương thương tâm, cho nên.”

Vọng Nguyệt thương tâm nhìn Thu Mạch đau khổ cũng thương tổn luôn chính mình, “Vọng Nguyệt là người ẩn danh giúp Tư Mã Thắng viết thơ, vì hắn đoạt văn chủ, vì hắn hấp dẫn người trong thiên hạ chú ý, thậm chí vì hắn đích ham chơi chịu được ốm đau nổi khổ!”

“Vọng Nguyệt tự nhận mình đã lợi dụng Tiểu Thắng để rời khỏi hoàng cung ... thất vọng hẳn, cho đến. Hôm nay!”

“Vọng Nguyệt không phải dễ dàng tha thứ cho người khác, ta biết nếu lúc đầu bản thân không có giá trị lợi dụng thì có thể đã bị diệt khẩu từ lâu, cho nên.” Vọng nguyệt cười đắc ý, “Ta chưa bao giờ chính thức gặp mặt phụ hoàng, chuẩn bị một phần đại lễ, xem nương bộ dạng nương như vậy, chắc cũng đã chuẩn bị nhiều.”

“Vọng. Nguyệt. Người oán nương sao?” Việc đã đến nước này, nàng cũng hiểu được phần nào, sự tình hơn phân nửa bại lộ, Thu Mạch trong lời nói bao hàm nhiều ý, phức tạp đến chính nàng cũng không hiểu rõ.

“Nương vì cái gì? Đem ta ra hoàng cung? Cho ta uống thuốc? Nói không oán là không có khả năng” Vọng Nguyệt quỳ xuống, không đứng dậy “nương kỳ thật chỉ là một người đáng thương.”

“Về phần chuyện sau đó, đều là do nương dạy dỗ, che chở cho ta, Vọng Nguyệt tin rằng nếu không có nương cầu xin, đối với tính cách của Lý thị vệ thì sẽ không phải chỉ có mấy roi như vậy” Vọng Nguyệt đột nhiên nở nụ cười. “Nương đã quên rồi sao, mặc dù Vọng Nguyệt bị nhiều trọng thương như vậy, nhưng đến ngày thứ hai thì đã tốt lên rồi sao. Cho nên người còn muốn Vọng Nguyệt trách người cái gì”

“Nhưng thật ra nương, bọn họ sẽ không bỏ qua cho nương, nhất định sẽ giải quyết nương đúng không?” Vọng Nguyệt bưng chén chè trên bàn lên, “Còn con của người, ta sẽ không biết sẽ ra sao nữa!”

“Vọng Nguyệt !” Thu Mạch gắt gao nắm tay hẳn, chuyện tới bây giờ, nàng chỉ còn lo cho hài tử của nàng, “Vọng Nguyệt, nương, không, nô tỳ cầu ngài, buông tha hài tử của ta, buông tha hẳn, hẳn cái gì cũng không biết, cầu ngài !”

Vọng Nguyệt thật sự rất đau, tâm càng đau, còn sống, rất tốt sao? Qua biến đổi lớn như vậy, thì trong lòng Thu Mạch vẫn”Hảo, ta đáp ứng người, nương, Tiểu Thắng, nhất định còn sống .”

“Cám ơn, cảm ơn ngài cứu Tiểu Thắng, ” Thu Mạch liền đoạt bát thuốc uống hết, Vọng Nguyệt cả kinh, khi đoạt lại thì bát thuốc đã hết .

Thu Mạch chậm rãi nhắm mắt lại, nét mặt của Thu Mạch chưa bao giờ thỏa mãn và vui vẻ như bây giờ: “Vọng Nguyệt, hài tử của ta.”

Vọng Nguyệt tâm run lên, không biết Thu Mạch nói ý gì, có phải là tiểu hài tử Vọng Nguyệt kia, muốn hỏi, lại phát hiện người đã tắt thở.

“Người hãy hạnh phúc, mẫu thân.” Vọng Nguyệt nhẹ nhàng hôn lên hai má Thu Mạch, ánh trăng chiếu vào, trên nét mặt là nụ cười tươi của Thu Mạch, một giọt lệ ở mặt nàng chảy xuống.

Không biết, là ai, rơi nước mắt.

Biến đổi lớn (bốn)

Vọng Nguyệt mở cửa môn, phát hiện Điểm Tiểu Nhị vẻ mặt lo lắng nhìn hẳn, Vọng Nguyệt lắc đầu, “Âm Nương, chúng ta đi thôi.”

Điểm Tiểu Nhị nghĩ muốn nhắc nhở hẳn, không cần gọi Thu Mạch là nương nhưng chưa kịp nói ra, thì đã thấy Thu Mạch đang nằm ở dưới sàn, tiến tới chụp thuốc mê hẳn “Thuộc hạ thất lễ .” Đem Vọng Nguyệt ôm vào trong ngực, hảo khinh! Điểm Tiểu Nhị đau lòng ôm chặt Vọng Nguyệt, chạy nhanh về hoàng cung.

Đột nhiên trước mặt xuất hiện một bóng đen, Điểm Tiểu Nhị cảnh giác dừng lại, các thủ vệ khác đều quỳ xuống, chỉ có Điểm Tiểu Nhị không quỳ nhẹ nhàng thở ra “Ám Nhất, ngươi lại dọa.”

“Điểm Tiểu Nhị! Tiểu chủ tử đâu? !” Ám Nhất thét chói tai.

“Không phải ở trước mặt ngươi.” Điểm Tiểu Nhị tức giận nói, đột nhiên cảm thấy không đúng, Ám Nhất ... không ... Ngươi không giỡn chứ, cúi đầu vừa thấy!

Trong lòng, căn bản không phải là Vọng Nguyệt! Một cái gối đầu và có một phong thư cột lên! Điểm Tiểu Nhị sắc mặt xanh mét, đột nhiên nhớ tới trước khi đi có điểm bất thường, đem gối đầu vứt cho hắn, dùng tốc độ nhanh nhẩy chạy đi, “Tiểu chủ tử lúc đó đã tỉnh rồi, chúng ta đã trúng kế, đáng giận!”

Ám Nhất theo hắn bay lên, “Chủ tử sẽ nổi giận, ngươi sơ suất quá, chờ bị phạt đi!”

Điểm Tiểu Nhị nhẹ nhàng thở ra, tốc độ vẫn không chậm lại: “Ngươi như thế nào không nói sớm, ngươi hại ta rồi.” Đối với chủ tử của chính mình, Điểm Tiểu Nhị, không, là tất cả đều tín nhiệm, chỉ sợ chuyện này không được giải quyết, về phần xử phạt, hắn căn bản không lo lắng, chỉ cần tiểu chủ tử không có việc gì, liền nhất định sẽ thay mình nói rõ.

Tựa hồ hiểu được tư tưởng của Điểm Tiểu Nhị, Ám Nhất âm trầm mở miệng: “sinh tử bài của Tiểu Chủ tử đen tối không có ánh sáng, tiểu chủ tử chỉ sợ là.”

Chính mình tìm chết! Nhịp tim của Điểm Tiểu Nhị nhanh hơn, hắn không chút nghi ngờ chủ tử có thể vì chuyện không thể cứu được tiểu chủ tử sẽ nổi lên cơn thịnh nộ với nô tài, tiểu chủ tử chỉ sợ tự thân khó bảo toàn, kia chính mình.

“Ám, Ám Nhất.” Nuốt nuốt nước miếng.

“.”

“Chúng ta có phải hảo huynh đệ?” Âm thanh nhẹ nhàng hỏi.

“.”

“Ngươi đừng quên ta cũng giúp ngươi nhiều chuyện!” Âm thanh ngang ngạnh tiếp tục nói.

“.”

“Ngươi không nói một tiếng là ý gì!” Nổi giận.

“Ta sẽ giúp ngươi lựa chọn phong thủy tốt.”

“.”

“Tiểu chủ tử ngươi nhất định không thể có việc a! ! !”

Nhìn thấy Điểm Tiểu Nhị đi ngày càng nhanh chỉ còn một chấm nhỏ, Ám Nhất lòng càng thêm bội phục Trần vương gia, quả nhiên ngài tiên đoán không sai.

Vọng Nguyệt ngồi trong nhà âm trầm, ở môn chỉ còn một mình hắn, âm thầm đối với Điểm Tiểu Nhị xin lỗi, Vọng Nguyệt thừa nhận hắn nhớ mọi người, nhìn chung quanh, sờ sờ mọi thứ, Vọng Nguyệt trở lại phòng mình, đem khối ngọc bích của Cửu Thiên. Phụ hoàng để trước ngực, rồi đem gối chèn hoa sen còn lại ra nấu.

“Chén chè này có thể giúp hắn ngủ giấc ngủ ngàn thu mà không bị gì. Nói không chừng hắn sẽ có một giấc mộng đẹp” Vọng Nguyệt tự nhủ, một hơi uống xong, liếm liếm miệng, “Hương vị không tồi.”

Trước mắt một mảnh mông lung, cơn buồn ngủ mãnh liệt nổi lên, hiệu quả cũng không sai, Vọng Nguyệt mơ mơ hồ hồ, không hiểu vì sao lại có ảo giác, a, có phải là hắn đã bắt đầu nằm mơ không?

Vọng Nguyệt chính mình đứng không vững, đột nhiên phía sau có người ôm lấy hắn, bên tai tựa hồ nghe được tiếng người nào đó khốn khổ kêu to, cảm thụ được y đang ôm mình, thật sự giấc mơ chân thật, hắn muốn cảm thụ cái ôm của Cửu Thiên, hắn đã muốn không có gì tiếc nuối.

Biến đổi lớn (hoàn)

Cửu Thiên, không, Tư Mã Dực thống khổ, vì cái gì người lại tươi cười như vậy, luôn nghĩ hắn muốn rời khỏi thế giới đầy áp lực như thế, cho nên đã kêu thuộc hạ đi bảo hộ hắn, nhưng y vẫn không thể tưởng tượng được, hắn vẫn muốn rời khỏi thế giới này

Vọng Nguyệt, ta phải nói một bí mật cho người biết, người là người của hoàng tộc, mau mau tỉnh lại đi, chúng ta không thể chấm dứt được!

Đem năng lượng của mình tạo thành một hào quang vây trụ Vọng Nguyệt, kéo dài sinh mệnh của hắn. Tư Mã Dực rất nhanh đọc chú ngữ, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, một làn khói nhẹ trên đầu toát ra, dần dần ngưng kết thành đại đích đan hoàng, rồi cắt cổ tay mình, Tư Mã Dực đem đan hoàng cùng với máu của mình đưa vào miệng của Vọng Nguyệt. Ôm hắn một hồi cảm thụ thân thể hắn dần dần ấm lên Nhịp tim bắt đầu có lực đập. “Nhanh nhanh tỉnh lại đi, tiểu tử kia.”

“Chủ tử.” Ấm Nhất lẳng lặng đứng phía sau chủ tử, và Điem Tiểu Nhị đưa ra một phong thư, Vọng Nguyệt lưu lại thư.

Tư Mã Dực bình tĩnh xem phong thư, nhẹ nhàng mà đem Vọng Nguyệt đặt lên giường, đắp chăn cho hắn, nhìn một hồi lâu, “Bảo vệ tốt hắn.” Hiện tại Vọng Nguyệt không thích hợp di chuyển.

“Thuộc hạ lấy sinh mệnh thề!”

Thăng đến Tư Mã Dực rời đi, Điem Tiểu Nhị thật sự rất lo lắng không biết trong lòng chủ tử sẽ làm gì phạt hắn ? Nhìn thấy tiểu chủ tử ngủ trên giường, Điem Tiểu Nhị thật tâm muốn khóc, tiểu chủ tử sao người còn chưa tỉnh a.

Đêm nay yên hội thật yên lặng, các vị các đại thần một ly tiếp một ly, hay nói giỡn, hiện tại chuyện gì cũng không có thể làm, uống quá nhanh nếu uống xong rồi làm sao bây giờ, mọi người đều cầu hoàng thượng mau trở về, sống hay chết cũng tốt hơn bị dày vò như thế này.

Nhìn thấy hình ảnh xuất hiện ngoài môn, mọi người đều đình chỉ hoạt động, Tư Mã Dực cũng không có tiến vào đại sảnh, mà là liền như vậy đứng, cùng Âu Dương Ngọc xa xa nhìn nhau.

Các đại thần biết, chính mình lựa chọn ngồi tới bây giờ, cho dù thành hay bại cũng phải biết được.

Thoạt nhìn Âu Dương Ngọc chiếm ưu thế, nhưng không ai biết đế vương tuổi trẻ có hay không dòm sát thủ, với lại bọn họ chưa bao giờ nghe nói ai có công lực cao hơn bệ hạ, nên làm thế nào, như thế nào mới đúng?

Nhưng cũng có người ngay từ đầu kiên định đứng về phía đế vương, trong đó có mười vị tài tử cùng với võ chủ, còn nghệ chủ lại đứng về phía Âu Dương Ngọc.

Dần dần mọi người đều chia làm hai phái, Trần vương lúc này mới hướng về phía hoàng đế, đi ngang qua mọi người, mọi người đều nhường đường, thậm chí ngay cả dũng khí đối diện cũng không có.

Trần vương đi tới chỗ Tư Mã Thắng dừng lại, “Tiểu Thắng, hôm nay người đã mệt mỏi rồi phải không?”

Vừa mới được Âu Dương Ngọc giải huyệt đạo trên người, Tư Mã Thắng sợ hãi nắm lấy vạt áo của Lý Trung, liếc nhìn Âu Dương Ngọc: “Không cần , ta phải đến bên phụ thân !” Vừa rồi Lý thị vệ không muốn nói với hắn cái gì là sinh tử bài , hắn vì cái gì phải giả bệnh như vậy , hắn phải đi theo phụ thân!

“Người thật sự đối với tiểu hài tử kia vô tình như vậy .” Trần vương cười cười, đi đến bên hoàng đế.

“Động tác người thật chậm a, hoàng thượng của ta” Âu Dương Ngọc lười biếng đứng lên, “Tiểu quý kia người cứu có được không?”

Tư Mã Dực không đáp, Âu Dương Ngọc cũng không để ý, “Tất cả các thị vệ đều nghe theo lời của ta, quân đội cũng nằm trong tay ta, người vừa rồi nhất định động không ít nhân lực, tất cả các chủ tướng đều bị ta khống chế, thế nào, người hãy đưa ngọc tỷ ra đây, ta sẽ cho người chết một cách sáng khoái.”

Trần vương khóe miệng run rẩy: “Âu Dương Ngọc, người làm vậy khác nào là soán vị, người đang coi đây là trò đùa.”

Âu Dương Ngọc tươi cười: “Ồ trong mắt ta, đây vốn là trò chơi, huống chi, lực lượng nằm trong tay ta, tất nhiên đủ mạnh để có thể soán vị!” Cho nên hắn nên chuẩn bị đi là vừa.

“ Người nói không sai, ” để vương thủy chung trầm mặc này giờ chậm rãi mở miệng “Người phải nhớ ta đã nói không bao giờ ta tuyệt đối giao quyền lực của mình vào tay ai, Âu Dương, năm đó không phải ta từng nói với người sao?”

Nháy mắt, tình thế hoàn toàn nghịch chuyển!

“Thề sống chết nguyện trung thành hoàng đế bệ hạ! Thề sống chết nguyện trung thành với Tư Mã thị!” Tất cả đích Hắc y nhân quỳ xuống, đem lưng hướng về Âu Dương Ngọc.

Âu Dương Ngọc vốn đang đắc chí rồi hoàn toàn ngạc nhiên , “Như thế nào, các người sao thế nào có thể như thế?”

“ ”

“Hảo hảo hảo, ” Âu Dương Ngọc trừng lớn ánh mắt, tràn đầy vui sướng cùng hứng thú, “Như vậy mới phần khích.”

Chậm rãi bóp nát hổ phù trong tay, lại biến ra lão hổ ngửa mặt lên trời thét dài, bốn quân doanh mà đi.

“Không tốt!” Mấy thị vệ muốn ngăn lại, lại bất lực, thậm chí bị oai vũ đàn áp, đột nhiên cảm giác trên người một trận ầm ào dạt.

“Trần vương điện hạ. ”

“Vô phương, các người hẳn là các thân tín của điện hạ.” Trần vương cười hì hì nói.

Tư Mã Dực bất đắc dĩ, chỉ có Âu Dương Ngọc mới ngốc nghếch như vậy, mới mù quáng tín nhiệm người của y ngày càng nhiều, Tư Mã Dực thản nhiên nói với Âu Dương Ngọc: “Mau nhanh chóng cấp các thị vệ được.”

Mọi người lặng im.

Mọi người đều được kê đơn, ám vệ là thề sống chết nguyện trung thành, khả tướng lãnh thôi.

Một khắc chung sau, cái gì cũng không phát sinh, không, hẳn là xem như có chút biến hóa, hoàng đế đã mang thuốc giải cho các tướng lãnh.

“Phốc, ha ha ha ha. ” Mọi người thấy Âu Dương Ngọc cười như điên, đồng thời nghĩ đến, hẳn chắc là điên rồi?

Người nào đi theo hẳn lại sợ đến chảy mồ hôi, làm phản thất bại, chủ mưu lại điên rồi, bọn họ chỉ là tôm tép.

“Phụ, phụ thân. ” Tư Mã Thắng đi vào.

Âu Dương Ngọc dừng lại tiếng cười, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, tiếng cười quỷ dị, khóe miệng khẽ nhúc nhích, cũng không có phát ra thanh âm gì, Tư Mã thắng lại sắc mặt trắng bệch nghiêng đầu, một bộ không thể tin được, muốn nói cái gì lại không được.

Âu Dương Ngọc quay đầu đối với Tư Mã Dực nói: “Thật là, người vẫn như vậy, người muốn xử ta như thế nào.” Ngữ khí có chút oán giận.

Mọi người đứng bên hoàng đế đều đổ mồ hôi lạnh, việc tạo phản như thế này, không biết hoàng đế sẽ xử trí như thế nào.

“Hảo!” Tư Mã Dực gật đầu, hảo cái gì, mọi người nghi vấn.

“Trẫm cho phép người tự sát!”

Bộ dạng của Tư Mã Dực không giống như nói giỡn, Âu Dương Ngọc cũng nhin không được nghi ngờ, sao y có thể dễ dàng như vậy ?

“Quên đi, quên đi, trò chơi này cũng đáng giá. Ngô, ” Âu Dương Ngọc còn thật sự tự hỏi một chút, “Mặc kệ chết như thế nào, được rồi!” “Liên tuyền độc được đi.”

Tư Mã Dực cũng không nói lời vô nghĩa liền phế bỏ võ công của Âu Dương Ngọc, lấy bao độc được ném tới.

Âu Dương Ngọc không chút nào chống cự ... công lực bị phá bỏ không khác gì phế nhân, thật là, chính mình thật không sao, Âu Dương Ngọc đem được bỏ vào ly rượu, đưa tới bên miệng, đột nhiên nhớ tới cái gì, quay đầu nhìn về phía thủ hạ của mình, “Các người có nguyện ý có cùng ta chết không?”

“Ai muốn cùng nghịch tặc này chôn cùng!” Chỉ có một lời nói đã đã kích đối với mọi người theo phe của Âu Dương Ngọc “Ta không muốn chết, ta không muốn chết, bệ hạ, bệ hạ, thần bị bức.” Vừa nói vừa hướng hoàng đế chạy tới, chưa đi được hai bước, đã bị người khác đâm, đau đớn làm hắn khôi phục lại tia thanh minh, hắn không thể tin được nhìn người trước mắt —— nghệ chủ một buổi tối trầm mặc, chỉ trách là không sáng mắt.

Đi đến bên người Âu Dương Ngọc, lấy một chén rượu, đêm nay cuối cùng có thể gặp người, “Huynh đài, này chén rượu hôm nay ta bồi người.”

Âm thanh thanh thúy vang lên gọi lại trí nhớ của Âu Dương Ngọc, “Nguyên lai là người a. Ha ha, đã nhiều năm, thật không nghĩ tới tiểu huynh đệ người còn nhớ thương tới ta, vậy đem rượu bồi ta đi.”

“Chủ nhân, xin cho thuộc hạ bồi ngài ra đi!” Lại có vài người quỳ xuống, kiên định nhìn hắn.

Âu Dương Ngọc không nói gì, nhìn Lý trung: “Còn người?”

“Thuộc hạ.”

“Hắn không thể chết được, trăm đáp ứng hoàng nhân tha Âu Dương Thăng sống, Lý Trung phải lưu lại hắn.”

“. Thật là có thú na, ” không biết nghĩ đến cái gì, Âu Dương Ngọc sảng khoái đồng ý, “Lớn như vậy, cụng ly đi! Ha ha.” Cười sảng khoái, Âu Dương ngọc cùng mọi người uống rượu.

Nhìn thấy mọi người đó như ngủ, mọi người đều nhẹ nhàng thở ra, đã xong, về phần phản tặc còn lại, ngay cả lúc chủ nhân chết cũng không có ý gì, căn bản không đủ gây áp lực gì.

Tư Mã Dục muốn gặp Vọng Nguyệt, không nói hai lời liền biến mất, chỉ để lại vẻ mặt cười khổ của Trần vương thu dọn tàn cuộc, bọn họ lúc trước thương lượng không phải như vậy, cuối cùng mọi việc cũng đã kết thúc thuận lợi.

Dạ Nhi: TT.TT... Beta 1 lúc 5 phần... Hảo một a...

8. Chương 8

Dư ba

“Thiên nguyên hai mươi hai, ngày mười bốn tháng mười một, vào lễ “Lời hứa tuyên thệ” Húc đế đã nhận lại ngũ hoàng tử chính tông, Âu Dương Ngọc thừa cơ soạn vị, cuối cùng sau hai canh giờ, bệ hạ lấy đức thu phục nhân, ám vệ của tướng quân lâm trận phản chiến, Âu Dương Ngọc thất bại, cuối cùng uống thuốc độc tự sát, Húc đế niệm tình tuy là loạn thần tặc tử, nhưng cũng tính một người có công với đất nước, miễn chu vi cứu tộc, chỉ còn lại cứu vi tam tộc, ba tộc còn bị lưu đầy” Một âm thanh thanh thúy dễ nghe nhẹ nhàng thì thầm, nén cười mà nói.

“Nói đủ rồi!” Một người vung tay lên, “Nhị ca, sau buổi yến tiệc đó người không một sao?”

“Hừ, người còn nói, người xem khi Âu Dương Ngọc soạn ngôi, ta thành cái dạng gì, đệ đệ người còn đem quyền lực ra áp chế ta?”

“Ta nào biết ” người nào đó giống như ủy khuất ngồi lên ghế, lười biếng nói, “Chuyện này đối với ta chỉ là trò chơi tiêu khiển, ta biết, nếu người không phải vì ngũ đệ thì mười năm trước người đã bỏ chốn này ra đi, lần người nể tình ngũ đệ tham gia chuyện này, cũng đâu ai ngờ chuyện sẽ thành thế này? Nhân cơ hội này để Hoàng Thượng chính thức nhận lại Vọng Nguyệt, kết quả đâu, đầu tiên là chuyện mười tú tài làm loạn,

sau đó Vọng Nguyệt cũng xảy ra chuyện ngoài dự kiến, Hoàng thượng giữa chừng cứ nhiên lại bỏ đi, hoàn hảo để người một mình ứng phó, chỉ tính là Âu Dương Ngọc sẽ soạn vị, ngờ đâu lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, ngũ đệ đâu phải lấy quyền lực áp chế người, ai nói chứ?”

“Đừng nói sang chuyện khác! Ta thừa nhận là kế hoạch có nhiều chuyện ta không lường trước được, không thể tưởng được tên kia lại suy nghĩ thấu đáo như thế, động tác cũng nhanh như vậy, ngay cả chuyện mười tú tài làm loạn hẳn cũng tính ra. Nếu tam đệ nữa chừng không bỏ đi, sẽ không có nhiều chuyện như vậy!” Nhị ca tức giận nói, khuôn mặt tươi cười cũng không duy trì được.

“Cho nên lúc trước ta đề nghị trực tiếp giết bọn chúng là tốt rồi, thế lực bọn họ thực sự là dư thừa, bọn họ dám nói cái gì? Bất quá chỉ là chuyện nhỏ thôi.”

“Người nghĩ rằng ta không muốn, người nghĩ dễ lắm sao? Chẳng lẽ trong một đêm các tên loạn thần biến mất, mọi người sẽ phản ứng như thế nào?”

Bĩu môi, “Đáng tiếc người phải đi, không biết ngày nào tái kiến”

“Người cũng đừng lo lắng, sẽ có ngày tái kiến, đối với ta mà nói, thời gian không thiếu, Trần Vương “Nhưng người đi, hãy viết thư về đi, đừng giống mấy tên kia, vừa đi liền không thấy thân ảnh đâu.”

“Đã biết, ta sẽ viết.” Rồi có một thân ảnh bước vào “Ta nói đang nói chuyện với huynh đệ của ta, người không thấy sao, còn bước vào?”

“Tiểu nhân không dám, Ngọc Vương điện hạ, chúng ta nên xuất phát.”

“Được được được” bắt đầu dĩ thử dài, Ngọc Vương đứng dậy lên thuyền, “Đúng rồi Nhị ca, tuy rằng tiểu tử kia là Âu Dương Thắng, nhưng ta cũng sẽ không nhận thức hắn.”

“Tuyệt tình như vậy?”

“Tuyệt tình? Hừ, bất quá chỉ là một trò chơi, huống chi cũng không phải.”

Nhìn thấy con thuyền đi xa, người nào đó thử dài, đưa tiễn, mặc kệ vài lần, cũng không thể quên.

“Trần Vương điện hạ, chúng ta nên trở về.”

Trần Vương khuôn mặt trầm tư “Người vừa rồi thấy cái gì?”

“Tiểu nhân thấy Trần Vương điện hạ ở bờ sông phần thưởng cảnh.”

“Nói không tồi, trở về có phần thưởng.”

“Tiểu nhân chẳng qua là ăn ngay nói thật thôi.”

Cả kinh thành truyền tai nhau chuyện Âu Dương Ngọc soạn vị, nhưng chuyện ngũ hoàng tử hoàn toàn bị che lấp, chỉ nghe nói, hoàng đế bệ hạ hạ lệnh đổi tên ngũ hoàng tử, cải danh “Thắng” vì “Vọng Nguyệt”.

Tại một nơi khác.

“Tiểu tử tông, người hảo hảo ăn cơm đi, ít nhiều gì cũng dùng tí điểm tâm đi.” Lí Trung tận tình khuyên bảo nhưng Âu Dương Thắng hai mắt vẫn vô thần, “Người như vậy, chủ nhân nếu dưới tuổi vàng có biết, chắc chắn cũng không nhắm mắt.”

Âu Dương Thắng nghe vậy âm thanh có chút sinh khí: “Lí thị vệ, người nói.” Không biết có nên nói ra hay không, nhưng cũng phải chứng thật, “. Bảo mẫu chính là mẫu thân của ta sao?”

“Đúng vậy, ngài chính là hài tử của Thu Mịch.”

“. Phải không? Ta đói bụng.”

Hoàn đệ bát chương.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: chương này vốn không cần tồn tại, nhưng nghĩ lại vẫn có một kết cục vẫn tốt hơn, ha ha, phía dưới bắt đầu chính là đệ nhị cuốn.

Dạ Nhi: Tuyết Nhi đúng là chăm làm việc nhất nhà... Thật là hảo yêu nàng a...

Chè hoa quế hạt sen

Lam Nguyệt biết chính mình trúng độc, lại là thuốc ngủ chết tiệt! Nữ nhân này ngay cả chuyện này cũng không biết sao? !Trẻ sơ sinh không thể trúng thuốc ngủ!

Thân thể không ngừng run rẩy, lại bị sùi bọt mép, không cần xem cũng biết trên người phát ban không ít, hô hấp ngắt đoạn liên tục, ngay cả chính hần cũng không nghe được nhịp tim đập, Lam Nguyệt không thể hiểu được, tại sao hần lại không chết, mà kiếp trước chính hần chỉ sốt nhẹ thì đã xuyên không đến nơi này .

Thỉnh tha thứ hần nói chuyện không được văn nhã, nếu ai như hần ở trong thời điểm ngàn cân treo sợi tóc sắp chết như vậy, nếu có người bên cạnh không ngừng nói, tin tưởng ta, tính tình của người đó cũng sẽ giống như hần.

Lam Nguyệt không kiên nhẫn muốn tạp âm kia biến mất, trong miệng vừa phát ra tiếng, lại làm cho trong miệng bọt mép đảo lưu, thiếu chút nữa làm cho hần hít thở không thông, trời biết giờ khắc này hần có bao nhiêu an ủi, chính âm thanh khó chịu kia lại luống cuống tay chân ôm lấy hần..

“Ồ ô. A Nguyệt, người nhất định không thể chết được, nương đã đối với người không hảo, nếu người chết, nương cả đời này ầy náy , ô. Ô ô.”

Lam Nguyệt trong lòng cười lạnh, ầy náy? Nếu ầy náy hội đem một đứa trẻ sơ sinh đánh tráo? Nếu ầy náy người lấy đánh tráo thân phận tôn quý của ta thành nô tài như thế này sao? Nếu ầy náy. Sẽ cho một đứa trẻ sơ sinh dùng thuốc ngủ, còn không cho ta chết thống khoái ? !

Đúng vậy, bởi vì bản thân đã không muốn sống, dưới tình huống như vậy, hần kỳ thật có cơ hội thiếu chút nữa đã chết, nữ nhân này không biết lại sử dụng biện pháp gì mà cứu hần sống lại, sau đó bên cạnh hần lúc nào cũng khóc, a, cũng không có vấn đề, dù sao nàng cũng là bảo mẫu của “Ngũ hoàng đế”, nhưng điều phiền toái nhất là lúc nào cũng quấy rầy hần, không phải sờ sờ đầu hần, thì lại lau người hần, nếu không nữa thì là ụy hần được, sau đó ngồi bên cạnh dùng âm thanh nàng nhỏ nhất mà khóc

Lam Nguyệt không phải trúng độc mà chết mà bị âm thanh tra tấn mà chết mất , “Câm miệng!” Tiếng khóc đang líu ríu đột nhiên im bật .

Đừng hoài nghi, không phải Lam Nguyệt nói, tiểu hài tử như hần làm sao mà nói được, âm thanh kia chính là âm thanh nam nhân đi cùng nàng.

“Thu Mạch, hần có tốt không?” Trong giọng nói tràn đầy tức giận cùng oán hận.

“Lí, lí thị vệ.”

“Tránh ra!”

“Lí thị vệ, người muốn làm gì? !” Âm thanh bối rối, “Đứa nhỏ này không thể chết được, nếu hần chết, ta sẽ không có con.”

“Ba!” âm thanh bàn tay.

“Loảng xoảng đương!” Tiếng đánh.

Lam Nguyệt đoán hần là nam nhân tát người nữ nhân đó.

“Câm mồm!” Lí thị vệ hung tợn nói, “Đó không phải con người! Chủ tử bắt quá chỉ muốn hần bớt thống khổ, cho hần một giấc mộng đẹp thôi!”

Lam Nguyệt mơ mơ màng màng cảm thấy hơi thở cường đại bước tới gần mình, rồi lại đột nhiên đứng lại, “Lí thị vệ, này chứ không phải là ‘ Bạch nhật túy? ’ Không cần a, hần vẫn là tiểu hài tử, chúng ta lúc trước không phải nói hảo, làm cho hần không phải là người đặc biệt thì hần có thể sống cả đời sao?”

“Phanh!” Âm thanh bị bóp nghẹt.

“Oa!” Âm thanh của nữ nhân.

“Không được? Người có tư cách gì nói không được ở đây? Người là nữ nhân ngu ngốc, người thế nào lại quên tiểu tổ tông hiện tại trong cung chịu bao nhiêu khổ sở, bởi vì lòng hảo tâm của người, chúng ta phải làm cho tiểu tổ tông nhiễm phong hàn, sốt cao không ngừng, hừ, nếu người thật sự hảo tâm, lúc trước sẽ không cùng chúng ta đánh tráo.”

Lam Nguyệt cảm thấy hơi thở yếu dần hướng về chính mình, tâm tư nan bình, đúng vậy, nữ nhân dối trá này còn muốn như thế nào, Bạch Nhật tủy. Vừa nghe đã biết thuốc này làm cho người ngủ một giấc ngủ ngàn thu, đó không phải chuyện tâm họ muốn sao, vậy nữ nhân này còn ngăn cản cái gì? Những chuyện họ nói, tuy rằng không nguyên nhân, tại sao hắc bệnh, trong cung đứa nhỏ cũng bệnh theo, nàng không phải thân sinh của đứa nhỏ sao? Vậy nữ nhân này còn do dự chuyện gì? !

Một âm thanh suy yếu dứt quãng truyền đến: “Đúng, ta là nữ nhân dối trá, ta hy vọng hài tử ta được giàu sang, lại hy vọng A Nguyệt tương lai biết chân tướng cũng không oán ta. Lí thị vệ, ta biết.” Nàng tựa hồ có chút gian nan nói, “Ngũ hoàng tử vĩnh viễn cũng không có thể nhận thức ta, ngũ hoàng tử cả đời sẽ là chủ tử của ta, hắc cả đời sẽ vô cùng tốt, A Nguyệt thực sự là hài tử ngoan, cho dù bệnh thành như vậy, cũng không gây sự, ta đã muốn. Đã muốn quyết định, đem hài tử này trở thành hài nhi của mình mà dưỡng, Lí thị vệ, làm ơn, hãy cho ta vài ngày, A Nguyệt nhất định hội hảo lên, A Nguyệt nhất định cũng cố gắng, van cầu người, van cầu người.”

Nghe tiếng khóc cứ vang lên, Lam Nguyệt cảm thấy thân thể càng đau, nguyên bản tim không biết vì sao đập rất nhanh, hô hấp cũng dồn dập, này. Bỏ nữ nhân, không phải là người xấu, vì sao phải làm nhiều chuyện xấu như vậy?

“A Nguyệt? Nghe tình cảm nhỉ” Lí thị vệ tựa hồ cảm thông cho nữ nhân “Được rồi, tạm tha mạng sống cho nó, ta sẽ trở về bẩm báo chủ tử, về phần chủ tử quyết định như thế nào, ta thân là một ‘ hạ nhân ’ không thể quyết định.”

“Vâng! Vâng! Cảm ơn Lí thị vệ, cảm ơn Lí thị vệ!” Nữ nhân kinh hãi nói làm âm thanh ngày càng vang.

“Ân, bắt quá người phải nhớ kỹ, ” Lí thị giọng nói trở nên âm trầm “Mặc kệ chủ tử quyết định như thế nào, hài tử của người ‘ chỉ có ’ Vọng Nguyệt !”

“Đúng! Đúng! Cảm ơn Lí thị vệ, cảm ơn Lí thị vệ!” lời nói có phần chua xót.

Thấu trên trán nàng đổ máu, Lam Nguyệt có chút đau lòng, Lí thị vệ luôn miệng nói chủ tử ruột cục là ai, có thể làm cho nữ nhân yếu đuối vì hắc làm mọi chuyện? Cảm giác được một đôi tay ôn nhu ôm hắc, “Vọng Nguyệt, Vọng Nguyệt” tiếng khóc làm hắc thấy xót thương, nhưng hắc lại cự tuyệt, khắc chế sự xúc động của mình.

Năm ngày sau.

“A Nguyệt, hảo hài tử, nương chỉ biết người nhất định có thể khỏe lại, A Nguyệt của ta là ngoan nhất!”

Nửa năm sau.

“A Nguyệt đến kêu ‘ nương ’ ”

“Nương!”

“A Nguyệt thật là lợi hại!” Âm thanh kinh hãi có chút nặng nề “Đáng tiếc Ngũ hoàng tử còn không thể nói, bằng không.”

Một năm sau.

“A Nguyệt, hôm nay ngũ hoàng tử rốt cục có thể nói, nương nương rất hương phần, cho nương nghỉ một ngày, người muốn đi chơi chỗ nào, nương mang người đi a.”

Hai năm sau.

“A Nguyệt, người xem nương làm cái gì?” Thu Mạch lặng lẽ đứng sau Vọng Nguyệt đưa ra một chén canh——

“Chè hoa quế hạt sen ?”

“Đúng vậy, nường thấy người lần trước một hơi ăn hết hai chén, nghĩ chắc người thích uống lắm, nường đã làm nhiều canh giờ, người mau nếm thử, thích không?”

“”

“Làm sao vậy? Uống nhanh đi?”

Vọng Nguyệt cảm thấy được yết hầu có chút tắc nghẹn, hần kỳ thật đang chờ, chờ nàng nữa nói câu “Ngũ hoàng tử như thế nào”, mà nàng lại không hỏi, vài năm nay hần nhiều lần tìm cái chết, lại thủy chung không có thành công, nhiều lần phải đối diện với đôi mắt sưng đỏ của nữ nhân này, nữ nhân này nhiều lần vì hần cầu xin.

Mà lúc này, nữ nhân này cũng vì hần mà quan tâm, chỉ có một chén chè, chỉ vì hần uống nhiều hơn một chén, hần đã quá rõ, nữ nhân này là thật tâm.

Vọng Nguyệt không nói gì yên lặng uống chè, nữ nhân đem tay xoa nhẹ đầu Vọng Nguyệt, “Vất vả người rồi Vọng Nguyệt, tuy rằng sinh mệnh có nhiều nguy hiểm, tuy rằng ngoài ý muốn rất nhiều, (ly trần: người ta đó là cố ý tìm chết) nường vẫn là hy vọng người có thể bình an lớn lên, cưới vợ sinh con, hạnh phúc cả đời, cùng nường sống bên nhau.”

“Oanh!” Lời nói của Thu Mạch hoàn toàn đánh trúng vào tim của Vọng Nguyệt, nữ nhân này thật sự xem hần là hài nhi thân sinh của nàng, mặc dù ý định lúc đầu của nữ nhân này lúc đầu là gì, về sau hần nguyện ý không thay đổi, từ lúc này cam tâm tình nguyện làm hài nhi của nàng, đến khi nàng không cần mới thôi

“ Nường, người làm chè hoa quế hạt sen ngon thật.”

“Phải không, thật tốt quá!”

Hoàn phiên ngoại 2.

Đệ nhị cuốn

9. Chương 9

Giác mộng Nam Kha

“Hần vì cái gì mà còn chưa tỉnh? !” Đế vương tức giận, tức khí dần chuyển biến thành sát khí.

“Hoàng thượng, ngài có giết lão thần, lão thần cũng không biết a, ngũ hoàng tử thân thể rõ ràng đã khỏe mạnh.” Vị thái y về mặt bất đắc dĩ quỳ xuống không dám nhìn thẳng đế vương.

“Tất cả đều là cái cốt! Người nghĩ trăm không dám giết người sao? !” Tia nhìn nguy hiểm hướng về phía vị thái y, đột nhiên có một người xuất hiện ở cửa phòng, lão thái y nhẹ nhàng thở ra, rốt cục cũng đến.

“Hoàng thượng, thái y đều bị ngài giết, ai sẽ chiếu cố tiểu tử kia?” Trần Vương cư nhiên bước vào Thiên Nguyên cung, cười với vị thái y, “Chung lão, ta tới đúng lúc không?”

Chung lão nhìn Trần Vương khuôn mặt dần trở nên đỏ hồng, “Trần vương diện hạ.”

“Được rồi, người lui xuống trước đi.”

Chung lão nhìn đế vương đang thịnh nộ không nói gì, như ngấm ngầm đồng ý, vội vàng cáo lui.

Trần Vương nhìn Chung Lão tái mặt rời đi: “Hoàng thượng, người đừng giận chó đánh mèo chứ!”

Trần Vương ở bên gọi Tư Mã Dực “Hoàng Thượng, đừng tức giận như vậy”.

Tư Mã Dực không nói, vẫn gắt gao nắm tay Vọng Nguyệt, Trần Vương tiếp tục nói: “Theo Điểm Tiểu Nhị nói, người hần là đoán được, tiểu tử này có năng lực thôi miên, bọn Điểm Tiểu Nhị đều không biết bọn hần bị thôi miên, bởi vì Âm Nhất không bị thôi miên, liếc mắt một cái mới biết trong tay Điểm Tiểu Nhị là cái gối. Như vậy chúng ta có thể đoán được, tiểu tử kia đang sử dụng năng lực của mình để vu mộng, làm cho mình chìm trong ảo giác, một khi có người phá vỡ, sẽ mất đi tác dụng, nó giống như giác mộng Nam Kha.

Hắn hiện đang chìm trong giấc mộng của mình và không muốn thanh tỉnh, người mà giết hết tất cả nger y đều không thể làm được gì đâu!” Trần Vương chạm nhẹ lên hai vai của đệ đệ mình, “Chúng ta tuy là không coi trọng nhân mạng, nhưng không có nghĩa là có thể giết người tùy ý như vậy! Hãy đi vào mộng đánh thức hắn tỉnh lại!”

Húc đế trong mắt tràn đầy tự tin lần đầu tiên cảm thấy mờ mịt như vậy, “Nhị ca, trong mắt tiểu tử kia, ta rốt cuộc là gì của hắn? Chuyện mọi người an bài hắn đều làm tốt, thậm chí cầu xin lưu lại mạng cho Âu Dương Thắng, vì cái gì lại đối xử với ta tàn nhẫn như vậy? ! Lúc trước không biết ta là phụ thân hắn, hắn cùng ta có bái biệt, ta không trách hắn, khả vì cái gì biết ta là phụ thân, vẫn muốn đi tìm cái chết! Trên đời này không còn gì để hắn vương bận sao? Hay hắn vẫn trách phụ hoàng này giấu diếm hắn? !”

Trần Vương trong lòng không đành lòng, nhưng cũng lần đầu tiên đối với tiểu tử này sinh khí, đệ đệ của y thân phận tôn quý vốn là một bậc đế vương, khi nào lại lộ ra vẻ mặt yếu ớt như vậy?.

Thở dài, “Nếu muốn biết hắn nghĩ gì thì hãy đánh thức hắn trước đi, người là bậc tôn quý tại sao lại ủy khuất như vậy, mặc kệ là nguyên nhân gì, trước nhất hãy cứu hắn tỉnh lại rồi nói sau!”

“ Không sai, trầm khi nào lại ủy khuất như vậy! Mấy ngày nay nhị ca đã lao lực nhiều , nhưng.”

“Người cứ yên tâm đi, ta sẽ chuẩn bị tốt cho người, ha ha, đáng thương tiểu tử kia.”

Lam Nguyệt thở dài đi tới cái ghế tre trong bệnh viện, trên mặt lộ ra nét hạnh phúc tươi cười, nửa tháng trước cư nhiên hắn sốt cao dọa phụ mẫu, hai ngày nay hắn uống thuốc bổ đã đỡ hơn, nhưng vẫn không thể vận động nhiều, hắn đã sớm không có kiên nhẫn, làm hắn thật muốn khóc, một câu cự tuyệt lại không thể nói ra, cuối cùng đành phải ủy khuất ngồi đây.

Phụ mẫu Lam Nguyệt đều thật lo lắng, trách không được người ta nói người từ quỷ môn quan trở về sẽ trọng sinh mạng hơn, khi bọn họ trở về phát hiện Lam Nguyệt đến thần trí không còn rõ, cả người như phát hỏa, đi đến bệnh viện thì bác sĩ nói khó cứu chữa, bọn họ đều là phật tử, nên buổi tối đều bên cạnh giường Lam Nguyệt lúc nào cũng hương phượng Bắc mà quỳ, hương Bồ Tát khẩn cầu. Có lẽ thần tiên hiển linh, Nguyệt Nhi tuy rằng hôn mê đã lâu, nhưng bệnh tình cũng không chuyển biến xấu, mà chỉ như vậy đến chín mươi ngày, bọn họ đi chùa miếu cầu nguyện, ở đó có một đại sư nói, đến khi đoạn tuyệt cơ duyên, thì A Nguyệt sẽ quay về, quả nhiên hai ngày trước bệnh tình Nguyệt Nhi đã tốt hơn, nhanh chóng tỉnh lại, tựa không có việc gì, tính tình của hắn so với trước đây lại trầm ổn hơn nhiều, nhất là khi cười lại làm cho bao nữ sinh đỏ mặt. Nghĩ tới lúc đại sư nói là cơ duyên, vợ chồng họ vẫn còn nhớ, nhưng A Nguyệt lại không nhớ gì, bọn họ cũng không nhiều lời, chỉ có thể một mực chăm sóc hài nhi của mình.

Trong một đêm trăng, bệnh nặng mới khỏi làm Lam Nguyệt lại buồn ngủ, mông lung có người gọi tên mình, âm thanh đó cũng có chút quen thuộc ? Hắn nhớ hắn chưa kịp nói lời nào với người đó, đã cùng người đó chơi cờ.

10. Chương 10

Trở về

”Đinh linh linh.” tiếng chuông buổi chiều tan học vang lên, cơn buồn ngủ của mọi người nhanh chóng tan biến mất liền rời khỏi lớp.

Giang Đồng ôm trái bong rổ như bảo bối, hét to kêu mọi người cùng chơi bóng rổ, mọi người đều hưởng ứng, đột nhiên mất hứng —— Lam Nguyệt, cư nhiên còn cúi đầu vào quyển sách, mọi người đều hưởng ứng bằng hữu tốt nhất của mình làm sao có thể, suy nghĩ một hồi liền đi tới lấy quyển sách của hắn, đinh đặc kêu lên: “A Nguyệt, chơi một chút đi, nếu không xương cốt người sẽ nhuyễn hết.”

Người này ngày nào cũng vào phòng bệnh thăm hắn, giúp hắn trấn an phụ mẫu, nên hắn cũng đành bắt đầu dĩ.

Trận đấu tới lúc mặt trời lặn mới kết thúc, Giang Đồng “Hồng học” nghiêng người dựa vào lan can sân bóng, tiếp nhận nước của Lam Nguyệt đưa, liền nhanh chóng uống nước, giống như trước đây, nhưng vận động không giống, có phải là.

“A Nguyệt, người có phải dưỡng tốt quá ... , như thế nào người lại không thấy mệt.”

“Ta như thế nào biết.” Lam Nguyệt nhún nhún vai, từ sau khi hết bệnh, hắn cảm thấy có điểm không thích hợp, thể lực của hắn cảm thấy thật hảo, ngay cả sách giáo khoa như đã mấy thập niên không đọc qua, không có biện pháp nào hắn đành phải đọc lại từ đầu.

“Mấy ngày trước nhờ người chiếu cố, buổi tối tới nhà của ta ăn cơm, mẹ ta có làm món thịt kho tàu người thích nhất.”

“Là huynh đệ thì đừng khách khí.” Giang Đồng để tay nhẹ lên vai hắn, nhưng trên đường về thì luôn nhìn xung quanh.

Lam Nguyệt nhíu mày: “Tiểu tử người có ý gì, từ khi đi từ trường trở về, đi kế bên ta nhưng xem ta như vi khuẩn vậy, như thế nào, ngay cả người cũng xem ta là xác chết sống dậy sao?”

“Ta không có!” Giang Đồng kích động nhảy lên “Chúng ta huynh đệ lâu như vậy, vốn dĩ người không phải, cho dù người có là vậy, ta cũng không sợ!”

“Vậy người vừa rồi nhìn vậy là có ý tứ gì?”

“A, hắc hắc” Giang Đồng xấu hổ gãi gãi đầu, chung quanh nhìn nhìn, nhìn Lam Nguyệt một hồi, cứng đờ, lại thoáng ly khai chút, mới nhỏ giọng nói: “A Nguyệt, việc này nghe có chút kì quái, nhưng từ khi người xuất viện ” thanh âm ngày càng nhỏ, “Mỗi lần có ai đến gần người đều cảm nhận được một luồng sát khí. . . .”

Lam Nguyệt nhìn hắn như người bệnh, Giang Đồng nhanh nhẩu nói “Ta không bệnh, A Nguyệt, mọi chuyện ta nói đều là sự thật!”

“Có phải người xem võ hiệp nhiều quá không, sát khí?”

“Chết tiệt, A Nguyệt, huynh đệ ta chính là vì người ,nếu ta mà có việc gì nhớ đưa tiền ta.” Giang Đồng khê cần môi, ôm lấy Lam Nguyệt, trên trán hắn toát ra hàn quang.

Lam Nguyệt ngay từ đầu không thêm để ý, lúc đầu nghĩ muốn ôm hắn định đưa tay lần lại thấy sắc mặt Giang Đồng tái nhợt, sắc mặt Lam Nguyệt cũng tối sầm lại “Đủ rồi!” Hắn trầm mặt đẩy Giang Đồng ra, chỉ thấy Giang Đồng há to miệng thở phì phò.

Lam Nguyệt bình tĩnh nhìn bốn phía, cũng không phát hiện điều gì không đúng, nhìn một hồi, hắn cảm giác có một ánh mắt nhìn chằm chằm vào hắn, hắn hướng tới cái bóng kia mà nhìn, một cái bóng dần dần hiện rõ hơn, nhưng vẫn còn mơ hồ không rõ.

“Người là ai? Ra đi!” Lam Nguyệt nói những lời này như có ma lực làm cái bóng kia có chút gợn sóng, một nam tử mặc trường bào Minh hoàng đi ra.

“Người không nhớ ta” âm thanh trầm thấp quen thuộc làm Lam Nguyệt muốn khóc, nhưng hắn khẳng định mình không quen biết người này.

“Người là ai?”

“Tư Mã Dục.”

“Ta không biết người.”

“. Người chính là đã quên.”

“Người đối bằng hữu ta phóng sát khí?”

“Bọn họ không tư cách bính người.”

“Buồn cười , người có tư cách sao?”

“ ”

“Người tốt cuộc là người hay quý?”

“ ”

“Vì sao ta lại không thấy rõ người?”

“Bởi vì người không nhớ tới ta.”

“Nói chuyện với người ta không thật không hiểu? !”

“Vọng Nguyệt, người quay về đi.”

“Ta gọi là Lam Nguyệt! Nguyên lai người nhận sai người.” Hấn muốn dìu Giang Đồng rời đi, “Về sau đừng quấy rầy ta nữa.”

“Người có biết làm thế nào để người đang ngủ tỉnh dậy không?”

“Hôn hấn.” Không yên lòng hấn cảm thấy chính mình đang tự bán mình đi .

“ Thì ra là thế.”

Thiên địa chuyển động, Lam Nguyệt cảm thấy chính mình bị người khác gắt gao ôm đi, một vật thể mềm mại đang kề sát miệng hấn, môi hấn như bị nghiền nát, khiếp sợ vô cùng, nguyên tai hấn ta đang hôn mình , “Không cần. ”

Giang Đồng ngây ngốc nhìn hai người trước mắt hôn nhau nồng nhiệt (Là huynh đệ hấn bị cưỡng hôn), hai thân ảnh dần dần biến mất trong không khí, “Ta nhất định là đang mơ, nằm mơ thôi, ân, trở về ngủ một giấc vậy.”

11. Chương 11

Chờ người lớn lên

Vọng Nguyệt nhanh chóng mở to đôi mắt ra, che mắt rên rỉ một tiếng, trời ạ, hấn làm sao lại có mộng như vậy, cho dù là tư xuân, đối tượng cũng không nên là Cửu Thiên, kia chính chính là phụ thân hấn.

“Người tỉnh?” Một giọng khàn khan bên lỗ tai hấn vang lên, thậm chí nhiệt khí còn thổi vào trong tai hấn, Vọng Nguyệt cảm thấy có người ôm hấn vào lòng, nghiêng đầu nhìn lại, đôi mắt thanh tỉnh liền dao động.

“Cửu. Phụ hoàng? ! Sao người lại ở đây?” Vọng Nguyệt bật dậy thốt lên.

“Đây là tẩm cung của trẫm.”

“Ta ” Sắc mặt Vọng Nguyệt biến đổi không ngừng, tâm đang mê man liền thanh tỉnh, hấn nhớ tới đến, hấn tự sát, sau đó.

Chột dạ ánh mắt né đi, “Làm cho phụ hoàng bận tâm, không biết nhi thần đã ngủ bao lâu?”

“Một ngày một đêm.”

“Mới một ngày một đêm?” Vọng Nguyệt không dám tin quay lại nhìn Tư Mã Dục, hấn bị trúng độc được sao có thể khôi phục nhanh như vậy, trọng yếu hơn là

“Mới một ngày một đêm, chính người vào mộng đánh thức ta? ! Ta cứ tưởng đã ngất vài ngày , A.” Vọng Nguyệt cảm thấy có hàn khí bên cạnh mình, Vọng Nguyệt chột dạ, nguyên bản hấn cũng chưa ngủ lâu lắm.

“Lạc đất” một tiếng kêu làm tâm tư hẩn thanh tỉnh, hẩn sờ sờ cổ của mình, thấy trên cổ mình là viên ngọc, “Đây là cái gì?” (coi dùm coi cái gì phát ra tiếng , chứ ta nghĩ ngọc thì không thể có tiếng , bản QT nó ghi viên hoàn, ta không hiểu)

“Nhị thúc đưa cho người.”

Vọng Nguyệt suy nghĩ ”Trần Vương?”

“Không sai ” Tư Mã Dực sắc mặt không đổi nói, hoàn toàn không thừa nhận nó là minh chuẩn bị cho Vọng Nguyệt.

“Để làm gì?”

“Giúp người ổn định công lực, năng lực của người là dùng giấc mơ để xuyên không, hoặc trong một phạm vi nhất định có thể tạo ra ảo giác, hiện tại năng lực của người vẫn chưa ổn định, chỉ sợ nếu không thể khống chế, thì sẽ thành đại loạn.”

Vọng Nguyệt gật gật đầu, cười nói: “Như vậy về sau phiên phụ hoàng chỉ dạy .”

“ Không, về sau Nhị thúc sẽ chỉ dạy cho người.”

Vọng Nguyệt cả kinh, “Vậy còn người?”

Tư Mã Dực xoa hai má Vọng Nguyệt, nhẹ nhàng vuốt ve, nhìn thẳng Vọng Nguyệt mà nói, “Ta quyết định không chỉ dạy cho người, thậm chí ta còn hối hận lâu nay đã chỉ dạy cho người quá nhiều, người trong lòng xem ta là lão sư, trong lòng người nghĩ gì người tưởng ta không biết sao?”

Vọng Nguyệt tâm chợt lạnh, chính mình thật sự làm tổn thương y nhiều như thế sao? Nói như vậy y không muốn hẩn xem y vừa là lão sư vừa là tâm giao sao?, Cũng đúng, hẩn không chỉ là một vị đế vương, còn là phụ thân hẩn, vô luận y là thân phận như thế nào, bị hẩn xem là lão sư nhất định sẽ mất hứng, huống chi chính hẩn lại là hoàng nhi của y, còn liên tiếp làm cho y lo lắng, “Phụ.”

Lời nói áy náy chưa kịp nói ra đã bị chặn lại, Tư Mã Dực xoay người đặt hẩn dưới thân, hai tay chặn hai bên người hẩn.

“Nguyệt Nhi, ” chưa bao giờ có người kêu tên thân mật của hẩn làm Vọng Nguyệt run lên, trong lòng có dự cảm bất hảo, “Ta không muốn làm phụ hoàng của người.”

“Người là phụ hoàng của ta!” Vọng Nguyệt kiên định nhìn y! Nhiều năm mờ mịt như vậy, cuối cùng trong lòng y cũng có đáp án, y tuyệt đối không muốn thừa nhận quan hệ tình cảm này, trực giác cho y biết y không thể nói, y chính là phụ thân của hẩn, y chính là hoàng đế! Yêu thương chính đứa con của mình, thật là vô vấn, thật là không chịu nổi!

Đế vương cười khê, y chưa bao giờ có nhiều sắc thái trên gương mặt như thế, “Ta là phụ hoàng của người, ta là phụ hoàng của người.” Âm thanh thì ào ào càng nhỏ, nhưng đột nhiên y cuối xuống hôn Vọng Nguyệt, y hiểu y không thể nói những lời từ đáy lòng mình nhưng có thể hành động để hẩn hiểu! Những lời nói yêu thương không thể nói ra, khuôn mặt y như muốn nói cho mọi người biết, ta là phụ hoàng của người nên ta với người cả đời ràng buộc với nhau!

Vọng Nguyệt đầu óc trống rỗng, cho dù đôi môi đã được buông tha, nhưng hẩn cũng không thể nói được câu nào, đế vương vẫn trên mặt hẩn mà hôn, hẩn còn bị ăn đậu hủ, còn bị y ôm.

“Phụ hoàng, người là phụ hoàng của ta.” Vọng Nguyệt một lần nữa nhấn mạnh, hẩn đã hiểu được nam nhân này đối với hẩn có ý gì!

“Ta biết.”

“Ta là hài nhi của người!”

“Ta biết.”

“Ta năm nay mới mười tuổi! !”

“Ta nghĩ tâm tình người cũng như ba mươi.” Nam nhân không chút để ý mà nói, ánh mắt y nhìn hắc, y biết y không thể buông tha hắc, khi nhìn Vọng Nguyệt trong mộng, hắc thấy được thế giới kia có bao nhiêu khác biệt, hắc biết Vọng Nguyệt với loại sự tình này có bao nhiêu bài xích! Cho dù thế nào, hắc sau này cũng phải dùng thủ đoạn đối với Vọng Nguyệt.

“Đối với người ta chỉ mới mười tuổi! ! !”

“ Người tốt cùng muốn nói cái gì?” Đế vương dừng lại nhìn Vọng Nguyệt .

Vọng Nguyệt bị hỏi đến chật vật, cuối cùng, ngay cả chính hắc nói gì cũng không thể ý thức được “Người đây là luyện đồng.”

“Phốc, ha ha a, ” y đang ôm chặt thân thể hắc đột nhiên buông lỏng, đem cả thân mình đè lên hắc, đem mặt vùi vào cổ hắc, thân thể tinh tế run rẩy , “A, Nguyệt Nhi, người hắc là muốn cự tuyệt ta, mặc kệ người có hiểu hay không chính mình đang nói cái gì, ta chờ người ‘ trưởng thành ’, ha ha.” Tâm tình của đế vương tốt liền hướng tới hắc mà hôn, khoái trá rời khỏi tấm cung, “Lâm, chuẩn bị bữa ăn cho Nguyệt Nhi.”

Ngoài cung truền đến âm thanh trả lời: “Tra.”

Một hồi lâu ... hắc mới hồi phục lại tâm trí , nghĩ muốn kêu thăm thiết lại cảm thấy vô lực, trời ạ, hắc đến tốt cùng đang sợ cái gì? ! Hắc hắc nên trực tiếp cự tuyệt! Hắc đối với y quả thật không có tình cảm như vậy, y chính là phụ thân của hắc a! Chính mình như thế nào lại bị ăn đậu hủ?

“Đây chắc là di chứng của giấc mộng.” Một âm thanh ủy khuất vang lên, “Một hơi ngủ một ngày một đêm, chắc hẳn đầu cũng hồ đồ mất rồi.”

Vọng Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn thấy một nam tử phong lưu tuấn lãng, “Người là ai? Trần hoàng thúc?” Hắc nghĩ không mấy ai có thể tự do ra vào tấm cung hoàng thượng như vậy.

“U, hiện tại đầu thanh tỉnh ? Ha ha, ” một cây quạt tiêu sái đập vào trán hắc, lưu lại hồng ấn nho nhỏ, ” người về sau còn dám ngủ lâu như vậy, lần này không bị ăn, hài tử người còn may mắn đó. Phốc, ha ha ha ha cáp.” Nhìn thấy người trước mặt cười đến rơi nước mắt, Vọng Nguyệt thật là muốn chết, hắc chỉ cảm thấy thế giới này không có gì bình thường, hắc về sau nên làm cái gì bây giờ? Hắc cùng phụ thân. Ngẫm lại thật ác hắc.

12. Chương 12

Chơi cờ nói chuyện phiếm

“Đừng miên man suy nghĩ, mau mau dùng bữa, ăn xong rồi, hoàng thúc muốn cùng người hảo hảo tâm sự.”

“Bây giờ?”

“Hay là người muốn ngủ tiếp?”

“” Hắc đích xác nghĩ muốn trở về thế giới hắc một chuyến, hắc còn chưa cùng cha mẹ nói lời từ biệt, bây giờ hắc cũng rất tỉnh táo, phỏng chừng ngủ cũng không được, hơn nữa hắc cũng muốn biết nhiều chuyện, “Làm phiền hoàng thúc chờ một chút.”

“Không vội, ta ở ngoài cung đích phương hoa đình chờ người.”

Sau nửa canh giờ.

Vọng Nguyệt ngơ ngác nhìn bàn cờ bạch ngọc cùng ấm trà tử sa trước mặt, đã mấy ngày không thấy, nên cũng có chút hoài niệm.

“Muốn hay không chơi một ván?”

Vọng Nguyệt không cầm được lòng liền gật đầu.

Kì thanh thanh thúy, trà hương thơm ngát, cùng hơi gió nhẹ, làm hấn có cảm giác hoài niệm, rồi lại có chút không đúng, Vọng Nguyệt hơi nhíu mi, hấn chưa nói gì, Trần Vương lại đột nhiên mở miệng: “Tiểu tử kia, ngươi không phải đang hoài niệm chứ? Quả thật tình cảm phụ tử, khó làm người khác chấp nhận.”

Vọng Nguyệt sững sốt, ánh mắt có chút mê ly, nguyên lai. Hấn lại suy nghĩ vẩn vơ, hấn với phụ hoàng không bao giờ có thể ... cho dù thế nào đi nữa, hấn cũng không thể có suy nghĩ như thế, khẽ thở dài, “Hoàng thúc, ngươi có phải quá nhiệt tâm hay không? Đây chính là loạn luân.” Vọng Nguyệt ngừng hỏi nói tiếp “Nói thật, đầu óc ta hoàn toàn mơ hồ, đến bây giờ ta vẫn không thể hiểu được, mấy ngày hôm trước, y với ta còn là tri kỉ còn là một vị trưởng bối, ngày hôm qua, a, hấn là là hôm trước, lại đột nhiên biết y là phụ hoàng của ta, mà hôm nay, khi ta tỉnh lại, y lại muốn ta trở thành tình nhân của y. Ai, ta thật sự không biết phản ứng như thế nào?” Cao hứng nên cười, thương tâm nên khóc, chính là bây giờ hấn bị đả kích quá lên không biết là nên cao hứng hay thương tâm đây?

Trần Vương đồng tình nhìn đứa cháu của mình, đột nhiên nói sang chuyện khác: “Tối hôm trước, Âu Dương Ngọc soạn vị thất bại đã uống thuốc độc tự vẫn.”

“ Hấn là người Thu Mịch yêu thương? Thật là đáng tiếc.”

Trần Vương thấy sắc mặt tiếc hận của Vọng Nguyệt, tò mò hỏi han, “Ngươi tiếc cái gì?”

“Ta vẫn rất muốn được diện kiến hấn.”

“Ngươi không hận hấn sao ?”

“Nguyên bản có chút, ta nghĩ nếu phụ hoàng đã biết chuyện này từ lâu, ta thấy thương cảm cho hấn nhiều hơn, cùng lắm hấn chỉ diễn một vở kịch cho mọi người xem thôi.” Vọng Nguyệt thấy sắc mặt quý dị của Trần Vương vội vàng hỏi han, “Làm sao vậy, hoàng thúc, ta nói gì không đúng sao?”

Trần Vương cố gắng khống chế tiếng cười của mình, nguyên lai tam đệ lo lắng của hấn mới nhờ ta hỏi tâm tư của hấn, vở hài kịch, không được, hấn thật muốn cười, nếu Tam đệ biết hấn xem chuyện soạn vị là vở kịch, không biết y có duy trì nổi dáng vẻ như thế không, thật sự muốn xem bộ dáng y khi nghe điều này, rốt cục nhìn không được ho khan hai tiếng, cười nói: “Ngươi nói rất đúng, thật là một vở kịch, phúc!”

Không biết Trần Vương cười cái gì và Vọng Nguyệt cũng không tính truy vấn, hấn hiện tại đầy mình nghi vấn: “Hoàng thúc, nếu phụ hoàng đã sớm biết sự tình, vì cái gì phụ hoàng lại có thể làm như không có việc gì mười năm như vậy?” Đối với tính cách của y là không thể.

“Này thôi, ” Trần Vương sờ sờ đầu Vọng Nguyệt “Bởi vì ngươi a, tiểu tử kia, vốn chuyện có thể tốc chiến tốc thắng, không phải chính vì ngươi sao ” Thấy Vọng Nguyệt cứ muốn hỏi, Trần Vương cũng không nhiều lời, hấn chĩa chĩa bàn cờ, “Ngươi đã muốn thua nga, tiểu tử kia, ta đã nói quá nhiều, muốn biết, phải đi hỏi phụ hoàng ngươi đi.”

“Chính là.”

“Tiểu tử kia, phụ hoàng của ngươi là người rất kiên nhẫn, cái y cảm thấy hứng thú chính là quá trình, một khi kết thúc, nhất định phải thành công.” nói đến đây Trần Vương thở dài “Có nhiều lời ta không thể nói, ngươi hiểu được không?”

Vọng Nguyệt có chút đắm chiêu gạt đầu, nở nụ cười như ánh mặt trời, “Ta hiểu được, ta tự sát đã làm phụ hoàng sinh khí, ta sẽ tránh y vài ngày, làm cho y bình tĩnh một chút, đa tạ hoàng thúc chỉ điểm.” Thi lễ xong, Vọng Nguyệt quay đầu rời đi, lưu lại một người nở một nụ cười khóc không ra nước mắt.

Tiểu tử kia, ngươi nghĩ sai rồi, không thể như vậy a, y không muốn ngươi tránh né y đâu, khuôn mặt Trần Vương khó coi quay người lại “Tiểu đệ.”

Phía sau đã không còn người đứng ở đó.

13. Chương 13

Sự thật

Vọng Nguyệt ngồi trên ghế đọc sách đến chán nản, đây là của Trần hoàng thúc phái người đưa tới, nghe nói Trần Vương đã đi xa, hần cũng chỉ nghe tiểu thái giám bên người kể lại, không biết phụ hoàng phái Trần hoàng thúc làm cái gì, mười ngày nửa tháng cũng chưa về, Trần hoàng thúc còn chưa chỉ dạy hần làm sao để kiểm soát năng lực của mình.

Mà phụ hoàng đã từng nói qua, sẽ không chỉ dạy hần, cho nên đến bây giờ hần vẫn không thể sử dụng cách nào để vào mộng để từ biệt phụ mẫu, không biết phụ mẫu bọn họ như thế nào, hần lại làm cho phụ mẫu lo lắng, Giang Đồng hôm đó nhìn màn quỷ dị như thế không biết có sợ hãi hay không, đáng tiếc đã nhiều ngày hần không thể đi vào mộng, hần biết tất cả là do viên hoàn trên cổ hần, chính là của phụ hoàng đưa nên hần không can đảm gỡ xuống, hần đã mơ hồ đoán được hoàn này do ai đưa cho hần.

“Người suy nghĩ cái gì?” Một âm thanh trầm ấm ôn nhu vang lên bên tai, sau đó cả người Vọng Nguyệt bị người khác ôm.

Vọng Nguyệt lúc đầu cả kinh, sau đó hơi chút giãy dụa rồi khỏi cái ôm ấm áp của người đó, khom người hành lễ nói: “Phụ hoàng.”

Tư Mã Dực cũng không ngăn cản, mà cho hần hành lễ sau đó ôm hần trở về lòng ngực của mình, chỉ vài ngày ngắn ngủi, hai người cứ xử có chút kì lạ, Vọng Nguyệt xem hoàng thế là phụ thân, mà hần xem người hài tử này như hài tử mà đối đãi.

“Người còn chưa nói, vừa rồi suy nghĩ cái gì.”

“Phụ hoàng nhi thần muốn quay về, nhi thần nhớ nhà.”

“Đây là nhà của người.”

Chỉ câu nói như thế nhưng Vọng Nguyệt cảm thấy trong đó có chứa biểu cảm tức giận, Vọng Nguyệt biết tự mình nói sai, “Ta nhớ người nhà của ta, phụ hoàng, ngày đó cùng người trở về quá nhanh, chưa kịp cùng phụ mẫu cáo biệt, nhi thần sợ bọn họ đau lòng.”

“Chính là như vậy?” Đế vương nhẹ nhàng miết nhẹ viên hoàn trên cổ của Vọng Nguyệt.

“Đúng vậy.” Vọng Nguyệt chần chờ một chút hỏi, “Phụ hoàng.”

“Ân?”

“Ta nghe nói đêm đó phát sinh chuyện, cảm ơn người.” Để chuyện của Ngũ hoàng tử không thể truyền ra ngoài, thật không đơn giản.

“Ân, đây vốn là kế hoạch.”

Thật như vậy sao, hần không tin, nhưng cũng cảm động, khả nhiên vẫn còn nghi vấn, tất cả mọi người, chẳng lẽ không có nghi vấn như hần, “Phụ hoàng, nhi thần có chuyện cần hỏi, không biết có nên nói hay không.”

“Chỉ cần người muốn biết” đơn giản chỉ kiên định như thế, làm cho Vọng Nguyệt có chút tín nhiệm “Nguyệt nhi, người không cần nghĩ nhiều, nếu ta quyết định chờ người lớn lên, như vậy tạm thời ta chính là phụ thân của người, người chỉ đối đãi ta như phụ thân là tốt rồi.”

Vọng Nguyệt không biết nên cười hay nên khóc đây, chỉ cần hần xem y là phụ tử, sẽ dùng thời gian để thức tỉnh hần, đem tình cảm của y cho hần hiểu, một hy vọng hần “Lớn lên”, có thể cảm nhận được tình yêu của y đối với hần, Vọng Nguyệt không biết hần có thể còn bình tĩnh được hay không?

“.Vâng, phụ hoàng.” Vọng Nguyệt quyết định thuận theo tự nhiên, “Thần nhi muốn biết về chuyện soạn vị.”

“Hảo.”

Mười mấy năm trước, Tư Mã Dực mới đăng ngôi, vì muốn nắm quyền cả một triều đình, phải làm hai vị huynh trưởng nắm quyền hai phái chánh tà, khống chế cả hai thế lực, nhưng mười năm trước, huynh trưởng

đứng đầu mấy tên phản thần, chính là Tư Mã Ngọc, cảm thấy nhàm chán, muốn rời đi, chính lúc đó thì Tư Mã Ngọc hần sắp có một người con sắp ra đời, thì hần lại nghĩ ra một trò đùa.

Hần đem con của hần với người đánh tráo, từ đó lập thành một kế hoạch toán ngôi để tóm gọn bọn loạn thần.

Vọng Nguyệt không nói gì, đột nhiên muốn cười, nguyên lai việc này bọn họ cũng chỉ xem đây là trò đùa "Đây là chân tướng? Âu Dương ngọc chính là Tư Mã Ngọc?"

"Không sai."

"Mười năm tính toán, chỉ như một trò đùa."

Vọng Nguyệt trầm mặc, không ngờ phụ hoàng, hần liền lẩn tránh sang vấn đề khác: "Vì cái gì không ai biết Ngọc hoàng thúc là huynh trưởng của người?"

". Đây là chuyện gia tộc của chúng ta, người về sau sẽ minh bạch."

"Hiện tại không thể nói?"

"Người tạm thời không thể hiểu."

"Người vì cái gì lợi dụng Thu Mạch, với đứa nhỏ kia, bọn họ không phải nữ nhân cùng với hài tử của hoàng huynh người? !" Vọng nguyệt không thể chấp nhận chuyện này, nếu Âu Dương Ngọc chỉ là đóng giả làm một người phản diện, chính là bá phụ của hần, chính là huynh trưởng của y, mà đây chỉ là âm mưu của Tam huynh đệ nhà hần, vì cái gì phải hy sinh nữ nhân đó cùng đứa nhỏ? !

"Không phải."

"Cái gì?" Vọng Nguyệt không hiểu.

Tư Mã Dực nhìn thẳng vào khuôn mặt hần "Bọn họ không phải người thân của tam ca, chúng ta không thể lợi dụng người thân hay hài tử của tam ca được."

Vọng Nguyệt ngây người, không phải? vậy người Thu Mạch kiên định yêu thương là ai ? Vọng Nguyệt từ bi thương hóa giận "Không phải? Chẳng lẽ nương tướng tượng? ! Một nữ nhân ngay cả cha của hài tử mình cũng không biết? !"

"Nguyệt Nhi, chúng ta chỉ tương kế tựu kế thôi, trước đó, chúng ta căn bản không biết sự tồn tại của nữ nhân này! Huống chi, chúng ta không có khả năng hại người thân của tam ca."

Vậy là như thế nào? ! Vọng Nguyệt tin Tư Mã Dực không có khả năng lừa gạt hần, vậy là ai lừa gạt Thu Mạch là ai đã phái nàng làm những chuyện này? Còn có, ". Phụ hoàng có muốn người bầu bạn ?"

"Ta chỉ có người."

"Các hoàng thúc hần đang ở đâu vậy, mấy hôm nay sao ta không gặp?"

"Bọn hần có nhiệm vụ, mấy ngày nữa hần sẽ về."

Nói nhiều như vậy cũng như chưa nói gì, Vọng Nguyệt có chút nhụt chí hỏi han: "Ta ở đây đã lâu mà mặt các hoàng thúc vẫn chưa gặp mặt?"

Hoàng đế nhìn Vọng Nguyệt vừa nói vừa hôn "Nguyệt Nhi, các hoàng thúc của người hiện giờ đang ở xa, khi có thời gian bọn họ sẽ về, bọn họ đều rất muốn gặp người, đợi khi bọn họ về tới đây, phụ hoàng sẽ cho người diện kiến bọn họ, đây là bí mật của bộ tộc Thiên Vũ mà, người hiện tại chắc tâm vẫn còn loạn."

Bộ tộc Thiên Vũ là cái gì, Vọng Nguyệt phiền não suy nghĩ, rồi đột nhiên nhớ tới điểm trọng yếu muốn hỏi, nhưng cơn buồn ngủ lại kéo đến, không thể thống chế được mà đi gặp chu công.

"Khổ nhục kế" của hoàng đế

"Ai, " Vọng Nguyệt nhu nhu trấn mình, hần ở trong mộng đã vài ngày, thật không nghĩ sẽ lâu như vậy, khi quay lại Giang Đồng cư nhiên nghĩ chính mình bị ảo giác.

Vọng Nguyệt không nói gì cân nhắc vài lần, hắn tuy rằng thông qua mộng để về kiếp trước, nhưng với hắn mà nói, đó cũng chỉ là mộng mà thôi, cho nên hắn trong mộng càng dài, thì hiện thực cũng không ảnh hưởng gì, nhưng hắn dù ở hiện thực lâu như thế nào, cũng không ảnh hưởng giấc mộng của hắn.

Cái này giống như xem điệp phiến, kiếp trước giống như điệp phiến, khi hắn ở hiện thực, thì điệp phiến tạm dừng, mặc kệ qua bao lâu, điệp phiến cũng dừng lại lúc hắn tỉnh mộng, mà khi hắn tiến vào trong mộng, điệp phiến lại bắt đầu, khi hắn ở trong mộng một ngày, thì thời gian ở hiện thực cũng chậm chậm trôi qua.

Vọng Nguyệt sờ sờ viên hoàn trên cổ của mình, đây là thứ đã giúp hắn tiến vào mộng, hắn có thể khẳng định điều đó, khi hắn vào mộng, viên hoàn này tỏa ra một nguồn năng lượng như một loại thuốc ngủ, Vọng Nguyệt nhắm lại mắt, nhất định phải tỉnh táo!

Vọng Nguyệt khó chịu giật viên hoàn, nguyên bản cảm giác cũng vậy, vẫn rất muốn ngủ, hắn tức giận gầm nhỏ, “Đáng giận!”, cảm giác có người bính hấn, Vọng Nguyệt tức giận nhìn “Làm cái gì!” biểu lộ sự uy nghiêm của một vị vương tử.

Chính là, biểu lộ phong thái đó sai địa điểm, sai đối tượng, cho nên, vị lão giáo sư cũng không nhịn được, bị Vọng Nguyệt học trò ông yêu thương đã kích như vậy, ông hét lên: “Lam Nguyệt! ! Người cút ra ngoài chịu phạt cho ta! ! !”

Lam Nguyệt, trong mắt lão sư hài tử này là bảo bảo ngoan, đệ tử tốt, nhưng bây giờ hắn liên tục thử dài, làm cho lão sư nghi ngờ có phải quá nuông chiều đứa nhỏ này hay không, rốt cục bị lão sư xếp vào sổ đen, làm cho mọi người vì hắn mà vô cùng bị ai.

“Đinh linh linh. . . .” Tiếng chuông tan học vang lên, Lam Nguyệt vừa đứng lên thì thấy khuôn mặt đỏ bừng của vị lão sư, có lẽ, mọi người cảm nhận được vị lão sư rất tức giận, A-men.

Vị lão sư vô cùng tức giận bước ra khỏi lớp, Giang Đồng nhanh chóng lấy tay giữ Lam Nguyệt lại: “A Nguyệt, người tỉnh đi à, hắc hắc.”

Lam Nguyệt tức giận bỏ tay hắn xuống, “Như thế nào, giờ dám gần ta như vậy, không sợ sát khí sao?.”

Giang Đồng mặt cứng đờ, như thế nào cũng không dám nói ra mình có ảo giác Lam Nguyệt bị hôn như vậy, đành phải pha trò, “Nào có sát khí gì, ha ha, ảo giác, đều là ảo giác của ta.”

“Phải không?” Lam Nguyệt quỷ dị cười cười, hắn quyết định nhìn huynh đệ của hắn bằng ánh mắt quỷ dị.

Bị nhìn như vậy Giang Đồng lảng sang chuyện khác: “A Nguyệt, người gần đây hay thất thần nha, người biết không, ban lão sư rất yêu thương người cũng bị đã kích hết lần này đến lần khác, hắc hắc.”

Hiển nhiên, hắn cứ như vậy các lão sư sao có thể không bị đã kích.

Lam Nguyệt do dự một chút, đối Giang Đồng nói: “Giang Đồng, ta phải tạm nghỉ học.”

“Người nói giỡn sao, A Nguyệt, ” Giang Đồng không dám tin lời nói của hắn “Bị lão sư phạt có một lần như vậy không đến nỗi phải đuổi học chứ?”

“Ta nói tạm nghỉ học, tạm nghỉ học!”

“Không có gì khác biệt!” Giang Đồng mặt trầm xuống, “Tại sao, có phải nhà người có chuyện, muốn hay không ta. . . .”

“Không phải!” Lam Nguyệt nhìn nét khẩn trương của Giang Đồng có chút cảm động, đây mới là một người huynh đệ tốt, hắn cắn răng một cái, dứt khoát nắm lấy tay Giang Đồng, tiếp theo bọn họ xuất hiện ở sân thượng.

“Sao, sao lại thế này? Ta lại bị ảo giác ? Đúng, nhất định là vậy.” Tự thôi miên chính mình, Giang Đồng không còn nhìn thấy Vọng Nguyệt ở trước mặt mình, hắn quyết định, sẽ xuống lầu, lại phát hiện chính mình không thể động đậy, sau đó, sân thượng vốn không có thứ gì xuất hiện hai cái ghế và một bàn toàn là mỹ thực, Lam Nguyệt về mặt ngưỡng trọng đứng cạnh bàn, “Giang Đồng, ta có lời muốn nói với người.”

Nhìn thấy vẻ mặt ngổn ngoe của Giang Đồng, Vọng Nguyệt đột nhiên phát hiện mình ngốc hơn, như thế nào lại bị “Biểu tình” mê hoặc, trong nháy mắt tự nhiên cảm thấy cảm động, muốn cùng hắn “Chia xẻ” bí mật của chính mình, bất quá, việc đã đến nước này, Giang Đồng biết cũng tốt.

Giang Đồng tuy rằng có tuy rằng sợ hãi nhưng cũng là một đứa ngốc, tự mình thôi miên không có hiệu quả, hắn rất nhanh tiếp nhận sự thật, phát hiện thân thể năng động, bình tĩnh gạt đầu, ngồi vào ghế, còn làm đổ ly nước trái cây làm hắn nhảy dựng lên, chính là, Vọng Nguyệt mở miệng ra, khiến cho hắn rất ngạc nhiên, chỉ có câu khẩu quyết thì toàn bộ nước đổ đầu lại chỗ cũ.

“Kỳ thật ta đã chết.” Bình tĩnh nói xong câu đó, Giang Đồng phun nước từ trong miệng ra, trong lòng lại nhìn không được đau xót, dù biết đây là sự thật, nhưng hắn vẫn không thể chấp nhận được sự thật.

Vọng Nguyệt khẩn trương nhìn Giang Đồng, trong lòng cảm thấy hân, cũng không nghĩ tới câu đầu Giang Đồng lại nói như thế “Nói như vậy, ngày đó người thật sự bị một người nam nhân hôn, sau đó cùng nhau biến mất, sẽ không phải đi.”

“Không phải! ! !” Thần kinh của tên này nhanh chóng tiếp ứng mọi chuyện? ! Quả nhiên, không thể trông cậy vào phản ứng bình thường của hắn.

Giang Đồng nháy mắt mấy cái, hắc hắc cười nói: “Chính là vậy, A Nguyệt người nên cười nhiều hơn đi, cũng không phải là chuyện gì, cho dù người đã vong, người vẫn là hảo huynh đệ của ta, hơn nữa người trở về, khẳng định là luyện tiết ta, yên tâm tốt lắm, ta sẽ không ghét bỏ người, hắc hắc, đến, huynh đệ, nói cho ta biết Diêm Vương có bộ dáng gì, để cho huynh đệ người chuẩn bị a.”

Vọng Nguyệt cười không nổi, cái mũi đau xót, nước mắt nhanh tràn ra , “Nói bậy bạ gì đó, ta như thế nào có thể luyện tiết người, huống chi ta cũng không gặp Diêm Vương gia, ” bị Giang Đồng nháo như vậy, cảm xúc bị quan cũng đã qua, Vọng Nguyệt quyết đem hết tất cả sự thật nói cho Giang Đồng biết, “. Cho nên hiện tại đối với người là sự thật, đối với ta mà nói chính là giấc mộng mà thôi.”

Giang Đồng sững sờ nửa ngày, một hồi mới có thể bình tĩnh: “A Nguyệt, vẫn cảm thấy tâm của là người hảo tâm, không nghĩ tới nhĩ hảo đến vậy.”

Vọng Nguyệt cho tên ấy biết chuyện của Thu Mịch.

“Chính là không đúng a, A Nguyệt, nếu là như vậy, cái tên Lý Trung kia vì sao đối với người hạ thủ, nên sẽ không.”

“Cái gì?”

“Đứa nhỏ kia chả lẽ là của hắn?”

Vọng Nguyệt sững sờ, đích xác, Giang Đồng tuy nói như vậy, nhưng hắn rất cũng suy nghĩ kỹ càng, có lẽ là không dám nghĩ “Nếu nói như vậy, phụ hoàng nói đúng, đứa nhỏ mà thuộc hạ mang tới cho Tam Hoàng thúc, thuộc hạ này có thể là của Lý Trung, như vậy Lý Trung đem hài tử của mình cấp cho tam hoàng thúc, ngay từ đầu Lý Trung đã muốn hài tử của mình trở thành vương gia, cũng không nghĩ tới tam hoàng thúc lại đánh tráo, vì thế Lý Trung còn hy vọng đứa trẻ của mình trở thành bậc đế vương!” Nếu như vậy, sự tình đã nghĩ thông, Lý Trung đã giở thủ đoạn để cho Thu Mịch nghĩ hài tử là của Tam Hoàng thúc, mà hoàng thúc phong lưu tên ngoài như vậy lại tạo thêm cơ hội cho Lý Trung, “Thật sự là một tên điên cuồng.”

Giang Đồng cũng không để ý điều này, hắn để ý chính là chuyện khác: “A Nguyệt, người còn chưa nói lần trước người nợ là ai, ta không thể chấp nhận đồng tính luyện ái ” nhìn sắc mặt Vọng Nguyệt không đúng, như là muốn nói gì, tên này lại nhanh nhẩu giành nói trước, “Nhưng người là huynh đệ của ta, nếu người thật sự muốn như vậy, ta cũng đồng ý!”

Nhìn Giang Đồng nói như vậy, Vọng Nguyệt một chút cũng không cảm động, “Không cần người người đồng ý, ta như thế nào là có thể luyện nam nhân!” Chuyện hắn không muốn nhớ tới, tiểu tử này không biết sao trí nhớ tốt như vậy.

“Người xác định?” Sắc mặt Giang Đồng có chút cổ quái.

Cùng tên này ở chung mấy năm, thấy tên này trầm mặc như thế hẳn phải nói, đem lời phủ nhận biến thành, “Ít nhất ta bây giờ còn không thích thượng nam nhân.”

“Nói như vậy phụ hoàng còn có cơ hội có phải hay không, Nguyệt Nhi?” Vòng tay quen thuộc, tiếng nói quen thuộc làm cho mồ hôi lạnh của Vọng Nguyệt ứa ra và hẳn cảm thấy Giang Đồng cũng đang như mình.

Giang Đồng mồ hôi lạnh đã ở ứa ra, trời ạ, đất ạ, hẳn vừa rồi nghe được cái gì, phụ hoàng? Hẳn xem Lam Nguyệt như tiểu đệ của mình ? Phải xưng hô như thế nào mới đúng đây? Hoàng đế bệ hạ? Bá phụ? Vẫn là tiểu đệ? Đệ muội?

“Bành!”

“Đau quá!” Giang Đồng vốn đầu óc hỗn loạn kêu lên.

Gân xanh người nào đó ứa ra: “Người đừng nghĩ muốn chút loạn thất bát tao sẽ không đau!”

Kỳ thật không thể trách Giang Đồng loạn như vậy, bởi vì hẳn đã biết trong lòng tên này nghĩ gì, ở trong lòng hẳn, chỉ có thủy chung xem song thân của Lam Nguyệt là cha mẹ của hẳn, mà chuyển thế sau cho dù phụ mẫu của Lam Nguyệt là ai, hẳn cũng không quan tâm, cho nên đối với hẳn mà nói, điều tối trọng yếu là, huynh đệ mình sẽ bị nam nhân này thượng lại chính là một bậc đế vương, còn là phụ thân của Vọng Nguyệt .

Vọng Nguyệt bình tĩnh lại, không để ý tới người trước mặt, trước ứng phó người phía sau đã: “Phụ hoàng như thế nào đến đây?”

“Đã tới giờ ngủ .”

“.” Nói cách khác bọn họ ngủ cùng nhau, sau đó không yên vô mộng tìm hẳn , “Phụ hoàng tìm nhi thân về có chuyện gì sao?”

“Không, trăm nghĩ muốn tại đây ngoạn vài ngày, Nguyệt Nhi sẽ không phản đối chứ?”

“. Sẽ không.” Vọng Nguyệt có chút vô lực, ý đồ của y đã hoàn toàn rõ ràng, y muốn tìm hiểu đời sống của mình, làm cho chính hẳn không thể nhận thức người khác từ từ chấp nhận y.

Nhìn đến huynh đệ mình kinh ngạc, Giang Đồng thực nghĩa khí cao ngất trời ngất lời nói: “Àn, cái kia. Hoàng. Bá. Đệ. , khụ, dù sao, người đã coi trọng huynh đệ của ta, như thế nào còn làm cho hẳn bị người ngược đãi mười mấy năm, người không đau lòng à? !”

Nhìn thấy khí thế hùng hồn của người nào đó lại không dám làm gì, Tư Mã Dục nguyên bản không tính trả lời, lại phát hiện hoàng nhi trong chốc lát thân thể cứng ngắt, không khỏi có chút ngạc nhiên, hẳn nghĩ đến hẳn biết đến.

“Nguyệt Nhi, người đã quên sao, đây là chính người quyết định.”

“Ta khi nào thì.” Vọng Nguyệt ngẩng đầu, lại thấy đôi mắt đen đau khổ nhìn vào mình, tựa hồ từng thấy qua, một lần khi hẳn sốt cao hẳn cứ tưởng mình nằm mơ.

A Nguyệt, theo phụ hoàng hồi cung đi.

. Không. Phải! Cái kia nhà giam. Không. Quay về.

. Cho dù bị người như thế nào? Nhà của ta. cũng không thể có người.

Phụ hoàng nói hẳn nói sao hẳn nhớ không rõ, hiện tại nghĩ đến, “Phụ hoàng sẽ không bởi vậy đã đem cả kế hoạch chậm lại mười năm chứ?” Thật sự là vớ vẩn.

Phụ hoàng không nói, như là cam chịu, Giang Đồng lạnh lùng nói: “Người có thể đi rồi.” Sau đó Giang Đồng ngay tại kinh ngạc trung phát hiện, chính mình lại rời đi.

Vọng Nguyệt càng thêm không thể tin hỏi han: “Bởi vì khi bệnh ta chỉ nói mấy câu, người liền thật sự cho ta ở lại nơi đó mười năm?”

Tư Mã Dục nhíu mày, đem Vọng Nguyệt đặt lên bàn, hai người mặt đối mặt, “Này ta nhớ đó là nguyện vọng của người không phải sao?”

Không, nhưng.

“Hơn nữa, toàn bộ kế hoạch là của Lí Trung, nếu không thể làm cho hắn phát hiện chân tướng, người lại không muốn trở về, chịu chút khổ là không thể tránh khỏi.”

“Huống chi, người mặc dù rất nặng tình, nhưng cũng phân biệt thực hư, nếu cho người biết ta là phụ thân người, chỉ sợ ta cả đời này cũng không có cơ hội có được người, cho nên, ta tình nguyện người chịu chút khổ, cũng không hy vọng, ở sự thật chân tướng sáng tỏ khi ...!”

“Phụ hoàng.” Vọng Nguyệt không biết nên nói cái gì, này có tính không là khổ nhục kế? .

“Sự thật chứng minh, ta thực thành công không phải sao?” Tư Mã Dục cúi đầu nở nụ cười, trấn hai người đứng nhau, bốn mắt nhìn nhau, “Cho dù người vẫn xem ta là phụ thân, người có năng lực cam đoan, ở trong lòng người, ta chỉ là một người phụ thân hay không?”

Cho dù thân dục hoa chạm nhau, Vọng Nguyệt cũng đã quen né tránh, trong lòng hắn xuất hiện một nỗi sợ, bị nhìn thấu, đích xác, còn hơn một phụ thân, hắn càng đem Tư Mã Dục trở thành tri kỷ, hắn mơ hồ chấp nhận những động tác thân mật, sự tình, đã muốn bắt đầu không khống chế được

14. Chương 14

Bữa tối quý dị

Vọng Nguyệt quý dị nhìn sang bên trái, rồi nhìn sang bên phải, thật không thể ăn nổi, hắn nghĩ năng lực của mình cũng rất mạnh, hắn nhìn phụ mẫu kiếp trước cùng với phụ thân kiếp này cùng nhau ngồi ăn cơm, nhưng hắn thấy tim mình cũng có chút không ổn “Còn thiếu mẫu thân kiếp này.” Hắn trong lòng nghĩ, mới đột nhiên phát hiện, lúc trở về cũng chưa gặp qua mẫu thân kiếp này, không biết nàng là người như thế nào, không biết nàng có biết hắn chính là hài tử bị đánh tráo.

“Suy nghĩ cái gì, Nguyệt Nhi, thức ăn không hợp khẩu vị?” Hoàng đế bệ hạ hiển nhiên xem mình như chủ nhân ở nơi này.

“Không, không có.” Vọng Nguyệt khuôn mặt tối sầm lại khi nhìn bát cơm đầy đồ ăn, nhìn lại toàn đồ ăn ba người gấp cho hắn, hắn thật sự rất cảm động, hắn thật giống như tiểu hài tử được phụ mẫu quan tâm, nhưng hắn vẫn cảm thấy không được tự nhiên, kiếp trước cha mẹ hắn là người bình thường cố hết sức dạy dỗ hắn, để kẻ khác không chê cười, đến kiếp này phụ thân là hoàng đế bệ hạ cao cao tại thượng, mở miệng ra cảm tạ phụ mẫu kiếp trước của hắn, đối với cặp phu thê bình thường này mười mấy năm chiều cố hắn, kiếp trước phụ mẫu đối với hắn thụ sủng nhược kinh như trút được gánh nặng, Vọng Nguyệt như chịu không nổi “Ba” để đôi đũa xuống, dời tầm mắt, kiên định nói: “Ba, mẹ, ta ăn no rồi, Cửu Thiên tối đây một chuyến, ta nghĩ nên dẫn hắn ra ngoài dạo một chút”

“Người đứa nhỏ này, gấp cái gì, ” mẫu thân oán giận nói, “Cửu Thiên hôm nay mới đến, sao có thể đi theo người chạy loạn, sắc trời cũng không sớm, người nếu nhàn rồi thì đi rửa chén đi, sau đó dọn phòng cho Cửu Thiên.”

“Không cần, ta cùng Nguyệt Nhi cùng phòng được rồi.”

Hoàng đế bệ hạ thản nhiên nói làm cho tim hắn muốn nhảy ra, Vọng Nguyệt lắp bắp nói : “ Ba, mẹ, Cửu Thiên sợ người lạ, ngủ chung không được ...” Vọng Nguyệt trừng mắt nhìn Cửu Thiên, sau đó mới nhớ mình mới làm cái gì, vội vàng trốn tránh sự thật “Ta đi rửa chén trước đây “ Sau đó vội vàng đi vào phòng bếp, mở vòi nước, dùng nước lạnh để bình tĩnh lại.

Trời ạ, hắn cứ nhiên lại bất kính dùng ánh mắt này nhìn hoàng thượng cao cao tại thượng của một nước, hơn nữa y còn là phụ thân của hắn, Vọng Nguyệt sững sờ, trên mặt xuất hiện những đường hắc tuyến, vì cái gì hắn lại làm vậy có thể hắn chính là người duy nhất dám trừng mắt với hoàng đế như vậy, hắn không

phải muốn đối với phụ thân bất kính đâu? Theo trí nhớ của hắn, Cửu Thiên chính là phụ thân, sau đó mới là hoàng đế bệ hạ sao?

Vọng Nguyệt phát hiện chính mình khó xem Cửu Thiên hay là cảm giác của hắn không muốn xem Cửu Thiên là phụ thân, nhìn phụ mẫu kiếp trước của mình, hắn lại có ý nghĩ đối lập, kiếp trước phụ mẫu hắn hết sức thân tình che chở, cho dù, bọn họ hiện tại đã không còn quan hệ, nhưng ở sâu trong tâm trí hắn, bọn họ chính là phụ mẫu, thân nhân.

Mà Cửu Thiên thì sao? Ngay từ đầu, hắn đã xem Cửu Thiên là tri kỷ, tiền bối, đến khi hắn biết sự thật, hắn và y có tương quan về huyết thống thì dễ dàng xem tiền bối mà mình tôn trọng trở thành phụ thân cho mình ngưỡng mộ, trong tiềm thức hắn đã rất tôn trọng người phụ thân này.

Chính là, Cửu Thiên liên tiếp thân mật, trong mộng cùng phụ mẫu kiếp trước của hắn gặp nhau.

Hiện tại hồi tưởng lại khi Cửu Thiên ôm, khi Cửu Thiên hôn môi, khi Cửu Thiên.nói? Hồi tưởng lại, khi y nói, y đợi hắn lớn lên, Vọng Nguyệt lại liên tục tát nước vào mặt, nhưng vẫn không thể khống chế được tâm tình mình, trái tim "Bùm, bùm" nhảy ngày càng nhanh.

Trời ạ, hắn cư nhiên bị một lời nói của nam nhân, hắn cư nhiên bị chính lời nói của phụ thân mình, cư nhiên bị lời nói của phụ thân mình, cư nhiên lại cảm thấy chân thật, cảm động, hơn nữa cư nhiên lại có phản ứng. Quả thực như mối tình đầu của nam nhân, nhưng đối tượng lại không phải là một nữ nhân thuần khiết, Vọng Nguyệt cười khổ, bất luận là trước đây, hay hiện tại, thật sự rất dọa người, không được, tuyệt đối không thể làm cho bất luận kẻ nào biết, nhất là. Vọng Nguyệt theo bản năng nhìn ra phòng bếp nơi ba người đang ngồi, thấy y nhìn đến mình, Vọng Nguyệt vội cúi đầu lùi về, có tật giật mình nên trở về thau rửa chén, lại phát hiện, trong thau không có gì.

Tuyệt Nhi: Chương này nó rất ư là ngắn, ta không hiểu tác giả chia chương sao nữa.

15. Chương 15

Chuyển cơ

Nhìn thân ảnh tiểu tử kia chạy đi, Tư Mã Dục trong mắt xẹt qua tia tươi cười, có tiến bộ, cư nhiên dám tròng y, nhìn bát cơm của hắn còn đầy thức ăn, y biết được tiểu tử kia uể oải, mệt mỏi cỡ nào, tiểu tử kia đối với cha mẹ hắn thật là ân sâu nghĩa nặng, ít nhất ở nơi này tiểu tử kia có thể trầm tĩnh

"Thật sự là, hài tử này, còn hậu đậu như vậy." Nguyệt mẫu cười mắng vì Vọng Nguyệt giải vây.

"Cửu Thiên, chúng ta không ở bên Nguyệt Nhi, liền phiền người chiếu cố hắn."

"Ân."

"Ai, người nói đứa nhỏ này, đang êm đẹp đột nhiên đòi nghỉ học, khuyên hết lời cũng không nghe."

"Hắn biết chính mình đang làm cái gì."

"Hy vọng như thế đi." Nguyệt mẫu thở dài, sau khi đứa con hết bệnh tỉnh dậy, bọn họ liền hiểu được phát hiện đứa con thay đổi, chính là không nghĩ tới hắn cư nhiên nghĩ muốn tạm nghỉ học, nói là cùng với người trước mặt đi du ngoạn, muốn hiểu biết cả thế giới, lời này vừa nghe chính là lấy cớ, là con của họ sao họ không hiểu được, có khi liền ngay cả ở nhà, A Nguyệt hành động cũng rất kỳ lạ, ở trường học chỉ sợ kỳ lạ hơn, này đột nhiên đâu ra một người bằng hữu, cảm thấy y với A Nguyệt có điểm giống nhau, vừa nãy trong lúc ăn cơm, nghe lời nói của hắn, còn tưởng rằng đang ở trong cung yến hội, cùng hắn cùng một chỗ, không duyên cớ đích cảm thấy được chính mình người lùn một lẽ, cái loại cảm giác này, thật sự là khó chịu a.

“Cửu Thiên người ở nơi nào a, như thế nào lại quen biết A Nguyệt nhà chúng ta?” Mẹ của Nguyệt nhi bắt đầu quan tâm tới người bạn hữu, vẫn là lo lắng a, nhất là nhìn đến vừa rồi y còn đối với con mình hiểu biết như vậy, lại lo lắng cho đứa con mình quen biết nhầm bạn.

Nghe được “Nhà của chúng ta” ba chữ này, làm cho long tâm của hoàng đế bệ hạ chúng ta có chút hờn giận, chính y không thể nói hấn là “Phụ Thân” của Nguyệt nhi, ít nhất hiện tại không thể nói, thanh âm không khỏi ép xuống, làm cho người ta không hiểu có chút áp lực, “Thanh long, bảy năm trước.”

Năm chữ vô cùng đơn giản, nghe y chỉ nói vậy, Thanh long, cái gì biểu diễn, thần thoại sao, bảy năm trước? Ngô, lúc đó A Nguyệt mới mười ba tuổi, như thế nào nhận thức được, chẳng lẽ là cùng học? Nhìn thấy bề ngoài như mới có vẻ hai mươi, hai người họ liền cho là hợp lý, không có biện pháp a, không khí cứ vẻ trầm thấp, bọn họ muốn hỏi cũng hỏi không ra, thật không rõ, vừa rồi ăn cơm còn nói chuyện vui vẻ, như thế nào một chút liền thay đổi nhiều như vậy.

Tư Mã Dực không muốn nhiều lời, y khinh thường nói dối, nhưng y biết quốc gia của y họ chắc chưa nghe qua, chính mình cùng Nguyệt nhi quen biết, hấn không muốn chia sẻ cùng người khác, cảm giác có người nhìn lên, Tư Mã Dực có chút cảnh giác nhìn qua, vừa thấy thân ảnh đang trốn ở cửa nhìn hấn, tâm tình đột nhiên tốt lên.

Hai phụ mẫu của Vọng Nguyệt thấy không khí có chút tốt lên, hai người nhìn nhau, trong lòng nhin không được sầu lo, người này hỉ nộ vô thường như vậy, A Nguyệt đi theo y sẽ ổn sao.

Tư Mã Dực thần nhiên nhìn bọn họ một cái, không nói gì, mặc kệ ở đây thân phận của hấn là gì, với tính cách của y mà nói, y không quan tâm, cũng không nghĩ người khác nghĩ gì, cho dù hai người này và y, đều là phụ mẫu của Vọng Nguyệt. Tuy rằng chuyện này làm y phi thường tức giận, hơn nữa hai người này trong lòng Vọng Nguyệt rất có ý nghĩa, y thậm chí còn nghĩ muốn diệt bọn họ, nhưng Vọng Nguyệt cần bọn họ, hấn cũng cần, y mới cùng Vọng Nguyệt diễn vai này, y là phụ thân hấn, y còn hy vọng trở thành tình nhân của hấn, hy vọng mình là người thân duy nhất trở thành tình nhân của y.

Tư Mã Dực không hề phản ứng, hấn vừa rồi so với lúc ăn cơm thật là khác biệt, y hiện tại thậm nghĩ muốn gắt gao ôm tiểu hài tử kia, y cứ vậy ngồi chờ trong hư thông, nhìn người trong bếp mặt đỏ, ánh mắt y nhìn thân ảnh đó không rời càng thêm thâm thúy, tuổi tác quả thật chênh lệch quá lớn, làm cho hấn không khỏi dích đã quên, tuy rằng vẫn là tiểu tử kia, trước mắt y là một tiểu hài tử, ở trong mộng, đã muốn mãi 20, tại thế giới này đây, đã muốn xem như người trưởng thành rồi.

“Nguyệt nhi.” Tư Mã Dực hướng hấn vương tay ra.

Vọng Nguyệt xấu hổ nhìn Tư Mã Dực đứng trước cửa, quả thực muốn tìm cái động tiến vào đi, không được, hấn không thể bảo trì bình tĩnh, mặc kệ như thế nào, chính là hoàn toàn làm không được, hấn hoàn toàn không thể khống chế tâm tình rối loạn của mình. Hấn chưa từng thất thố như vậy, nghe âm thanh khàn khàn của y gọi tên thân mật của mình, hướng chính mình vươn tay, Vọng Nguyệt trong lòng khiêu nhanh hơn, nhưng tưởng tượng đến nam nhân kia, cư nhiên tim của mình càng đập loạn, Vọng Nguyệt cảm thấy da gà nổi lên, quả nhiên, trước kia rất bình tĩnh, bình tĩnh đến bình thường, trước đây hành động phụ tử thân mật hấn cho là bình thường, cho nên đối với y cử chỉ thân mật không có cảm giác gì, mà hiện tại, chỉ là nghe giọng nói của y liền không chịu nổi, Vọng Nguyệt thử vươn tay của mình, lại phát hiện, không được, hấn chịu không nổi, chỉ là nghĩ đến để người nam nhân này không vào lòng, hấn liền chịu không nổi.

Tuy rằng hấn không bài xích phụ hoàng thân mật, y trông lòng hấn tồn tại rất nhiều thân phận như phụ thân, trưởng bối, tri kỷ! Nhưng y thật sự không thể cùng người nam nhân này xin lỗi “Đối, thực xin lỗi!”

Vọng Nguyệt hô to một tiếng, đột nhiên biến mất trước mắt Tư Mã Dực, Tư Mã Dực sửng sốt, thật không ngờ tiểu tử kia cự tuyệt y tiếp cận, tâm tư trăm chuyển, khơi dậy phá lên cười, đi theo thân ảnh biến mất, rốt cục, rốt cục,

16. Chương 16

Một cái hắt xì

Tư Mã Dực mở hai mắt ra, tiểu tử kia sớm không thấy, mặc dù ở trong dự kiến, lại vẫn có chút hờn giận, hẳn không hy vọng tiểu tử kia sợ hãi, gì lý do đều không được.

“Hoàng Thượng, ngài nên lâm triều.” Lâm ở bên giường khom người nhắc nhở.

Tư Mã Dực gật gật đầu, tùy ý cho bọn thị nữ hầu hạ hắn thay đổi xiêm y, hỏi: “Hoàng nhi đâu?”

“Khởi bẩm hoàng thượng, ngũ hoàng tử đã dậy sớm ra khỏi cung, nói là muốn nhìn xung quanh”

“Hắn đi một mình?”

“Không phải, nô tài cho Cảnh Quang Vinh đi phía sau, và Điểm Đại nhân cũng đang đi theo.”

“Điểm Tiểu Nhị đã trở lại?” Tư Mã Dực nhíu mày, hướng ngoài cung đi ra.

“Đúng vậy hoàng thượng, Điểm đại nhân hôm qua đã về liền một mực ở ngoài hậu cung.” Lâm bước nhanh theo sau hoàng đế mà trả lời, nghĩ đến cảnh Điểm Tiểu Nhị liền một mực ngoài cung chờ, sáng nay nhìn ngũ hoàng tử gặp lại phụ thân nhìn khuôn mặt rất biểu tình, nhin không được âm thanh có chút cười nhẹ.

Tư Mã Dực đại khái cũng có thể tưởng tượng được hoàn cảnh, có thể, có hắn ở bên cạnh Nguyệt nhi hẳn sẽ không nhàm chán, “Về sau cho hắn theo hầu hoàng nhi đi.”

“Vâng, nô tài sẽ báo cáo lại cho Điểm ‘ thị vệ ’”

“Ngáp!” Điểm Tiểu Nhị hắt xì, chẳng lẽ là đêm qua chịu lạnh?

Vọng Nguyệt quay đầu thú vị nhìn người phía sau buồn ngủ mắt mông lung: “Như thế nào, tiểu nhị ca, là ai nhớ người?”

Điểm Tiểu Nhị vội vàng chấn tỉnh lại tinh thần đáp: “Thuộc hạ thất lễ, hẳn là tối hôm qua nhiệm phong hàn, người có cần thuộc hạ lui về sau, để tránh lây bệnh cho tiểu chủ tử?”

“Nga? Chính là ta nghe nói, hẳn xì một cái là có người nhớ người, hai cái là có người chửi, ba cái mới là bị phong hàn, tiểu nhị ca đích công lực hẳn rất thâm hậu, như thế nào có thể là chịu phong hàn, bất quá, ” Vọng Nguyệt ngữ khí vừa chuyển, “Nếu có người nhớ người, người rời đi trước hẳn không phải là không được.” Nói xong, liền nhìn Điểm Tiểu Nhị thay đổi sắc mặt.

Sáng nay thất kinh hắn liền chạy ra ngoài cửa, liền nhìn người quỳ ngoài cung là Điểm Tiểu Nhị, hướng Lâm công công hỏi thăm sau mới biết được hẳn là lĩnh hình phạt trở về phục mệnh, tuy rằng chưa ai nói với hắn vì sao Điểm Tiểu Nhị lại bị phạt, nhưng hẳn nhiều ít cũng đoán ra, trong lòng áy náy, tính toán muốn hắn giảm hình phạt, nhưng Tiểu Nhị một chút cũng không cảm kích, vẫn muốn tìm lấy cớ rời đi, làm cho Vọng Nguyệt càng muốn hảo hảo trêu đùa hắn một chút.

Điểm Tiểu Nhị cũng đã cực khổ, thỉnh phạt thực vất vả, nghĩ đến lại bị chủ tử răn dạy, hoàn thành một ít yêu cầu cao hơn một chút, liền có thể chấm dứt chuyện này, cố tình tại đây trêu chọc mình là tiểu chủ tử, ai chẳng biết hẳn được chủ tử sủng ái, tuy rằng tiểu chủ tử nói muốn thay chính mình hướng chủ tử cầu tình, chính mình là thực cảm động, nhưng là hẳn lại không dám nhận a, trên đời có mấy người đáng nhận ân huệ của tiểu chủ tử? Điểm Tiểu Nhị hẳn cũng không có tư cách, cho nên tuyệt đối không thể vọng tưởng, đúng lúc mới có thể cũng muốn ngăn chặn, nếu không. Nghĩ đến đây, hắn nhin không được liền rùng mình, sau đó hẳn lại hắt xì, cứ như vậy lại cho để tiểu chủ tử trêu chọc, bất quá. Thật sự có người nhớ mình sao?

“Chẳng lẽ là ám nhất?” Điểm Tiểu Nhị nhin không được nhỏ giọng than thở.

“Ám nhất? Nam nhân?” Âm thanh tràn ngập hứng thú có chút biến điệu.

“Đúng vậy.” Điểm Tiểu Nhị có chút mặc danh kỳ diệu, trong thời gian mình bị phạt, tất cả công việc của ám vệ đều do y hoàn thành, nghĩ đến hẳn cũng chỉ có Ám Nhất, chính là, xem biểu tình của tiểu chủ tử, có cái gì không đúng sao?

“ Không, ta chỉ nghĩ người nhớ người là một vị cô nương, không nghĩ tới là nam nhân, ân, không phải, là ta ngạc nhiên, ở chỗ này nam nam là thực bình thường, không bình thường có lẽ là ta?”

Nhìn thấy tiểu chủ tử khó khăn nhỏ giọng nói, tựa hồ đang lâm vào suy nghĩ của mình, Điểm Tiểu Nhị cảm thấy bị đả kích, tiểu chủ tử có ý tứ gì? Chẳng lẽ chỉ một cá hất xì thì liền có thể nghĩ? Có người nhớ hân không chỉ ... “Người nhớ hân” ? Nữ tử? Nam tử? Ám nhất. Chẳng lẽ. Ngẫm lại hai người nhiều năm qua cộng sự, khó trách hân luôn độc thân một người, nguyên lai là đang đợi ta a, chính mình tựa hồ cũng không chán ghét hân, kia hân là chính là thích đi?

Tựa hồ nghe lời tiểu chủ nhân liền rời đi, Điểm Tiểu Nhị không hề nghĩ nhiều, rất nhanh chạy vội đến trước mặt Ám Nhất, một câu: “Ta biết người đang đợi ta, ta nhận người, chúng ta kết hôn đi!”(hắc , hắc .. đau bụng quá , có ai giúp ta không, Bé tiểu Nhị Thật là.....) , Vọng Nguyệt thực sự muốn ngắt xiu

Lúc này Vọng Nguyệt cũng không biết chính mình nhất thời nói như vậy thế nhưng tạo nên một đôi oan gia vui mừng, phục hồi tinh thần, nghe Cảnh Quang Vinh nói, mẹ của hân, giờ phút này ngay tại bên trong miếu trong cung tu hành.

17. Chương 17

Thư phi

Vọng Nguyệt đã nghe qua rất nhiều chuyện về mẫu thân Thư Phi của mình, tổng quả nói, nàng là người cao quý nhưng rụt rè, nàng đối với ngũ hoàng tử tuy không thân cận, nhưng cũng một mực thương yêu. Nếu không có chuyện gì xảy ra thì ngũ hoàng tử đã trở thành thái tử, còn được phụ hoàng yêu thương, nàng rất có khả năng trở thành hoàng hậu.

Mà hiện giờ, chỉ một đêm, cuộc sống của nàng hoàn toàn biến hóa, hài tử mình một mực yêu thương lại là giả, đứa con thân sinh của mình thì không thể gặp, tất cả mọi người liên quan đến chuyện này đều bị xử tử, chỉ có nàng bởi vì là thân mẫu của ngũ hoàng tử nên chỉ bị giam lỏng.

Trong lòng Vọng Nguyệt rất phức tạp, tuy hân đối với nữ nhân này không có tình cảm, nhưng vẫn cảm thấy áy náy, thật rất áy náy, mình không thể là hiếu tử, mà phụ hoàng bây giờ cũng không thể để ý tới nàng, hiện giờ y tất yêu thương hân nhưng đối với nàng mà nói thật là tàn nhẫn, có lẽ. Minh không nên gặp nàng?

Vọng Nguyệt lấy lại bình tĩnh, xoay người muốn ly khai, trong phật đường lý lại truyền ra tiếng thở dài, “Hoàng nhi nếu đến đây, vì sao không vào? Mẫu phi thật không thể ra nghênh đón.”

Vĩnh viễn không thể rời bỏ phật đường này, đối với nàng mà suốt ngày sống ở đây, so với tử vong có lẽ càng tàn nhẫn hơn? Phụ hoàng, nghe lời ta chỉ vì một câu nói của hân, bởi vì hân mà có dục vọng, nhưng y đối với ai cũng thật tàn nhẫn, nếu hân sau này

“Điện hạ, ngài không vào sao?” Nhìn thấy sắc mặt Vọng Nguyệt tái nhợt, Cảnh Quang Vinh lo lắng hỏi han, “Nếu ngài không vào hay là nên về nghỉ ngơi?”

“Không cần.” Vọng Nguyệt lắc đầu, cất bước vào phật đường, chỉ thấy một nữ tử đưa lưng về phía hân, đầu đầy tóc đen tùy ý trát, thân mặc áo xanh mộc mạc quỳ gối trước tượng phật, thành tâm cầu nguyện, nửa ngày, mới cung kính vái mấy đầu, đứng dậy.

Nhìn thấy nữ tử chậm rãi xoay người lại, Vọng Nguyệt có chút khản trương, nàng nhìn thật sự khác lắm, nhìn bóng dáng của nàng, tựa hồ còn rất trẻ, nàng thật sự là thân mẫu của hân sao?

Khi nàng quay lại tất cả các nghi vấn của hân đều tiêu tán, bề ngoài có thể gạt người, ánh mắt thì không thể gạt người, đôi mắt ẩn tàng nhiều vết tích bị thương, ánh mắt của nàng bây giờ như bị tổn thương rất nặng, nháy mắt một cái ánh mắt của nàng ấy chỉ còn lại hàn băng.

“Người là Vọng Nguyệt? Ta có thể gọi người Nguyệt nhi không?”

Vọng Nguyệt nhú mày, nàng vì sao tự xưng là “Ta”? Từ Mã Dục ở trước mặt hần tự xưng là “Ta”, là vì y muốn cho hần thấy cả hai cùng địa vị, cùng thân phận, không thừa nhận hần với y có quan hệ phụ tử, mà nữ nhân này mặc dù ăn chay niệm phật, nàng còn là nữ nhân của hoàng đế, là mẫu phi của hần, như thế nào lại đối với hần xưng là “Ta”?

“Ngài xưng nhi thần là ‘A Nguyệt’ đi.” Vọng Nguyệt thi lễ, nếu mà nam nhân kia biết, trừ bỏ y còn có người khác gọi tên thân mật của hần như vậy, không biết y sẽ làm gì, hơn nữa chính mình cũng chưa được y cho phép đi gặp nữ nhân này.

“A, được sao” Thư phi nhú mày, rốt cục nhin không được thở dài, “Thực xin lỗi, A Nguyệt, ta không thể làm mẫu thân của người.”

Trước mắt hài tử này, rất trầm ổn, tuy rằng biết hần mới là đứa con cốt nhục của mình, chính mình lại không thể nào có tính cảm thương cảm, nàng quả thật đã gặp qua hài tử này, sau đêm đó vài ngày, đương nàng đã biết hài tử mà mình bấy lâu nay yêu thương chăm sóc là giả, nháy mắt nàng muốn ngắt đi, tất cả các hoàng tử sau khi sinh ra đều phải ly khai mẫu thân để những bảo mẫu nuôi mà trưởng thành, nguyên bản nghĩ ông trời có mắt, cho nàng có thể chăm sóc, nuôi nấng hài tử của mình, cho dù đó là kết quả của giao dịch, cũng không nghĩ ông trời cuối cùng lại đối với nàng tàn khốc như vậy!

Đương nhiên nàng vội vã muốn gặp hài tử cốt nhục của mình, lại biết, hài tử của mình ở trong Thiên Nguyên cung, bất luận kẻ nào cũng không thể làm phiền. Thiên Nguyên cung, đó là nơi nào? Trừ bỏ hoàng đế và người cùng y bầu bạn, bất luận kẻ nào cũng không thể bước tới gần nơi này, chứ đừng nói bước vào trong!

Hoàng thượng tuy rằng thê thiếp thành đàn, nhưng không ai có thể bầu bạn cùng y, cho dù các nàng vì y sinh ra hài tử, cũng không thể làm đối tượng để y bầu bạn, những người khác, càng không thể!

Trong hoàng cung có quy tắc, cũng có nhiều bí mật, không ai có thể còn sống mà đem những bí mật của nơi này ra khỏi hoàng cung, cho nên ngoài cung ai cũng cho vào cung là mộng đẹp, nhưng người trong cung lại hy vọng có ngày sẽ thoát khỏi nơi này.

Ở trong cung tuy hưởng vinh hoa phú quý, lại sống uổng cả đời, nàng lại cam tâm ở lại đây cùng hoàng thượng, nàng vẫn nói với chính mình nàng không hối hận, bởi vì cho dù vô duyên gặp mặt, hài tử của nàng vẫn là hoàng tử cao quý, cả đời không lo, nàng luôn nghĩ nàng là ngoại lệ được tự chăm sóc hài tử của mình, nàng luôn tin tưởng lựa chọn của mình, thậm chí cho rằng chính mình có ngày sẽ tận mắt thấy hài tử mình đăng ngôi hoàng đế. Chính là hiện tại, nàng đã hối hận, tiểu nam hài đang ôm nàng lại chính là hài tử của nàng, một lần một lần địa kêu “Nguyệt nhi”, xưa nay ánh mắt của nàng luôn bình tĩnh, lần đầu xuất hiện một thứ gọi là dục vọng.

Như thế nào có thể! Đó là hài tử của nàng! Cho dù như thế nào đi nữa, thật sự hần là hài tử của nàng, như thế nào nàng có thể suy nghĩ như vậy!

Tái lúc sau, nàng lại nghĩ chính mình bị giam lỏng nơi này, đều là y cố ý, như y mong muốn, nàng không thể yêu thương hài tử chính mình, đứa nhỏ này hoàn toàn rất trong sáng, nhưng nàng lại có một ý nghĩ khác, không muốn cùng hài tử của mình có huyết thống, mà muốn mình cùng tiểu nam tử này ước hẹn.

Sắc mặt của nàng như muốn nói ra nhiều điều lo lắng cùng hối hận của nàng, Vọng Nguyệt lại nhẹ nhàng thở ra tuy rằng không biết vì cái gì nàng đối xử với hần không giống như mẫu thân gặp hài tử của mình, hần cảm thấy rất áy náy, kỳ thật hần nên nói rõ với phụ hoàng, dù trong kế hoạch, tất cả mọi người liên quan đều vô tội, bất luận là Thu Mịch hay hài tử cốt nhục của nàng.

Như vậy cũng tốt, mặc kệ nguyên nhân là gì, trước mắt phải xin phụ hoàng thả nữ nhân này ra, liền có thể ly khai khỏi chốn này, Vọng Nguyệt đối với Thư phi mỉm cười: “Cho dù có chuyện gì, người vẫn là mẫu thân của ta. Ta sẽ nói với phụ hoàng, thả người tự do.”

Thư phi nghe vậy, có chút bất đắc dĩ quay đầu lại, rõ ràng nàng như vậy là ích kỷ, nam nhân kia cũng là không từ thủ đoạn, vì sao sinh ra được hài tử hiểu lòng người, ôn nhu như thế, kỳ thật, ông trời vẫn còn đối xử tử tế với nàng, lau nước mắt đi, Thư phi quay đầu lại, nói: “Không cần A Nguyệt, ta sớm phải đi, chính là muốn gặp người một lần nên mới ở lại, người biết không, ta chỉ là một phi tử, hơn nữa từ nay về sau.”

“Người cần phải đi.” Thanh âm thản nhiên cắt ngang lời nói của nàng, áp lực làm chân nàng run rẩy không thể không quỵ xuống.

“Phụ hoàng, nàng là mẫu phi của ta.” Thanh âm thản nhiên vang lên, làm cho áp lực đột nhiên biến mất.

Tư Mã Dực đem hài tử quay lại phía trước mặt mình, nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn: “Có một số việc, ta muốn chính miệng nói cho người biết, mong người hiểu được?”

Nam nhân vẫn trầm mặc như vậy, thấy ánh mắt y hướng tới mình, Vọng Nguyệt trên mặt liền đỏ ửng, hắn đương nhiên hiểu được, nam nhân này vốn không giấu diếm hắn điều gì, nơi này là chốn thi phi, y có làm tổn thương của chính mình cũng không cho hắn bị tổn thương, nhưng chuyện này cũng thật kỳ quái, cả hậu cung cả một phi tử cũng không có, y sẽ nói với hắn chuyện này đối với hắn có quan hệ sao? Nếu không phải mẫu phi vừa ngừng đầu lên, hắn cũng không biết mình sẽ đứng vậy bao lâu?

Gian nan nhìn sang chỗ khác, nhìn xuống phía dưới, lại thấy nữ tử một cái xoay người, đã trở thành một nữ nhân thanh nhã, cao quý mà rụt rè, đây mới là chính nàng.

“Giao dịch đạt thành công, ta là Thư Mai lựa chọn rồi đi!” Theo Thư phi kiên định nói rõ ràng, một tia ánh sáng bạch quang xuất hiện trên đỉnh đầu nàng, thân ảnh Thư phi càng mờ nhạt, từ từ biến mất, Thư phi đột nhiên mở miệng: “A Nguyệt, hài tử của ta, tuy rằng ta hối hận khi sinh ra người, nhưng ta vẫn muốn người hạnh phúc, mặc kệ nương ở địa phương nào, nhất định sẽ vì người cầu phúc, nếu. Người nhất định phải tới tìm nương, nương nhất định sẽ biết.”

Nàng vừa rồi nói cái gì? Giao dịch? Vọng Nguyệt mơ hồ hiểu được cái gì, lại giống như không rõ, nữ tử lời nói không rõ ràng, Vọng Nguyệt sưng sốt, nàng đã biết? Ngay cả như vậy, nàng vẫn lựa chọn đứng một bên lo lắng cho hắn, lo lắng hắn bị thương tổn.

Vọng Nguyệt mỉm cười, thật sự một nữ nhân không tồi, hắn hy vọng, nàng cũng có thể hạnh phúc. Cảm nhận được phía sau hơi thở bình tĩnh, Vọng Nguyệt cảm thấy được có chút quỷ dị, Thư phi sau khi biến mất hắn cũng không dám mở lời, chính là sợ người phía sau sinh khí, mà hiện tại, hơi thở người này thật bình tĩnh, bình tĩnh làm người khác run lên.

“Người không tức giận?” Vọng Nguyệt có chút không được tự nhiên nói, hắn đã quen cái ôm của phụ hoàng, chính là tưởng tượng đến nam nhân này ôm, hắn liền nhịn không được cả người cứng ngắc, cho dù hắn đã muốn cố gắng khống chế, hiện tại cả phật đường chỉ còn lại có hai người bọn họ, im lặng làm cho hắn có chút hỗn loạn, hắn thật không rõ mình nghĩ cái gì.

“Không, ta thật cao hứng” Tư Mã Dực nắm tay hắn, kéo vào lòng ngực, ở trong ngực y hắn có chút thở không được nên giãy dụa, khuôn mặt hắn đỏ bừng, nháy mắt bình tĩnh hỏi: “Ăn sáng chưa?”

Đương nhiên lắc đầu, hoàng đế bệ hạ thản nhiên địa nói: “Chúng ta đây trước hết dùng bữa đi, về sau ta sẽ nói?”

Vọng Nguyệt chỉ có thể gật đầu, chính là, này về sau chính là khi nào a? Xem ra vẫn phải chờ hoàng thúc đi xa về, bất quá ở xa. Là làm sao? Quên đi, không trọng yếu dù sao hắn cũng không xuất ngoại, vẫn là ăn cơm trước đi.

18. Chương 18

Bốn huynh đệ +1

Vọng Nguyệt lẳng lặng nhìn thân ảnh đang phê chuẩn tấu chương, hắn hiện tại nhớ lại Cửu Thiên với hắn đã giao hữu nhiều năm, là một người trông rất nhân nhã, nhưng lại phát ra vẻ tôn quý cùng uy nghiêm. Chính hắn cũng đã đứng trước gương một hồi lâu, nói thật, hắn thấy mình với y không có chỗ nào giống nhau, có đôi khi, đôi khi chính hắn lại có y nghĩa đùa giỡn, chính mình, có thật hắn là hài tử của y, hay là, tất cả chỉ là một giấc mộng? Có khi nào hắn sẽ tỉnh mộng hay không?

Lắc đầu bật cười, chính mình thật sự là rất nhàm chán, nếu cho ý biết, nhất định lại sẽ nói hấn lo không đâu, thương xuân thu buồn, nhìn người nọ không để ý tới mình, Vọng Nguyệt quyết định đi ra ngoài hít thở không khí, nhất định là vì ngồi cùng một chỗ với người nào đó nên mới làm hấn miên man như vậy.

Tư Mã Dực nhìn thấy hải tử của mình nhú mảy một chút rồi lắc đầu, một chút lại thở dài, trong lòng lại muốn cười, xem ra là hấn đang rất buồn chán, có lẽ nên cho hấn không gian

Vọng Nguyệt tùy ý đi vào ngự hoa viên, nghĩ rất muốn ra ngoài cung mà ngoạn, nơi này thật sự là rất tĩnh, Vọng Nguyệt cho rằng hấn không có khả năng gì cả, hậu cung của hoàng đế không còn ai, theo như Thư phi nói giao dịch nghĩa là gì, vì cái gì từ khi ngoài cung tới bây giờ cũng chưa nói ra, suy nghĩ kỹ lại, đã có rất nhiều chuyện không đúng, tỷ như, âm mưu của tam huynh đệ của hoàng đế, không, cũng không thể nói là âm mưu, không bằng nói đây là trò chơi của bọn họ, vì đều tự muốn phần thưởng của mình nên tự khai triển trò chơi này, ví dụ như thái độ đối với hoàng tử, đầu tiên, vì cái gì hấn chỉ nghe đến hoàng tử, tựa hồ ở các thời trước hấn cũng không nghe đến có công chúa, tiếp theo, mỗi hoàng tử sinh ra vì sao đã phải chia lìa khỏi mẫu phi, thậm chí cả đời không thể gặp mặt mẫu phi, rồi giao dịch là sao, tựa hồ ngoài Thư phi ra còn nhiều người khác cũng như vậy, điều này chính là Lâm công công nói cho hấn biết, phụ hoàng tựa hồ không muốn cho hấn biết, chẳng lẽ ý muốn mình tự tìm ra đáp án? Cuối cùng, tuy rằng có quy định tất cả các hoàng tử không thể đối đầu với nhau, nhưng hấn cũng chưa từng nghe ai phá luật này, Vọng Nguyệt cảm thấy có chút khó tin, không thể tự mình động thủ, vì cái gì cũng không người nào âm thầm động thủ? Thật sự có nhiều bí mật a.

Vọng Nguyệt nhin không được cảm thán, hấn lại cảm thấy muốn ngủ, cảm thấy hai chân đứng trên mặt cỏ tựa hồ muốn mềm nhũn, mí mắt càng ngày càng trầm, quên đi, ngay tại ngủ một giấc vậy. Nói làm liền, Vọng Nguyệt không để ý quang cảnh xung quanh mà nằm xuống, chưa tới ba giây đã tiến nhập vào mộng, nhìn người ngủ tựa hồ không được khỏe, khẽ cau mày, khỏe mắt thậm chí rơi lệ. Chân tay luống cuống một hồi lâu, rồi cũng nhanh chóng đi bẩm báo hoàng thượng.

Vọng Nguyệt biết chính mình lại nằm mơ, nhưng chính hấn bất lực, thân thể từng đợt nóng lên, hô hấp thì nóng lên như lửa thiêu, đầu óc hồ đồ không thể tin tào, giống như lần trước hấn sốt cao, không thể nói, không thể kêu cứu, chỉ có thể cảm thấy cơ thể thật khó chịu, cảm giác tử thần chỉ bước nữa là tiếp cận hấn.

Hấn kỳ thật chính là mơ thấy lần đó sốt cao đi, cái gì lại đi tới nơi này.

Thật là khó chịu, thật là khó chịu, không thể nhúc nhích, ai tới, ai tới cứu cứu ta, ta không muốn chết, không nghĩ, không, làm cho ta chết đi, ai tới, ai tới, làm cho ta giải thoát.

!!!

Đúng vậy, hấn nghĩ tới! Hấn nghĩ tới, vì cái gì hấn sẽ đến đến thế giới này! Chính là này trong nháy mắt đích yếu ớt, chịu được không được uy hiếp của tử vong, chính hấn buông tha cho hy vọng sinh tồn!

Vọng Nguyệt nhắm chặt hai mắt tràn đầy nước mắt của mình, cảm thụ được cả thân mình được một luồng hào quang quay quanh, hấn nhớ rõ, cảm giác này, như cảm giác linh hồn được tẩy rửa, là chính hấn không thể chống lại sức hấp dẫn của nguồn ánh sáng này, bỏ phụ mẫu đã cấp ý thân thể, theo chỉ dẫn của ánh sáng đó đến thế giới này.

Vọng Nguyệt có chút khấn trương, hấn biết chính mình lại mộng vì cái gì lại đến nơi đây, ở trong này hấn có thể nhìn thấy rõ —— chính nguồn ánh sáng đó đã dẫn hấn tới thế giới này, cho dù chưa từng gặp qua, hấn cũng biết, cái kia tồn tại nhất định không phải là nhân loại, bởi vì nó làm tâm hấn ấm áp, trấn an linh hồn hấn mà không có nhân loại nào làm được.

Đừng sợ, hải tử của ta, thật cao hứng nhanh như vậy có thể thấy người.

Vọng Nguyệt mở to mắt, hai mắt đầm lệ mông lung nhìn thấy trước mắt là mây cao đại thụ xum xuê, nhiều điểm hào quang bay khắp nơi, không ngừng bay xuống, Vọng Nguyệt lau đi nước mắt, nhiều ánh hào quang bay xuống trở thành cây, không ngừng bay xuống không ngừng sinh trưởng, không ngừng như vậy sinh trưởng rất nhanh, Vọng Nguyệt kinh ngạc cố gắng bình tĩnh, tất cả mọi chuyện thật khác với tự nhiên, đi tới gần gao ôm cây đại thụ, hấn biết, đây chính là cảm giác đã hấp dẫn hấn đến nơi này, nơi.

Cây đại thụ như nhẹ nhàng cọ cọ vào mặt hần, Vọng Nguyệt trợn mắt nhìn, quả thực, không hiểu sao hần lại cảm thấy quyến luyến, Vọng Nguyệt nhin không được nhẹ nhàng cầm, lấy mặt mình cọ tới cọ lui, nhẹ nhàng hôn một chút, nếu quả thật cái cây đại thụ này có sinh mệnh, Vọng Nguyệt cảm thấy mình hành động như thế như một đứa trẻ làm nũng.

Tiểu tử, ngươi cần phải trở về.

Trở về?

Đúng vậy, ngươi đã ở đây lâu rồi, bây giờ cũng tới thời điểm, mau trở về đi thôi, y chờ cũng sốt ruột rồi.

Vọng Nguyệt nhìn lại xung quanh, thấy một mảnh trắng xóa, nên đi như thế nào, lần đầu tiên ra khỏi giấc mơ, là bị phụ hoàng hôn đến hoảng sợ, lần thứ hai rời đi là bị phụ hoàng dọa, lúc này đây. Hần nên tìm thứ gì có thể dọa hần sao?

Tựa hồ nghe tiếng cười, Vọng Nguyệt mặt đỏ bừng, hần không chút nghi ngờ có lẽ những suy nghĩ của hần đã bị nó biết.

Hảo hài tử, nhắm mắt lại, ngươi hần là nghe được, y đang gọi ngươi, đi thôi, đi thôi, đi theo âm thanh của y.

Vọng Nguyệt cảm giác được thân thể của mình nhưng đang bị một nguồn năng lượng nào đó hấp dẫn, hần thả lỏng chính mình thuận theo năng lượng đó dẫn dắt, đột nhiên, nhớ tới cái gì, Vọng Nguyệt mở mắt ra: “Nói cho ta biết, đây là nơi nào, ta phải như thế nào mới có thể lại nơi nào!” Vọng Nguyệt biết mình đang mộng cái gì, nơi này nhất định sẽ cho hần biết sự thật!

Rất nhanh, rất nhanh ngươi sẽ biết, lá cây sần sật, tựa hồ như cáo biệt, tựa hồ như kêu gọi.

Sau khi thân ảnh Vọng Nguyệt biến mất, sương mù bao trùm nơi đó cũng biến mất, nằm bốn phía là bốn thiếu niên trẻ tuổi, bọn họ từng ngum từng ngum thở phì phò, sau đó nhìn nhau tựa vào tảng cây.

Một thiếu niên có mái tóc đỏ khoảng chừng mười ba, mười bốn tuổi dẫn đầu trừng mắt nhìn người mất lam: “Trời ạ, hoàn hảo Ngũ đệ đi rồi, làm sương mù duy trì trong thời gian dài như vậy, làm ta tổn hao tới tám phần công lực.”

“Ai biết hần hội đột nhiên tới chỗ này a, hoàn hảo hần vừa tới nơi chúng ta liền làm hần hôn mê đủ thời gian để chuẩn bị trận pháp, bằng không liền thảm,” người có ánh mắt màu lam là anh em song sinh của thiếu niên tóc đỏ hữu khí vô lực nói”Nói đến cũng là lão cha quá chậm, không chịu nói gì, bằng không chúng ta sẽ không giấu lục đệ vào quả thực”

“Tam đệ, Ngũ đệ dù sao cũng không biết gì, dù sao cũng phải cho hần một chút thời gian để thích ứng.” Người có mái tóc dài màu hồng đỏ mặt nói, thấy tay muốn vuốt ve quả thực trên đại thụ, cùng trên cây kia duy nhất chỉ có một quả thực, hắc khí quán quanh nó, còn chưa đụng tới, liền giống như điện giật giống nhau chóng rụt trở về, ngón tay đã bị cháy đen, thiếu niên mái tóc hồng tựa như đã quen, hảo cười, tay kia thì khê vuốt miệng vết thương, miệng vết thương liền khôi phục.

Thiếu niên mất lục không nói lời nào, cố gắng khôi phục khí lực, nhin không được lại nói: “Cho nên lúc trước ta đã nói muốn xóa trí nhớ của hần đi.”

Thiếu niên khoảng chừng hai mươi, hai mốt tuổi cũng không nói gì: “Đủ rồi, bắt đầu làm việc!”

Hai huynh đệ sinh đôi cùng vị thiếu niên tóc hồng không hẹn mà cùng nhau trợn mắt, nhanh như vậy? Bốn huynh đệ họ không nói một lời mỗi người chiếm giữ một phương, thân ảnh phiêu dật trong miệng không ngừng niệm chú ngữ, hình thành một xiềng xích buộc chặt quả thực đang tỏa ra hắc khí, hai bên không ngừng đấu tranh, bình thường quả thực rất vào khuôn khổ nhưng hôm nay không hiểu vì sao lại chống cự, bốn huynh đệ biết, bởi vì Ngũ đệ đích đột nhiên tới rồi lại rời đi, làm quả thực chờ đợi đã lâu mất kiên nhẫn, chính là không còn thời gian a, bằng không bọn họ cũng không nguyện làm người xấu, nếu không chờ lục đệ được tái sinh không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Công lực của thiếu niên tóc hồng yếu nhất phun ra một ngụm máu, hai huynh đệ sinh đôi lo lắng nhưng bất lực, bọn họ chỉ có thể hỗ trợ lẫn nhau, nhiều nhất chỉ có thể miễn cưỡng tự bảo vệ mình, mất thấy xiềng xích sẽ vỡ tan, tử phát thiếu niên cười lạnh một tiếng, nói: “Tiểu quỷ, ngươi vội vã đi ra làm cái gì! Ngũ

đệ căn bản là không biết người tồn tại, cho dù chính người chạy tới trước mặt hắn thì hắn dù sao cũng chỉ là một linh hồn, người có thể đợi tới khi được tái sinh không? ! Người kia người có thể tùy tiện gặp sao? Người là đầu heo, nếu người tự đứng trước mặt hắn, đời này người còn cơ hội hồi sinh sao? !”

Quả thực giãy dụa thoáng yếu ớt, hơi thở lại càng thêm phiền toái, thiếu niên tóc hồng nhin không được an ủi nói: “Lục đệ, đừng nóng vội, chúng ta sẽ giúp người, Ngũ đệ cũng nhất định thật cao hứng chờ người sinh ra, người chờ một chút được không?”

“Chính là a, tiểu hắc, đã đợi nhiều ngày như vậy, lại có chúng ta cùng người người gặp cái gì.” Thiếu niên mắt lam cũng an ủi, bất quá hiệu quả tựa hồ không tốt lắm, quả thực màu đen lại chuyển động, thiếu niên mắt lục lại nói tiếp: “Được rồi, được rồi, biết người gặp.” nhân châu xoay động, “Không bằng chúng ta thương lượng, nếu người thành thật, chúng ta liền mỗi ngày phái một người rời đi nơi này, đem tin tức ngũ đệ đến cho người biết, thế nào?”

.

Quả thực xoay cuồng trong sương mù, rốt cục khôi phục bình tĩnh, bốn huynh đệ liếc nhìn nhau, nhin không được thăm mắng một câu, sớm biết rằng dễ dàng giải quyết như vậy, bọn họ cũng không cần bế quan lâu như thế!

19. Chương 19

Thiện lương chính là tàn nhẫn

Cái gọi là”Nhất thất túc thành thiên cổ hận”

Lại có cái gọi là “Thiên làm bậy, do khả tồn; tự làm bậy, không thể sống.”

Câu nói đó thật giống hắn hiện tại a, Vọng Nguyệt nhìn chăm chăm vào tấu chương cao hơn hắn nữa cái đầu mà trong lòng cảm khái.

Hai ngày trước sau khi hôn mê tỉnh dậy, không hiểu sao mặt y chỉ một màu (người nào đó mặt so với than còn muốn đen hơn) chính là hắn sai.

Định giải thích cho y biết chính mình nhầm chán quá mới buồn ngủ như thế (trọng điểm là người bởi vậy hôn mê) bước thứ hai hắn cũng sai.

Làm bộ khờ dại (thật sự không thích hợp người a, hắn) hỏi đối phương cái cây kia trong mộng là như thế nào, ở nơi nào, chính là bước thứ ba hắn cũng sai.

Tuy rằng hắn cho mình không có lỗi, nhưng mặt người nào đen hơn than ai cũng có thể nhìn ra, ánh mắt y luôn nhìn chăm chăm vào hắn, một khắc làm hắn chột dạ không dám nhìn thẳng vào mặt y (kỳ thật cảm giác rất nguy hiểm làm cho hắn không dám đối diện); lúc hắn tỉnh mộng, hơn nữa rất muốn hỏi y đó là nơi nào , lại là khờ dại sao ? !

Chính là, phụ hoàng cũng không biết đó là nơi nào, người tự xưng là tam ca hắn vỗ ngực nói như vậy, vì cái gì lại nói là tự xưng, bởi vì hắn hướng phụ hoàng muốn hỏi, phụ hoàng lại không thừa nhận cũng không phủ nhận, mà bàn tay to lớn đem tấu chương chia làm hai phần, một phần đưa cho hắn, một phần thì của y, phụ hoàng trong nháy mắt đã không thấy thân ảnh đâu.

Đã muốn ba ngày, phụ hoàng nhất định rất sinh khí.

“Ngũ đệ, người nhớ phụ hoàng ?” Một thiếu niên tóc hồng xuất hiện, nhíu mày nhìn hắn.

Vọng Nguyệt đỏ mặt , nói lảng sang truyện khác: “Chỉ là có chút lo lắng thôi, lần này phụ hoàng có vẻ rất sinh khí a. Tam ca xem tấu chương xem ta phê hảo không?”

“Không, cái đồng tấu chương này ta không có hứng thú ” Tam ca chán ghét nhìn thoáng qua tấu chương, nói, “Ngũ đệ, đừng làm nữa , chúng ta đi ngoạn đi, đã lâu không ra ngoài đi một chút .”

“Tam ca vẫn nghỉ ngơi chưa đủ sao?”

Tư Mã Hồng Viêm liếc mắt tiểu ý nhìn Vọng Nguyệt, giả ý oán giận nói: “Không có biện pháp nha, không muốn lo nhiều chuyện.”

Không muốn lo nhiều chuyện? Vọng nguyệt cười khổ, chính mình tuyệt đối cũng muốn như vậy, “Tam ca.”

“Không nói nhiều nữa ” Tư Mã Hồng Viêm ôm đồm đối với Vọng Nguyệt, “Chúng ta đi ra ngoài ngoạn đi.”

Bị kéo chạy ra ngoài , Vọng Nguyệt thở hổn hển nói: “Tam ca, chúng ta đang đi đâu vậy?”

Tư Mã Hồng Viêm chớp mắt mấy cái, tựa hồ chỉ là đi ngoạn, chậm chậm cước bộ, “Đi xem tiểu tử giả mạo người, ngũ đệ không lẽ quên hẳn rồi.”

“ Tam ca nói có phải tiểu hài tử kia?” Vọng Nguyệt dừng lại, hẳn không có quên người đó, không phải muốn nhớ, hẳn với người đó, bất qua người kia đối với hẳn cũng chỉ là một người xa lạ, “Người đó còn ở trong cung?”

Tư Mã Hồng Viêm có chút ngạc nhiên gật đầu: “Đúng vậy, người không nghĩ hẳn sẽ có cơ hội rời cung chứ?” Người đó chỉ là một quân cờ vô dụng, nếu không phải Vọng Nguyệt mềm lòng, như thế nào có thể lưu đến bây giờ, đừng nói tới có thể đi khỏi nơi này.

Thiếu niên hứng thú nhìn vẻ mặt của Vọng Nguyệt, Tư Mã Hồng Viêm không khách khí ôm hẳn, tiếp tục kéo hẳn đi: “Này, Ngũ đệ, tốt xấu gì người cũng đã cứu hài tử đó, người nên đi xem hẳn đi.”

Vọng Nguyệt bị kéo có chút lảo đảo, há miệng thở dốc, vẫn là không nói gì, hẳn vốn không phải là người mềm lòng ,đối với những người khác, hẳn luôn thể hiện lạnh lùng đến lạnh huyết, bởi vì trong lòng không cần, không cần để ý, cho nên chỉ muốn nói một câu để chấm dứt mọi thứ, dùng phương thức tự sát để rời khỏi nơi này, đối với hài tử mình chưa từng thấy qua, hẳn cũng bởi vì lời thỉnh cầu cuối cùng của Thu Mịch, mới lắm miệng một câu, nếu không hẳn cũng không quan tâm?

“Này, Ngũ đệ, người đã không cần hẳn, người kia nếu mà chết cũng không liên quan với người phải không?” Nhìn ánh mắt Vọng Nguyệt có chút lạnh lùng, Tư Mã Hồng Viêm đáy lòng vui vẻ, hấp dẫn, chạy nhanh lắm bộ như không chút để ý hỏi han.

Người đó chết? “Không được!” Vọng Nguyệt lấy lại tinh thần nhanh chóng nói một câu, người đó phải sống, đây là lời hứa của hẳn!

“Sách, nếu người đó sống thì cũng rất khổ tâm, cũng không được?” Tư Mã Hồng Viêm chưa từ bỏ ý định hỏi han.

“Không được!”

Đây chính là ngũ đệ thiện lương ôn hòa của bọn họ a, ân, nguyên bản còn có chút không hài lòng, hiện tại xem ra, không tồi, không tồi, hẳn cũng có chút cá tính. Nữ nhân đã chết kia chắc cũng không ngờ đã tạo ra Vọng Nguyệt như bây giờ, thiện lương, hơn nữa Ngũ đệ quả là rất thiện lương.

Bất quá, như vậy thật phiền toái, như thế nào mà có thể giết chết tiểu tử kia mà không cho Vọng Nguyệt phản cảm a? A, phiền toái, phiền toái, lắc lắc đầu, loại sự tình giao cho ta thật là làm khó ta(nói lắm bầm, nếu những lời này bị người phụ hoàng cùng hoàng thúc bọn họ biết, hắc hắc) nhiệm vụ hẳn lần này là làm cho Vọng Nguyệt đối với tiểu tử kia phản cảm, như khi tiểu tử kia chết, thì ngũ đệ sẽ không thấy phản cảm đối với họ, lục đệ a lục đệ, các ca ca chính là hy sinh cho người rất nhiều a.

“Này, Ngũ đệ, chính là nơi này, chúng ta vào đi thôi.” Tư Mã Hồng Viêm phục hồi tinh thần lại chỉ vào nơi họ mới tới, đứng một hồi lâu cũng nhỏ tiếng nói.

Vọng Nguyệt nhìn thấy biểu tình biến hóa của ca ca, bất đắc dĩ gật đầu nhẹ, hẳn không sao cả.

20. Chương 20

Phản phê, giết cha, nữ nhân hương

Đẩy cửa ra, các thị vệ dẫn bọn họ vào, bọn họ đứng ở một gian phòng nhỏ nhìn vào cửa sổ thấy thấy một người cuộn mình, nhìn lại chính là một tiểu hài tử, tóc tai như cỏ dại rối tung trên vai, bàn tay nhỏ bé gầy guộc lộ ra bên ngoài.

“Hắn như thế nào lại biến thành như vậy?” Vọng Nguyệt cảm thấy được chính mình có chút trầm.

“Khải bẩm ngũ hoàng tử, hắn giết cha, đây là trời phạt.” Người thị vệ trông coi nói giọng mang vẻ khinh bỉ.

Giết cha? Vọng Nguyệt theo bản năng nhìn xung quanh một vòng, không thấy được bóng dáng của Lí Trung, đứa nhỏ này hẳn là không thể chịu nổi nhiều chuyển biến như vậy, “..... Hắn giết như thế nào?”

“Này.” Thị vệ nhìn thoáng qua tam hoàng tử, do do dự dự, bọn họ chính là đã được hạ lệnh xuống phải nói như vậy..

“Rất đơn giản a.” Tư Mã Hồng Viêm vui sướng khi thấy người gặp họa “Bởi vì tên ngu ngốc đó nghĩ muốn cùng người xuống địa ngục, lấy sinh mệnh vi đại giới phát động nguyên rủa, kết quả không thành công phản phê, hắn đem phương pháp huyết mạch đem phản phê chuyển tới người mình, lập tức suy nhược tới cực điểm, sau đó”

Sau đó bị phát hiện, mình không phải là hài tử của hoàng đế, cũng không phải hài tử của Vương gia, mà lại là hài tử của một thị vệ nhỏ bé, tâm lý bị đả kích, điên cuồng phản kháng không chấp nhận sự thật, trong tiềm thức đã hạ thủ giết cha!

Vọng Nguyệt nhìn lại hài tử kia, ánh mắt vừa khốn khổ vừa như dã thú bị tổn thương, thả hắn ra đi, bốn chữ này nói không nên lời, “Chiêu cố hảo hảo!” Bỏ lại một câu, Vọng Nguyệt chạy nhanh ra ngoài, tuy rằng biết đây là bi kịch của dã tâm Lí thị vệ, tuy rằng biết nếu không phải lợi dụng cường thế, tương kế tựu kế, lợi dụng Lí Trung, như vậy Lí trung có thể thành công trao đầu dê bán thịt chó, thay đổi triều đại, nhưng khi nhìn thấy một hài tử mười một tuổi lộ ra ánh mắt như vậy, hẳn vẫn là cảm thấy được khắp cả người thẳng hàn.

Tư Mã Hồng Viêm thấy Vọng Nguyệt chạy đi cũng không lập tức đuổi theo, mà cười hì hì nhìn về phía thị vệ: “Hoàng thúc, người cũng thật là có cách hay a.”

Thị vệ trát trát nhân tình, mặt mày mang ý cười, sống lưng một đỉnh, liền biến ra một cái quạt , “Không có biện pháp a, hoàng thúc ta đâu nói vậy, ta còn chỉ muốn kết thúc nhanh chuyện này, cũng là Tam hoàng thúc của người chỉ dạy ta.”

“Bất quá hoàng thúc người không sợ phụ hoàng lại phạt sao, cứ nhiên dám đem chuyện nguyên rủa kia nói với tiểu quý ấy.”

Cây quạt vòng vo đập lên đầu Tư Mã Hồng Viêm “Tiểu tử ngươi cũng đừng nói vậy, là ta không cẩn thận nhanh miệng, ngươi không chịu giúp ta là người sai chứ không phải ta sai.” Người nào đó có ra vẻ vô tội mà khoát tay, lộ ra nét như là một thủ lĩnh.

Khóe miệng run rẩy, Tư Mã Hồng Viêm quyết định không nói lý lẽ với hồ ly này nữa, ho khan một tiếng: “Trần thị vệ, chiêu cố hảo hảo, bốn hoàng tử đi trước.” Sau đó nhanh chóng đi nhanh ra cửa, lưu lại một người ngoài cười nhưng tâm không cười đó là hồ ly thị vệ.

“Ngũ đệ, không sao chứ, cùng Tam ca đi ra ngoài ngoạn đi.” Nhanh tay chụp người nào đó đang đứng bàng quơ một mình.

“Tam ca, ta không sao.”

Nhìn kỹ ánh mắt người nào đó, hoàn hảo, gật gật đầu, lần đầu tiên nghiêm túc nói: “Ngũ đệ, người phải nhớ kỹ, mặc kệ người trước kia thân phận là gì, trụ ở thế giới nào đi nữa, nhưng ở đây, người là ngũ hoàng tử của Thanh Long quốc, là chủ mẫu tương lai của bộ tộc thiên vũ!”

“Chủ mẫu? !” Hắc tuyến! ! !

“Này, người đừng nói giỡn a “Tư Mã Hồng Viêm khôi phục nguyên trạng, lắc lắc ngón tay, “Người là người bầu bạn với phụ hoàng, phụ hoàng chính là tộc trưởng của bộ tộc thiên vũ, người không phải là chủ mẫu chứ là cái gì, huống hồ, ” Tư Mã Hồng Viêm hắc hắc cười gian, “Bộ tộc Thiên Vũ có thể dù trì hoãn đều phải nhờ người , nếu đến lúc đó người vẫn không chấp nhận phụ hoàng, cũng đừng trách các huynh đệ ta không có nghĩa khí, đem người đóng gói đưa cho phụ hoàng Đương nhiên, trước đó người cần phải biết thế nào là nữ nhân là nam nhân tất nhiên phải biết nhân tính, hảo !” Tư Mã Hồng Viêm đánh nhẹ Vọng Nguyệt “nói nhiều không bằng chúng ta nên thực hiện đi, chúng ta đi thôi!”

Vội vàng giữ chặt người nào đó, Vọng Nguyệt cảm thấy đầu mình bắt đầu đau , “Tam ca, người muốn dẫn ta đi đâu?”

“Đương nhiên là kỹ viện. ” Tư Mã Hồng Viêm đi nhanh “Này người còn muốn hỏi” , “Chẳng lẽ người muốn trong hoàng cung tìm nữ nhân, nói cho người, Ngũ đệ, người đừng xem thường quyết tâm của phụ hoàng, trước khi người nhận thức hắc, người ngay cả một lão nương thì cũng đừng nghĩ tới, tam ca ta lần này chính là bất cứ giá nào, thừa dịp phụ hoàng không có ở đây thì đi mau.”

“Thật sao?”

“Đừng là thật .”

“Ta.”

“Ta nói cho người, bỏ qua hôm nay về sau sẽ không cơ hội .”

Bị người điểm á huyết kéo ra ngoài cung mà thầm nghĩ, chính là ta mới mười một tuổi a, đi, có thể làm cái gì.

Có thể làm cái gì? Kỳ thật là có nhiều, uống trà, nói chuyện phiếm, nghe khúc, kỳ thật chính là một loại hưởng thụ.

Vọng Nguyệt lẳng lặng nhắm mắt lại nghe khúc thu từ , không hổ danh là hoa khôi nơi này, thật sự là đáng tiếc, lời nói này chính là nội tâm của hắc, nếu là ở thế giới của hắc, nàng hoàn toàn có thể trở một bậc thầy âm nhạc được mọi người sùng bái, mà ở nơi này, lại chỉ có thể là một ca nữ.

Nhạc thanh phiêu nhiên mà chỉ, coi như một mảnh thu diệp rơi xuống đất, lưu lại một phần cô đơn.

Vọng Nguyệt mở ra hai mắt, nhấp một ngụm trà, “Vân cô nương khúc nhạc quả thật rất tuyệt.”

Vân cô nương che miệng cười, “Tiểu công tử, cũng chỉ có người là khen ca khúc của ta, theo công tử ta là người như thế nào?”

Vọng Nguyệt cười gật gật đầu: “Người là một người có sắc, nhưng, so ra vẫn kém nhạc khúc của người.”

Hai người đối diện cười, tuy rằng là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng lại như tri kỷ, Vọng Nguyệt rất muốn biết tam ca hiện đang đứng ngoài cửa đang có tâm tình gì.

Cái gì tâm tình? ! Tư Mã Hồng Viêm tâm tình muốn chết cũng có, tuy nói là hắc đem chính là người đem ngũ đệ tới kỹ viện, nhưng hắc chỉ là một tiểu hài tử thì có thể làm được gì? Nhưng hắc lại không nghĩ tới, chính là tới nơi này tiểu quý gia lại yêu cầu cùng với hoa khôi nơi này gặp mặt, cô nam quả nữ đích ở chung một nơi nhất định sẽ thất thân (hắc, lúc trước người cũng chỉ nói hắc là tiểu hài tử), nếu phụ hoàng mà biết. Không được, tử đạo hữu bất tử bản đạo! Giết cha là tội lớn, thí tử cũng không phải là.

“Thùng thùng đông, ” Tư Mã Hồng Viêm tùy tiện gõ ba tiếng, đẩy mạnh cửa phòng, “Ngũ đệ, chúng ta cần phải trở về.”

Vân cô nương bốn cật hỏi han: “Vị công tử này, thái dương còn chưa xuống núi, sao lại phải đi ?”

Tư Mã Hồng Viêm đỏ mặt, vừa vào nói với ngũ đệ, nhìn đến Vọng Nguyệt cũng thắc mắc nhìn mình, Tư Mã Hồng Viêm then quá hóa giận đe dọa nói: “Không có biện pháp, gia giáo nghiêm, gia phụ mà biết sẽ không tốt lắm ” nhìn thấy sắc mặt Vọng Nguyệt trắng bệch, người tam ca tâm tình lại tốt hơn, “Như vậy hôm nay chúng ta về sớm, sau này lại đến tìm Vân cô nương.”

Vọng Nguyệt nhú mi, hướng vãn tay áo gật gật đầu, đưa một khối ngọc bội, “Như vậy lần sau ta lại đến nghe ca khúc của Vân cô nương, khối ngọc bội này cô cứ lưu làm kỷ niệm.” Ánh mắt lại nhìn về phía tam ca nhà mình.

Tư Mã Hồng Viêm sắc mặt xanh mét, hần vốn định chờ Vọng Nguyệt rời đi sẽ giải quyết nữ nhân này, bởi vì Vọng Nguyệt đối với nàng có hảo cảm, loại tình cảm này phải gạt bỏ, cho dù hần không động thủ, cũng sẽ từ những người khác động thủ, nhưng Vọng Nguyệt lại đem ngọc bội thân tín của mình đưa cho nàng ta, đây là Vọng Nguyệt muốn cảnh cáo, sau này nữ nhân này có việc gì, mặc kệ là việc gì cũng như Vọng Nguyệt hần gặp chuyện, cho nên, hiện tại chẳng những không thể giết, ngược lại còn phải bảo vệ lại, thậm chí, Tư Mã Hồng Viêm sắc mặt trắng bệch, không đợi phụ hoàng động thủ, lục đệ cũng không để yên cho hần, hần không muốn huynh đệ tàn sát đầu a a a ! !

“Không sai, Vân cô nương, đây chính là thứ tốt, người nhất định phải hảo mang bên người!” Nghiến răng nghiến lợi nói xong những lời này, Tư Mã Hồng Viêm nhanh như gió rời đi.

Vân cô nương sửng sốt, cẩn thận đánh giá ngọc bội một chút, chỉ là một ngọc bội đơn giản, chính là, trên ngọc bội lại điêu khắc một vầng trăng sáng.

Hần là ngũ hoàng tử? ! Vân chậm rãi quỳ xuống, mồ hôi lạnh ướt đầm vạt áo, nàng biết, nàng xem nữa đánh mất mạng của mình, ngũ hoàng tử, kia không phải người nàng có thể kết giao.

21. Chương 21

Huyết mạch truyền thừa

“Tam ca, người đừng vội a, phụ hoàng không có ở trong cung, nếu đi ra ngoài chúng ta đi đâu một chút rồi quay về.” Vọng Nguyệt buồn cười nhìn ca ca mình.

“Mới là lạ, phụ hoàng phải đi xem lục đệ, người vừa ra cung hần có thể không biết thôi.” Tư Mã Hồng Viêm ngày càng hối hận, nếu phụ hoàng với lục đệ cùng biết. . . . Rùng mình một cái, bước đi nhanh hơn.

“ Lục đệ? Ta còn có đệ đệ sao?” Vọng Nguyệt không phát hiện ra thanh âm mình phát ra run rẩy, hần sợ hãi, còn có đệ đệ, như vậy phụ hoàng sẽ không hoàn toàn chú ý tới hần mà dồn hết lên người đệ đệ của hần? Tựa như lúc trước y chú ý tới mình, nếu y không chú ý tới mình thì làm sao bây giờ? Hần không phủ nhận chính mình bây giờ đang dần dần có tình cảm với y, tuy rằng không dám xác định đây là tình yêu, nhưng hần cảm nhận được ở bên phụ hoàng hần có cảm giác đặc biệt, hần có thể khẳng định thứ tình cảm này trước đây không hề có nhưng sau này hần lại có thứ tình cảm này, nếu phụ hoàng là nữ nhân, hoặc hần là nữ nhân, thì hần có thể xem thứ tình cảm đặc biệt này là tình yêu, nhưng sự thật là, hần là một nam nhân bình thường, hần không thể yêu một người nam nhân, càng không thể yêu phụ hoàng của mình, cho nên, thứ tình cảm đặc biệt kia cũng không thể nào là tình yêu, như vậy, phụ hoàng đối với hần yêu say đắm bây giờ chuyển dời sang người khác, hần có thể chấp nhận không?

Nhìn sắc mặt Vọng Nguyệt trắng bệch, Tư Mã Hồng Viêm mới phát hiện mình nhanh miệng, tuy rằng không biết Vọng Nguyệt nghĩ gì, nhưng khẳng định điều đó không có gì tốt, chết thì chết! Tư Mã Hồng Viêm quyết định nói hết sự thật, “Ngũ đệ, chúng ta tìm một chỗ uống trà đi!”

Đi cùng Tư Mã Hồng Viêm tới một chỗ trong trang viện, Vọng Nguyệt cố gắng bình tĩnh lại, không thể nhận, rồi lại không muốn mất đi, thiên hạ, làm sao có chuyện hảo như vậy! Vọng nguyệt quyết định, nếu không muốn mất đi, vậy thì toàn lực mà nắm giữ!

“Vọng Nguyệt, người có biết thế giới này, làm sao để thừa hưởng huyết mạch?”

“Cái gì?” Vừa mới hạ quyết định trong lòng Vọng Nguyệt liền buông lỏng, nghe tới vấn đề này, liền có chút thắc mắc nói: “Không phải sinh đứa nhỏ sao?”

“Đúng, cũng không đúng.” Tư Mã Hồng Viêm do dự đi qua đi lại hai bước.

Vọng Nguyệt cũng mặc kệ, hiện tại hắn tối muốn biết chính là lục đệ là ai, mẫu phi rõ ràng là phi tử cuối cùng trong cung, chẳng lẽ hài tử do nữ nhân ngoài cung sinh sao?

Tư Mã Hồng Viêm vẫn chưa muốn trả lời, sắc mặt quái dị nhìn Vọng Nguyệt hắc hắc nở nụ cười hai tiếng, cười đến lông tơ Vọng Nguyệt thẳng đứng, “Lục đệ. Quả thật cùng với chúng ta không giống nhau, bất quá nếu ngươi muốn biết. Vọng Nguyệt, ngươi có biết làm sao để sinh được hài tử hay không?”

Vọng Nguyệt mặt đỏ lên, tuy rằng đối lục đệ còn có chút nghi vấn, lại không biết Tư Mã Hồng Viêm hỏi vậy có ý gì, hắn ấp úng đáp: “Không phải là một người nam nhân cùng một nữ nhân, ân, cái kia, và vân vân.”

“Phốc! Ha ha, ngũ đệ ngươi thật đáng yêu mà.” Tư Mã Hồng Viêm nhin không được nhu liệu, hắn tuy rằng tuổi của hắn cũng gần ba mươi, nhưng vẫn là còn rất thuần thiết, dù sao đời trước mới sống đến gần hai mươi tuổi, đời này cũng mới mười một tuổi, cơ hội ô nhiễm cũng không có.

Tư Mã Hồng Viêm không để ý nói: “Ngươi nói như vậy không được đầy đủ, đây là quy tắc ở khắp nơi, ngoại trừ như vậy, còn có một số dạng khác có thể thừa hưởng huyết thống, ngươi phải biết rằng, thế giới này tìm người bầu bạn còn được chú trọng hơn chuyện kế thừa, nhưng là bởi vì đủ loại nguyên nhân, tỷ như nói cả đời cũng tìm không thấy một người bầu bạn, hoặc người bầu bạn là cùng giới, tái tử như nói. Chúng ta là gia tộc hoàng gia ” Vọng Nguyệt tim đập nhanh hơn, hắn biết chuyện này rất phức tạp nhưng hắn sắp có được đáp án, “Chúng ta mỗi người đều được sinh ra ở trên cây, cây đó là thánh thụ, đương cây sau này lớn lên, ngươi muốn có con thì chỉ cần hướng đó thành tâm cầu nguyện, thì sẽ kết thành tiểu quả thực, đem tiểu quả thực cho mẫu thân hài tử đó ăn vào, cho dù là nam nhân hay nữ tử đều có thể hạ sinh hài tử”

Vọng Nguyệt hoàn toàn ngây dại, người ăn quả thực có thể sinh đứa nhỏ? Sinh ra cái gì? Nhân? Thụ? Thụ nhân? Thụ yêu? Đứa nhỏ này rốt cuộc là cùng người sinh hay là do quả sinh? Vọng Nguyệt hoàn toàn ngây dại, cuối cùng chỉ có một cảm giác, hoàn toàn không đứng vững?

Tư Mã Hồng Viêm cũng không thúc giục, hắn biết đối với Vọng Nguyệt, lối suy nghĩ này là không thể tưởng tượng nổi, phụ hoàng chậm chạp không muốn nói có thể một trong các nguyên nhân là đây.

Sau một trận mơ hồ, trong đầu Vọng Nguyệt chợt lóe tinh quang, rốt cục nghĩ tới đã nghe ở đâu —— mười hai quốc gia ! Bất quá người từ trong cây, an ủi một chút, hơn nữa từ cây sinh ra không phải yêu tinh cũng có thể là người, tái an ủi một chút, Vọng Nguyệt nhin không được hỏi một câu: “Tam ca, thế giới này không phải là có mười hai quốc gia chứ?”

Tư Mã Hồng Viêm kinh ngạc nhìn Vọng Nguyệt, không nghĩ tới hắn lại có nghị lực như vậy, xem ra về sau muốn thuyết phục hắn cũng dễ dàng hơn, bất quá hắn kinh ngạc chính là Vọng Nguyệt lại hỏi một vấn đề không hề liên quan: “Vọng Nguyệt ngươi không biết sao? Thế giới chúng ta chỉ có 4 quốc gia .”

“Không biết.” Vọng nguyệt xấu hổ đáp, trước kia hắn cũng không để ý mấy thứ này.

Tư Mã Hồng Viêm đột nhiên cảm thấy chính mình nên nói rõ tất cả cho huynh đệ mình biết? Hắn sẽ nói tất cả sự thật, lần sau đem Vọng Nguyệt đến cấm địa, lục đệ hắn sẽ rất cao hứng, hắn coi như có thể lấy công chuộc tội, lần này lục đệ chắc sẽ không trách hắn đâu? Càng nghĩ càng hưng phấn, Tư Mã Hồng Viêm bắt đầu cao hứng nói về lịch sử.

Thế giới này có bốn quốc gia cùng tồn tại, phân biệt là thanh long, bạch hổ, chu tước, huyền vũ, từ xưa đến nay đã vậy, bất luận trải qua nhiều ít thiên tai nhân họa, thiên hạ bao nhiêu đại nạn, nhưng không hề biến đổi gì, đó chính là quy củ của những vị thần.

“Thế giới này thật sự có hữu thần?”

Tư Mã Hồng Viêm lại hỏi ngược lại: “Ngươi nghĩ như thế nào là một vị thần?”

“Trường sinh bất lão, pháp lực vô biên. . . .” Vọng Nguyệt đối với thần chỉ là có khái niệm mơ hồ, trường sinh bất lão, pháp lực vô biên, yêu ma chẳng phải cũng như thế? Hơn nữa, ở đây mọi người đều có thể tu luyện để trở thành như vậy, không nói người khác, chính là hắn, cũng có thể trường sinh bất lão, pháp lực vô biên.

Tư Mã Hồng Viêm kiêu ngạo ngẩng đầu: “Bộ tộc Thiên Vũ chúng ta, chính là con của thần! Chúng ta chính là thần!”

Vọng Nguyệt hoàn toàn rung động, không biết mình lại bị cuốn hút, thật sự cảm giác tự hào về huyết thống của mình, trong lòng Vọng Nguyệt không biết vì sao lại dâng lên một niềm tự hào, không phải bởi vì mình là thần mà kiêu ngạo, nhưng lại tự hào về gia tộc của mình, cùng tự tin! Chúng ta là tốt nhất, chúng ta chính là thần!

“Nhưng vì sao khi hắn ở ngoài cung lại chưa bao giờ nghe về phương diện này, ở trong cung mọi người cũng giữ kín như bưng, chuyện này có phải không hề bình thường sao?”

“Ân, ta còn chưa nói xong, Vọng Nguyệt người phải biết rằng, trên thế giới này, nếu nghĩ muốn sinh hạ hài tử, cùng sở hữu bốn loại phương pháp.” Tư Mã Hồng Viêm đưa tay ra, “Đệ nhất loại, là loại chuyện người tối quen thuộc, chính là nam nữ mập hợp, sinh ra hài tử là chuyện bình thường, tỷ như cái tên Lí Thắng giết cha kia; đệ nhị loại, chính là cái ta vừa nói với người, thông qua cầu nguyện mà có cầu thực, nhưng trên thực tế, quả thực cũng không phải dễ dàng, cầu nguyện sẽ gặp nhiều khó khăn, khi cầu nguyện như vậy thì người cha, người mẹ đều phải thụ thương, và đứa nhỏ sinh ra ít hay nhiều cũng có bị tổn thương”

Như vậy chúng từ đâu sinh ra, chúng ta không phải là được sinh ra như vậy sao? Tư Mã Hồng Viêm Ngăn cản ngang nghị vấn của Vọng Nguyệt, nói tiếp: “Đệ tam loại, chính là chính mình cúng với người bầu bạn của mình mà cầu nguyện, hai bên kết hợp lại, thì sẽ có một quả thực, từ mẫu phương ăn vào, hai người thông qua mập hợp mà sinh ra hài tử, và hài tử này khi sinh ra sẽ thừa hưởng hết những những năng lực nổi bật của họ, mà đệ tứ loại. . . .”

Dạ Nhi: Ta bắt đầu đuổi với nó rồi đấy..*nức nở*

22. Chương 22

Huyết mạch truyền thừa (hạ)

“Mà đệ tứ loại, người Thiên Vũ tộc của chúng ta đều xem đây là loại đặc biệt, những người khác lại nghĩ muốn cũng không thể có.”

Vọng Nguyệt ngẫm hiểu, “Tỷ như Lục Đệ sao?”

“Không sai!” Tư Mã Hồng Viêm liếc mắt khen ngợi Vọng Nguyệt, đệ đệ này của hắn thật thông minh, “Đệ tứ loại chính thánh thụ sẽ tự mình đưa ra quả thực, từ linh hồn của người cha, toàn bộ tộc Thiên Vũ phải dâng lên tế vật, cuối cùng giao quả thực cho người mẹ. . . .” Tư Mã Hồng Viêm quỷ dị nhìn Vọng Nguyệt nở nụ cười, nhưng rất nhanh chóng, hắn liền thất vọng rồi, bởi vì hắn không nhìn ra Vọng Nguyệt đang có biểu tình gì, thu hồi lại lời nói ban nãy, đệ đệ này không bình thường có thể trì độ a

Vọng Nguyệt đang tưởng tượng sau này đứa nhỏ sinh ra sẽ như thế nào a, hắn lập tức nghĩ đến ngày ấy trong mộng gặp tiểu quả thực, chắc là lục đệ a. Nhớ tới bộ dáng làm nũng của hắn, còn muốn miên man suy nghĩ, sắc mặt liền đỏ bừng, thật sự là, rất mất mặt! Hoàn hảo không ai biết. Phản xạ nhìn nét mặt quỷ dị của tam ca, Vọng Nguyệt chợt dạ chuyển dời ánh mắt, nói sang chuyện khác : “Lục đệ có thể được sinh ra?”

“Đúng vậy” vui sướng nhìn bộ dáng thẹn thùng của Vọng Nguyệt, Ngũ đệ có phải đã có phản ứng? Cư nhiên còn thẹn thùng, xem ra việc này ... có tương lai a, phải nhanh nhanh thịt hắn, để phụ hoàng và lục đệ đạt

được tâm nguyện a, Tư Mã Hồng Viêm, người thật sự là thật tài tình! Điều chỉnh hạ biểu tình, Tư Mã Hồng Viêm bưng chén trà đến bàn, nói lâu vậy hẳn cảm thấy khát, giả ý oán giận nói, “Còn thiếu té phẩm a.”

Vọng Nguyệt có cảm giác không đúng, hẳn có một dự cảm bất hảo: “Người nói té phẩm. Chắc không phải là người chứ?” Trước kia TV cũng có nói qua chuyện xưa té phẩm đều là người, nơi này cũng không phải vậy chứ?

“Khụ, khụ khụ” Tư Mã Hồng Viêm uống một chút nước, người run lên, vội ổn định, hẳn chậm rãi quay đầu nhìn Vọng Nguyệt nghi hoặc, vỗ vỗ cái trán, hẳn rốt cục đã biết mình quả thật hy vọng quá lớn ở đệ đệ mình, thật đáng tiếc, phụ hoàng, lục đệ, các người còn phải chờ lâu a.

“Ngũ đệ, người suy nghĩ quá nhiều, té phẩm như thế nào có thể là người!” Là linh hồn mà thôi, làm bộ nhìn xem sắc trời, “chúng ta phải đi, khi khác sẽ nói.”

Nhìn thấy Tư Mã Hồng Viêm không muốn trả lời mình, Vọng Nguyệt biết hẳn muốn giấu diếm mình không muốn nói sự thật, té phẩm cho dù không phải người, khẳng định cũng không phải là thứ tốt, nghe được hẳn nói phải đi về, Vọng Nguyệt vội vàng lùi lại, không cho hẳn đụng tới chính mình, nói giỡn a, hiện tại không nhiều một chút, chờ trở về hoàng cung, phụ hoàng khẳng định sẽ không nói, mà Tam ca cũng sẽ khó nói cho hẳn biết, “Từ từ, Tam ca.”

“Không thể đợi lát nữa, hiện tại, chúng ta nhất định phải trở về!” Nói xong lại đi tới bên tiểu tử kia bắt hẳn về, bởi vì không thể dùng sức, cho nên hai người cứ mãi giằng co.

Vọng Nguyệt dùng hết sức hét lớn: “Ít nhất người cũng nói cho biết chuyện này sao người ngoài cung không biết? !” Phốc” hẳn ngã vào lòng của Tư Mã Hồng Viêm.

Tư Mã Hồng Viêm trở mình mất trọn trắng, hẳn còn tưởng vấn đề gì, đem nhân nhi trong ngực muốn nói rõ, miễn cưỡng trả lời hẳn, tiểu gia hỏa này có hiểu không vậy, hẳn tức giận nói: “Đây không phải chuyện này quá rõ ràng sao, ta hỏi người, người nói xem phụ hoàng có phải là người đa tình không?”

Vọng Nguyệt lắc đầu, lúc trước hẳn luôn nghĩ trong lòng người kia là thần tiên, lục căn thanh tịnh, cho dù hiện tại y đối với hẳn động thủ, nhưng hẳn tin tưởng, người nọ cũng không phải là người đa tình.

“Như vậy đệ nhất loại nhất định không làm được, mà loại thứ ba.” Tư Mã Hồng Viêm đánh giá thân thể trước mặt hẳn một chút, “Điều đó cùng không thể, đúng không?”

Vọng Nguyệt có thể khẳng định, Tư Mã Hồng Viêm đang muốn trả thù hẳn, nhưng hẳn vẫn chỉ có thể gật đầu.

“Đệ tứ loại thì không dễ dàng gì, vậy chỉ có phương pháp thứ hai, nhưng là, người thử giải thích như thế nào, vì cái gì chúng ta anh minh thần võ, chính trực tráng niên như hoàng đế bệ hạ cư nhiên chưa bao giờ từng có kia phương diện đích nhu cầu, hậu cung ba nghìn mỹ nhân cư nhiên đều là xử nữ?”

Vọng Nguyệt nghĩ nghĩ, nhìn không được nở nụ cười, phải như thế nào giải thích? Như vậy quả thật không thể nào giải thích. Ân hử, không được.

“Hơn nữa, lời này mà truyền ra ngoài, này các đại thần vốn không rõ chúng ta sinh ra như thế nào, lúc này chỉ cần chúng ta biểu hiện bình thường, bọn họ cho rằng chúng ta do một đêm phong lưu của phụ hoàng mà được sinh ra, tư chất bình thường, không kế thừa vương vị, tự nhiên sẽ không sẽ đến phiên chúng ta.”

“Như thế nào, các người không ai muốn làm hoàng đế sao?” Vọng Nguyệt kinh ngạc nhìn Tư Mã Hồng Viêm, nếu chỉ hẳn có tư tưởng này, kia có thể nói hẳn là người quái dị, nhưng nếu tất cả mọi người đều có ý nghĩ này trong đầu.

Tư Mã Hồng Viêm đắc ý cười: “Ngũ đệ, điều người phải học còn nhiều, nơi này không phải thế giới trước kia của người nga, phải biết rằng, bộ tộc Thiên Vũ chúng ta tồn tại lâu như vậy.”

“Người đang làm cái gì!”

“Bùm!”

“Phốc, khụ khụ!” Tư Mã Hồng Viêm khóc không ra nước mắt quỳ rạp trên mặt đất, nhìn thấy người trước mặt lửa giận, nga, hẳn là người nào đó ăn giấm chua đang phát hỏa đây, hẳn chỉ biết, chính mình không nên nghe lời tiểu đệ mà “từ từ”. Gian nan quỳ trên mặt đất, “Phụ hoàng.”

Vọng Nguyệt cảm giác chính mình sắp biết được bí mật trọng yếu, đột nhiên thấy hoa mắt, cư nhiên lại rơi vào một cái ôm quen thuộc, đầu còn không có phản ứng lại, miệng đã muốn kêu lên : “Phụ hoàng.”

Mỗi lần nói đến điểm mấu chốt đều bị phá hư, khụ, không phải, là mỗi lần muốn nói rõ sự thật hoàng đế bệ hạ đều tức giận bước tới, vốn đang tức giận cái đứa không biết quý trọng mình sau khi hấn tỉnh y lại sinh khí, ai ngờ mới ra ngoài bình tĩnh được hai ngày (kỳ thật là giận dỗi chờ người nào đó hỏi tung tích của mình), hôm nay vội vàng gấp trở về (chờ không nổi nữa) lại nghe nói tiểu tử kia cùng Hồng Viêm ra ngoài chơi, tấu chương y đưa cho hấn cũng chưa phê duyệt xong, lại vẫn không thấy bọn họ trở về, sợ tiểu tử kia xảy ra chuyện gì, chúng ta liền tập trung tư tưởng để đến nơi của Vọng Nguyệt (nhớ rõ viên hoàng trên cổ vọng Nguyệt không, một hoàn đa dụng a), mới đến đây, liền nhìn thấy Tư Mã Hồng Viêm có động tác đại bất kính! Mà tiểu tử kia cư nhiên lại có vẻ mặt thỏa mãn (đương nhiên thỏa mãn, biết nhiều bí mật như vậy mà), nhin không được tiến tới Vọng Nguyệt mà động thủ, đang muốn chất vấn hấn, lại thấy tiểu tử kia nhú mày.

“Đau!” Vọng Nguyệt nhin không được kêu một tiếng, hôm nay tay hấn thật nhiều tai nạn a, Tư Mã Hồng Viêm nét mặt tối đen, quả nhiên, khi hoàng đế bệ hạ kéo ống tay áo lên, nhìn trên tay tiểu tử kia quả thật có một vòng chướng mắt, sắc mặt liền đổi thành đen (trong đó cũng có một phần của người a, đương nhiên người nào đó tuyệt đối sẽ không thừa nhận) người lập tức ăn giấm chua, nga, lửa giận nháy mắt bạo phát.

“Tư, Mã, Hồng, Viêm! ! !” Tất cả cơn tức, lập tức dồn lên bốn chữ ngắn ngủi, Tư Mã Hồng Viêm cảm thấy không phải tên của mình, mà tự nguyên rủa, “Chính mình sẽ vào cấm địa bị trừng phạt, cư nhiên dám phạm thượng! ! !”

Nói là nói như vậy, phía sau Tư Mã Hồng Viêm lập tức xuất hiện một hắc động, nhẹ nhẹ hắc khí từ từ bao lấy hấn, kéo hấn vào. Là lực đệ! Xong rồi, Tư Mã Hồng Viêm chỉ mới kịp gắt gao lôi kéo Vọng Nguyệt và hướng ánh mắt tới Vọng Nguyệt, đã bị kéo vào hắc động, tuy rằng biết kết cục của mình thực thảm, nhưng vẫn muốn có chút phản kháng.

Vọng Nguyệt nhìn thấy vẻ mặt bí hiểm của phụ hoàng nhìn mình, ngược ngừng thu hồi cánh tay, hấn không chút nghi ngờ, vừa rồi nếu không bắt lấy nam nhân kia, hấn sẽ nhặt xác của người đó, chính là, hiện tại, hấn muốn tìm ai tới cứu a!

Điểm Tiểu Nhị tái nhậm chức

Nhìn thấy biểu tình sợ hãi của tiểu tử kia, Tư Mã Dục đang rất phát hỏa cũng phải thở dài một tiếng, y nên làm thế nào để cho hấn biết y rất lo lắng cho hấn, y đã sớm biết trước khi muốn hấn yêu thương thì phải trả giá rất nhiều, chính là y phải là thế nào để cho tiểu tử kia biết, hấn bị thương sẽ làm cho y đau xót, hấn cùng người khác thân mật sẽ làm làm y đau khổ?

Tiểu tử kia nhận thức được y là phụ thân của hấn, ý thức được y là nam nhân, kia vì cái gì không nhận thức tình cảm của y đối với hấn? Hấn biết y thương hấn, chính là hấn lại không chịu hiểu, bởi vì hấn thương y không bằng y yêu hấn, hấn nghĩ không muốn có tình cảm đối với y, y luôn ghen tuông những người có cử chỉ thân mật với hấn, y luôn lo lắng chính mình sinh khí với hấn. Y sợ hãi mình sẽ chịu không được mà có ngày trừng phạt hấn, bất đắc dĩ, thở dài, “Tiểu tử kia, mau chút lớn lên đi.”

Vọng Nguyệt đã chuẩn bị tốt tâm lý để nghe mắng, hấn biết phụ hoàng không nghĩ sớm như vậy nói cho hấn biết sự thật, chính là hấn không thể kiên nhẫn như vậy, hấn muốn biết, hấn hảo muốn biết tất cả mọi việc, không nghĩ lại nghe phụ hoàng một tiếng thở dài, tràn đầy bất đắc dĩ, điều này làm cho hấn lại vô cùng ngạt nhiên.

“Tiểu tử kia, Hồng Viêm nói cho ngươi biết quá sớm, ta không nghĩ sớm như vậy nói cho ngươi biết, ta muốn ngươi từ từ tìm hiểu, tự tìm ra sự thật.”

Bởi vì quả thực đích khẩn cầu thật sự là rất khó khăn, nếu là lưỡng tình tương duyệt thì hoàn hảo, nếu chính là đơn phương thì là hy sinh quá lớn, hơn nữa mẫu phương còn phải cam tâm tình nguyện, cho nên ở

trong cung tất cả đều là giao dịch, ở ngoài cung, cũng có nhiều trường hợp tương tự nhưng là mẫu phương cam tâm tình nguyện vì phụ nương lưu lại người con, dùng quả thực chỉ là phương pháp ái niệm thể hiện tình cảm của mẫu phương và phụ phương, mà ở trong cung, Phương pháp này chính là sự sỉ nhục, bởi vì các nàng bởi vì giao dịch, vì chính mình muốn cái gì đó, bán đứng chính mình cùng đứa nhỏ.

Vọng Nguyệt nhớ tới Thư phi, nàng dự đoán được chính được tự do, kỳ thật, có lẽ dùng quả thực, ở trong cung mà nói, sự dụng phương pháp thần thánh, là đại biểu cho hy sinh, sự hy sinh rất anh dũng.(hiểu chết liền, ta chặt, ta chém)

Tư Mã Dực lẳng lặng quan sát biểu tình của tiểu tử kia, sớm biết rằng tiểu tử này muốn biết, nguyên bản y hy vọng hần sau này mới có thể hiểu rõ mọi thứ, bởi vì nếu là tiểu tử kia biết về phương pháp truyền thừa, người thông minh như hần nhất định sẽ dự đoán được tương lai của tiểu hài tử kia nhất định phải nhờ vào hần, mặc kệ làm nam nhân nào nếu mà rơi vào tình trạng này có phải khó có thể nhận thức

Lời nói của Hồng Viêm đã muốn nói ra những điều trọng yếu, nhưng xem biểu tình của tiểu tử kia, nhất định là cũng chưa phát hiện ra, ngược lại hần lại chú ý những điểm không trọng yếu (tế phẩm a, giao dịch a, không trọng yếu sao =||),y có nên cảm thấy may mắn không!

Nhẹ nhàng mà điểm huyết ngủ của hần, hôm nay hần đã biết nhiều chuyện, tuy rằng về mặt hần vẫn vô sự, y biết tiểu tử kia vẫn chưa nhận thức được, nếu không cho hần mau chóng nghỉ ngơi, để hần chậm rãi tiêu hóa, lúc sau sẽ không biết sẽ trốn tránh y bao lâu.

Trở lại trong cung, đem tiểu tử kia đặt lên giường, đắp chăn, Tư Mã Dực nhẹ giúp hần thượng được lên tay hần, một bên hỏi: “Ám Nhất, Điểm Tiểu Nhị đâu?” Quả nhiên, cũng phải có người trông coi hần.

Ám Nhất hữu thanh vô lực quỳ trên mặt đất, nghe vậy mặt không chút biến đổi mà nói: “Bị thương, nằm trên giường.”

“ Lần này không nặng chứ.”

“Thỉnh hoàng thượng thứ tội, thuộc hạ cùng Điểm Tiểu Nhị thảo luận hạ thủ hơi nặng.”

Thâm trầm nhìn Ánh Nhất, Tư Mã Dực chậm rãi đem bình dược thu hồi, “Lần sau chú ý chút, gọi hần tới đây.”

Ánh Nhất cúi đầu xuống mặt hơi ửng đỏ, hần tuy rằng không có nói sai, nhưng cũng cũng không nói gì lời nói thật, bị chủ thượng nhìn như vậy, không hiểu sao chợt dạ, “Vâng!” Lập tức biến mất.

Điểm Tiểu Nhị sống không bằng chết nằm trên giường, y thật không hiểu được, Ám Nhất vì cái gì xuống tay nặng như vậy, cho dù là thẹn thùng, hần cũng không nên đánh y thành như vậy, hần muốn thủ tiết sau này sao mới chấp nhận sao (tác giả : Điểm Tiểu Nhị, người ta chưa nói giả cho người nha) ?

“Người nói ai muốn thủ tiết?” Một thanh âm thâm trầm xuất hiện bên tai, nguyên lai người nào đem những chuyện trong lòng mà nói ra.

Điểm Tiểu Nhị nhân tình sáng lên, đang nằm trên giường bán sống bán chết liền ngay lập tức tinh thần tỉnh táo, y đã nằm trên giường mấy ngày, Ám Nhất vẫn chưa tới lần nào, ngay cả dược cũng không cấp cho y, y phải uy hiếp bọn thuộc hạ chúng mới chịu đưa dược cho, nếu không gã sẽ chết vì bị Ám Nhất đánh mất.

“Ám, người tới xem ta ? ! Ta biết người chỉ thẹn thùng thôi a, a, người còn mang dược theo, (=||), vất vả người Ám, đến đến, mau ngồi xuống, đừng đứng a.” Điểm Tiểu Nhị “Phốc phốc” giữ ván giường ngồi dậy, nói không ngừng, cũng thật khó cho y, mấy ngày nay, hần ra lệnh cho thuộc hạ không ai được đến gần người này, chỉ đưa thuốc cho thuộc hạ đưa y, nhưng cũng phải làm khó y.

Ám Nhất nắm tay hần rồi buông ra, nắm chặt lại buông ra, không được, bệ hạ muốn gặp y, “Điểm thị vệ, hoàng thượng ra lệnh người ngày mai tiên nhiệm!” Rất nhanh tiến lên truyền công lực cho Điểm Tiểu Nhị, vì vết thương này không phải là nhẹ mà phải để hần khôi phục công lực, thật sự là quá tiện nghi cho y!

Nhìn thấy về mặt cứng cỏi của Ám Nhất, Điểm Tiểu Nhị trát trát nhân tình, quay về giường, hần còn gánh nặng đường xa a.

Hoàn đệ thập ngũ chương.

23. Chương 23

Trò khôi hài cùng thiết tình, vũ nhục cùng quan tâm

Vọng Nguyệt chôn đầu trong chăn, không biết suy nghĩ cái gì, cả nửa ngày, làm cho hần hít thở không thông, mới một phen xốc chăn lên, ngồi dậy, ngáp một cái, dụi nhẹ mắt, “Lâm?”

“Vâng, ngũ điện hạ, hoàng thượng đang ở ngự thư phòng chờ ngài.”

“ Ta đã biết.”

Sau nửa canh giờ, Vọng Nguyệt đi tới ngự thư phòng, kinh ngạc phát hiện Điểm Tiểu Nhị “Đã lâu” không thấy nhưng giờ lại đang đứng ở đây, sau đó liền hiểu được, chính mình lại bị giám soát, cố gắng tỏ vẻ không bất mãn, tiến vào quan sát ánh mắt người nào đó, hần biết, y có lý của chính mình.

Như thường lệ, hần tới trước mặt nam nhân, mặt mang theo ý cười mà hành lễ, sau đó đứng lên, Điểm Tiểu Nhị lẳng lặng nhìn về phía Vọng Nguyệt hành lễ, liền yên lặng đứng ở phía sau hần, làm cho thói quen trêu ghẹo Điểm Tiểu Nhị lại nổi lên, hần hạ mi nhìn về phía Điểm Tiểu Nhị, khả nhiên thân hình Điểm Tiểu Nhị rung lên, liền hạ khí, niệm thần chú “Ta không phát hiện, ta không phát hiện”, dù sao cũng không có ai nghe được a?

Ý niệm trong đầu vừa chuyển, Vọng Nguyệt trong mắt hiện lên một tia tinh quang, Điểm Tiểu Nhị đột nhiên ngẩng đầu lên, thần tình kinh hãi nhìn ra ngoài cửa chính là.

Một cây cột.

“Ám Nhất! Người như thế nào mặc thành như vậy? !”

“A, chúng ta hôm nay lập gia đình?”

“Không, không, không, ta đương nhiên nguyện ý, ha ha,” hần quay đầu ánh mắt quỷ dị nhìn các thái giám, thị vệ hét lớn: “Cấm tạ các vị tới tham gia hôn lễ của Điểm mỗi!”

Sau đó quay đầu lại, ngây ngô đứng một chỗ cười, đột nhiên ở trước bãi đất trống cúi đầu ba cái, làm động tác bế công chúa, ở tại chỗ mà chạy, rồi làm động tác như buông cái gì đó ra, sau đó liền đi thông thả nói, miệng bắt đầu toái toái niệm.

“Ám Nhất, tất cả mọi người ở bên ngoài chờ ta kính rượu, không đi không được, hơn nữa hoàng thượng cùng ngũ hoàng tử cũng đến dự hôn lễ của chúng ta, không thể không đi, chính là ta muốn nhìn người, sờ sờ người, hôn nhẹ người, người biết không, ta chờ hôm nay có bao nhiêu lâu, ta còn nghĩ đến đời này có lẽ đều không có cơ hội, dù sao người như vậy chán ghét ta, nhưng đối với người ta thật tâm, tuy rằng không biết bắt đầu thời điểm nào, ta nghĩ tới người trong lời của ngũ hoàng tử, tuy rằng ta biết đó chỉ là lời nói đùa của hần, nhưng ta lại nghĩ ta cần người, ta nghĩ muốn người bầu bạn với ta, kia, Ám Nhất” Điểm Tiểu Nhị ôm cây cột, bấu môi, “Vẫn biết người so với ta cao hơn, bắt quá hiện tại mới biết được lại cao nhiều đến như vậy a, nhưng lại cứng ngắt, không phải người chán ghét ta sao, kia vì cái gì muốn cùng ta lập gia đình?”

“Ta mặc kệ” Điểm Tiểu Nhị lấp mắt cọ cọ lên cây cột, “Cảm tình về sau có thể bồi dưỡng, dù sao ta phải có được người, hiện tại ta nghĩ muốn hôn nhẹ người, không nói lời nào? Có nghĩa người đáp ứng ta!”

Điểm Tiểu Nhị đô đô cái miệng đưa mặt vô cây cột, phía sau, trước mắt dần dần chuyển biến, tân nương mỹ lệ đột nhiên biến thành một cây cột cứng ngắt, thẳng tắp đích thực là đại, hồng , trụ!

Trúng kế!

Điểm Tiểu Nhị ngàn phòng vạn phòng, vẫn không thể tưởng tượng ra được, hần lại trúng “Giác mộng Nam Kha” của ngũ hoàng tử!

Điểm Tiểu Nhị khóc không ra nước mắt ôm cái cột quay đầu lại, quả nhiên, thấy mọi người đều nhìn hần mà đỏ mặt, hần cũng sẽ không nghĩ đến mọi người thống khoái sẽ ghen thành như vậy, hần u oán nhìn về phía người nào đó đang nằm trong lòng ngực của hoàng thượng, ngũ hoàng tử hiện tại là chủ tử của hần,

nhưng trong nháy mắt vẫn ánh lên tia tức giận, dù sao đây là chuyện riêng tư của hắn, liền như vậy bại lộ với mọi người.

Nhưng khi hắn nhìn đến ngũ hoàng tử, người tuy rằng người đang tràn đầy mồ hôi, há mồm thở dốc, lại vẫn giả hoạt nhìn Vọng Nguyệt, hắn liền quỳ xuống ”Hoàng Thượng, thuộc hạ thất lễ, ở trước mặt mọi người mà làm trò hề, không mặt mũi nào ở lại bên ngũ hoàng tử, không mặt mũi nào tái xuất hiện trước mặt bệ hạ, thỉnh bệ hạ giáng tội!”

“Nga. Người nghĩ muốn ta như thế nào giáng tội?” Âm thanh hoàng thượng lạnh như băng không chứa một chút tình cảm.

“Thuộc hạ nguyện làm ảnh vệ của ngũ hoàng tử!”

“. Người xác định?” Ảnh vệ, là vĩnh viễn không thể xuất hiện ra ánh mặt trời, tuy rằng hắn lại là một ảnh vệ tốt nhất, “Ám Nhất, ngươi cảm thấy như thế nào?”

“Hoàng thượng, hắn không thể làm ảnh vệ, đem ngũ hoàng tử giao cho hắn làm người khác không thể an tâm!” Làm ảnh vệ của đế vương, Ám nhất thờ ơ nói, thờ ơ lạnh nhạt đem hắn trở thành trò cười, ngu xuẩn chính là ngu xuẩn, hắn vốn có thể bảo vệ ngũ hoàng tử? ! Kết quả cư sẽ làm liên lụy tới Ám Nhất ta, hắn muốn diện trò hề cho người khác xem, chắc chắn sẽ làm mất mặt các ảnh vệ, thật sự y không thể nhẫn!

“Hô! Ám Nhất, ta cảm thấy hoàn hảo a, Điểm Tiểu Nhị là một người có tài a.”

“Đúng vậy diện hạ, nguyên nhân hắn là người có tài, cho nên hắn không nhất định là một ảnh vệ tốt, cũng có thể thất bại.”

“Ta không rõ.”

Ám Nhất có thể xác định, ngũ hoàng tử với Điểm Tiểu Nhị mà liên thủ, tuy rằng không biết sẽ ra sao, nhưng y là người đứng đầu Ảnh vệ, y cũng không thể cho Điểm Tiểu Nhị làm ảnh vệ được, càng không thể lấy an nguy của ngũ hoàng tử mà đùa giỡn, ảnh vệ là phòng tuyến cuối cùng của chủ nhân, không cho phép có gì sai lầm, nếu không ảnh vệ tử vong là chuyện nhỏ, làm chủ nhân gặp nguy hiểm là chuyện lớn không thể tha thứ được!

“Ảnh vệ phải hoàn toàn cách nhiệt với ánh mặt trời, Điểm Tiểu Nhị không thể làm tốt một ảnh vệ hoàn mỹ được!”

“Người nói Điểm Tiểu Nhị chỉ có thể làm thị vệ, làm ảnh vệ nhất định sẽ gặp chuyện không hay?” Vọng Nguyệt làm bộ đáng”Ta hiểu được” cố tình nói “Nguyên lai người lo lắng Điểm Tiểu Nhị a, ai, người nói ra đi, người không nói, Điểm Tiểu Nhị như thế nào biết được, nhìn bộ dạng của hắn, ngẫu nhiên khi dễ hắn là tốt rồi, đừng quá phạm, biết không?”

Ám Nhất mím môi, bọn họ là không thể phản đối lời nói của chủ nhân, nhiều nhất chỉ có thể đưa ra một ít đề nghị, y muốn nói nhưng mà nói không nên lời!

Thấy Ám Nhất trầm mặt xuống, Vọng Nguyệt cũng không miễn cưỡng hắn, hắn hướng Điểm Tiểu Nhị nháy mắt một cái “Được rồi, việc này là ta vui đùa thái quá ... , các người đều lui ra đi, ” nhìn Ám Nhất ẩn thân, Vọng Nguyệt lại bổ thêm một câu, “Ám Nhất, ta có lời muốn một mình nói với phụ hoàng, người lui xuống trước đi.”

Ám Nhất âm trầm nhìn về phía hoàng đế,t chính là nhìn người nằm trong lòng của hoàng thượng, Ám Nhất không nói lời nào hít sâu một hơi, quay người bước ra khỏi phòng, y tuy là ảnh vệ, không thể tiếp xúc với ánh mặt trời, nhưng cũng không phải không thể gặp người khác!

Mọi người đều lui ra, Vọng Nguyệt cũng trầm mặt xuống, ngay khi Tư Mã Dục ôm hắn trong lòng hắn vẫn không nhúc nhích, một lời không nói, mặc kệ bọn họ đều vì lý do của mình mà làm tổn thương đối phương không ít, bọn họ vẫn chưa từng cãi nhau, cũng không oán hận đối phương, này mặc kệ đây là đâu, bất luận hai người là thân phận gì, cho dù là thân nhân, bằng hữu, bọn họ đều không bao giờ cãi nhau!

Vọng Nguyệt là bởi vì nhẹ dạ, Tư Mã Dục bởi vì đem hết tấm lòng mà yêu hắn, nhưng trọng yếu là y tín nhiệm hắn! Mấy năm nay hai người đều ban đêm gặp nhau, hiểu nhau là bằng hữu tâm giao! Bọn họ là phụ tử, có thể là tình nhân, nhưng ban đầu, bọn họ là tri kỷ!

Nhưng lần này, hai người đều sinh khí! Đây xem ra lần đầu họ cãi nhau, hai người đều trầm mặc, bởi vì họ còn có lý trí, cũng bởi vì bọn họ không biết như thế nào có thể diễn đạt được sự tức giận của mình.

Cuối cùng, là Tư Mã Dục đánh vỡ trầm mặc.

“Cái này người vừa lòng chưa?” So với thanh âm bình thường bình thản nhưng bây giờ lại chứa một chút chăm chọc.

Hắn một tay cầm viên hoàn, một tay đặt trên vai người nào đó, lần đầu tiên nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn chăm chăm vào người nào đó mà gầm nhẹ: “Mau hủy viên hoàn trên cổ của ta, phụ hoàng!”

Tư Mã Dục một tay đỡ lấy thất lưng của Vọng Nguyệt, một tay cầm viên hoàn: “Người vì cái này mà phát hỏa?”

“Đúng!” Nếu không phải viên hoàn này áp chế công lực của hắn, hắn vừa rồi sao phải dùng hết sức, nguyên bản chỉ là muốn trêu đùa người nào đó, kết quả thiếu chút nữa bị áp đảo!

“Ta nói rồi, năng lực của người vẫn chưa ổn định.”

“Ta không tin!” Rõ ràng chính là y không muốn hắn tiến vào mộng nên mới làm ra vật này, cái này dùng để hạn chế năng lực của hắn, làm cho hắn cảm thấy mình suy yếu, cái vật này trên cổ hắn, thật giống như muốn hắn trở thành sủng vật, điều này làm cho hắn không thể chịu nổi!

Lúc trước hắn không thèm để ý, là bởi vì vì hắn nghĩ viên hoàn này tốt cho hắn, còn tưởng dùng để điều tiết công lực của hắn, cũng không nghĩ đến, vật này dùng để hạn chế công lực của hắn! Điều tiết cùng hạn chế, nhìn như không sai biệt lắm, với hắn mà nói quan tâm cùng vũ nhục có khác gì nhau, là trời đất bất dung!

“Người không tin ta?” Cùng với sự tức giận của Vọng Nguyệt, âm thanh để vương lại rất nhẹ nhàng.

Làm cho Vọng Nguyệt trong lòng cả kinh, lúc này mới phát hiện mình nói sai, ai đều có thể lừa hắn, chỉ có nam nhân trước mặt thì không có khả năng, hắn nghĩ y khinh thường mình, cũng vì y đã nhiều lần giấu diếm hắn nhiều chuyện! “Không phải! Ta thực sự phiền muộn, nó làm cho ta cảm thấy như ta làm sủng vật.”

Vọng Nguyệt như oán giận để vương, để vương cũng không để ý, chính là lẳng lặng nói: “Phải trói chặt người, có ta là đủ rồi! Trong mộng của người, người không ngừng mộng về kiếp trước, chính là bởi vì người đối kiếp trước có tâm niệm quá sâu, lần đầu ta có thể lừa người trở về, người đi lần thứ hai, liệu có dễ dàng về đây như lần đầu không?”

“Bởi vì viên hoàn này?” Vọng Nguyệt có chút ngoài ý muốn, buồn bực dần dần vơi đi.

“Nó hạn chế công lực của người, cho nên khi người đi tới thế giới kia, người vẫn còn có thể có ý thức, người mới có thể nghe giọng nói của ta, thấy ta, trở lại thế giới này.”

Thì ra là thế. Vọng Nguyệt cảm khái, bất quá, thật sự là, nói thật dễ nghe, cái gì mà “Phải trói chặt người, có ta là đủ rồi!”, rõ ràng là “Muốn trói buộc hắn”, chính là, hắn hiện cơn tức giận cũng qua đi, khi hắn phát hỏa, vẫn là đấu không lại y a, hai câu nói đã bị bãi bình, quả nhiên..., y thực sự tin tưởng hắn mà không nói ra. Hắn tin, đây là quan tâm, không phải vũ nhục, nhưng, vẫn là cảm thấy được không công bình.

Bị y trói chặt, chính mình cho dù tâm cam, lại như thế nào tình nguyện, hắn, dù sao cũng là nam nhân.

Trong lòng âm thầm thở dài, không hề nghĩ muốn như thế, Vọng Nguyệt nghĩ lại, nếu đã nói như vậy, vì cái gì lần trước hắn mơ thấy thánh thụ?

“Không phải người mơ thấy nó, là có người lợi dụng viên hoàn kéo người vào mộng.”

“Ta muốn hỏi khi nào có thể hủy nó đi?”

“. Nó hạn chế công lực của người, đương nhiên cũng hạn chế sự phát triển của người, khi người cảm thấy được có thể khống chế năng lực của mình, người có thể tháo xuống , chỉ cần người muốn”

Chỉ cần người muốn.

Hắn vẫn nhớ rõ lời nam nhân này nói, phải đợi hắn lớn lên.

Chỉ cần hắn nghĩ muốn, hắn có thể vĩnh viễn không đợi lâu, cũng có thể, trong nháy mắt lớn lên, nam nhân này muốn hắn chủ động, là y đối với hắn là muốn hắn tự nguyện không bắt buộc.

Vọng Nguyệt vẫn nhớ rõ, Trần hoàng thúc từng nói qua, phụ hoàng có tính kiên nhẫn vô cùng tốt, nhưng khi y chịu không nổi, y sẽ là một nam nhân điên cuồng.

Gật gật đầu, Vọng Nguyệt cảm giác thân thể vừa rồi có chút mệt mỏi, liền giãy dụa lại gặp cái ôm của nam nhân này, so sánh hảo, nhưng hiện tại không hiểu sao lại muốn ở trong lòng ngực của y.

Cho dù là hiện tại, hắn muốn cự tuyệt chuyện này, hắn luôn sử dụng nhiều phương pháp để nhắc nhở hắn, tỷ như hiện tại.

Vọng Nguyệt đẩy hai tay của y đang chế trụ hông của mình, nhìn thấy ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào hai mắt của mình, khuôn mặt ngày càng phóng đại, muốn đem ánh mắt nhắm lại, thân thể hắn run nhẹ, hắn kháng cự, bản năng, không thể không chế.

Tư Mã Dực cũng không miễn cưỡng, y biết y phải biết kiên nhẫn, nhẹ nhàng cố gắng khắc chế dục hỏa của mình, sau đó buông ra, sau đó nhìn thấy Vọng Nguyệt thả lỏng thân thể, khuôn mặt hơi hồng hồng, vội vàng rời đi, khoe miệng y lộ ra tia mỉm cười.

Y biết tiểu tử này trước đây sợ hắn thân mật, nhưng hiện giờ đã có thể đôi chút chấp nhận những cử chỉ thân mật, nhất định thời gian sẽ làm sợ hãi thành thói quen, mà viên hoàn thì không mất đi được, chính là người biết không, viên hoàn không thể mất đi, nếu không đó là.

Toàn bộ giai đầu!

Ta chờ người tới ngày đó, ta nói rồi, trói chặt người, có ta là đủ rồi!

24. Chương 24

Tư Mã Hàn Tử

Vọng Nguyệt cảm thấy phiền toái đi dạo xung quanh trong cung, mà điều hắn phiền toái chính là hai người luôn đi phía sau hắn.

Rốt cục, Vọng Nguyệt nhịn không được, xoay mạnh người lại, đối mặt với hắn chính là thiếu niên thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng, đối diện một lát, cười khổ nói: “Đại ca, người có thể không đi theo ta được không?”

Thiếu niên Tư Mã Hàn Tử lạnh lùng nói với hắn: “Hôm nay đến phiên ta đi theo.”

Khuôn mặt Vọng Nguyệt càng khổ, tuy rằng hắn chỉ gặp vị ca ca này lần đầu, hắn đại khái cũng nhìn ra được tính cách của y, bởi vì rất rõ ràng, vị ca ca này rất lạnh lùng, phụ hoàng tuy khuôn mặt lạnh, nhưng nội tâm của y không lạnh, mà vị ca ca này đi theo hắn, lại lộ ra khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng, hơn nữa, nói chuyện ngắn gọn sáng tỏ, thẳng thắn trọng tâm.

Vọng Nguyệt có nghe Tư Mã Hồng Viêm nói qua, bọn họ có mấy huynh đệ thay phiên nhau trông chừng hắn, cùng hắn trao đổi cảm tình, nhưng là. Vị ca ca nói với hắn chỉ có hai câu, một câu mọi người vừa rồi đã nghe được, mà một câu khác thì chỉ có bốn chữ, mới gặp nhau có thể giới thiệu về mình ? Tư Mã Hàn Tử? Không sai đó chính là “Nhanh lên đứng lên!”

Không sai, khi Tư Mã Hàn Tử xuất hiện, hắn còn đang nằm ngủ a, Nhưng Vọng Nguyệt lúc đó nằm trên long sàng của hoàng đế, hắn từng đề nghị cho hắn ngủ một mình, kết quả bị hoàng đế bệ hạ đặt trên long

sàn mà trừng mắt nhìn hấn cả một buổi tối, làm tinh thần hấn thật có áp lực, trái tim thiếu chút nữa đình chỉ, chỉ sợ lão cha đối với hấn nghĩ quẩn, đối hấn làm ra cái gì.

Hôm nay sáng sớm phát hiện có người trừng mắt nhìn mình, trong nháy mắt mở mắt ra, hấn tưởng mình lại làm lỗi gì bị lão cha trừng mắt, theo bản năng liền thanh tỉnh xem mình làm sai cái gì, cố gắng giải thích, lúc này mới phát hiện, nguyên lai chính mình bất tri bất giác phiền toái như vậy, thẳng đến một tiếng cười khê, trên trán lấy thấy một cơn đau làm hấn liền thanh tỉnh.

“Thế nào, A Tử, ta nói rồi tiểu tử kia đã tỉnh ngủ có thể đi ngoạn không?” Kết quả rước lấy hai ánh mắt nhìn mình, Tư Mã Hàn Tử ghét nhất ai gọi tên hấn như vậy, nếu là người khác, đã sớm bị làm cho bầm dập!

Lần thứ hai bị người khác xem mình như trò đùa tâm tình không tốt lắm “Trần, hoàng, thúc, thật sự là đã lâu không thấy na, nghe phụ hoàng nói y phái người đi làm việc, như thế nào làm xong rồi sao?”

Người nào đó cảm phiền quạt, đối với hai tiểu tử đang tức giận kia hoàn toàn miễn dịch, hấn khởi mi, vẻ mặt đứng đắn nói: “A Nguyệt, người đừng có hiểu lầm, ta chỉ biết A Tử muốn tìm người, giúp hấn mang dẫn đường thôi, bằng không, hồng cung to như vậy hấn biết tìm người chỗ nào.”

Gạt người!

Lời này ai tin, nếu hấn đoán không sai, thiếu niên A Tử đứng trước mặt hấn chính là đại ca, Tư Mã Hàn Tử! Những người khác không thể tưởng được hấn nằm trên long sà của hoàng thượng, trải qua lời tuyên truyền của Tư Mã Hồng Viêm, trong huynh đệ bọn hấn có người không biết sao? !

Tư Mã Hàn Tử thật không cao hứng, Vọng Nguyệt là đệ đệ chưa gặp mặt của hấn, cũng là chủ mẫu tương lai của cả bộ tộc, như thế nào có thể bị người chế giễu? Cho dù người nọ là trưởng bối cũng không được, nếu không vừa rồi đi hỏi hấn về phần tể phẩm, cũng sẽ không bị hấn bám theo, Tư Mã Hàn Tử có tâm giải thích, nhưng tể phẩm là chuyện không thể nói rõ, cuối cùng cũng thuận miệng nói ra bốn chữ: “Nhanh lên đứng lên!” Chỉ như vậy mới có thể ngăn cản hoàng thúc nói bừa, về phần Ngũ đệ kinh ngạc, hoàng thúc thì cười trộm. Không nhìn!

Cứ như vậy, Tư Mã Hàn Tử cùng người hầu đi theo Vọng Nguyệt đã lâu như vậy, Vọng Nguyệt bắt đắ dĩ nói : “Đại ca, ta đã nói, người là huynh trưởng, không phải nên đi bên cạnh hay phía trước ta sao?” Đi theo phía sau thật sự là

Tư Mã hàn tử bất vi sở động, “Người là chủ mẫu, chỉ có phụ hoàng mới có tư cách đứng ở bên cạnh người!”

Vọng Nguyệt nhịn không được thở dài, hấn nghe Hồng Viêm nói tính cách đại ca thật sự nghiêm túc, nhưng không nghĩ tới lại thực sự cứng ngắt như vậy, không khỏi há mồm, cuối cùng vẫn là đem mục tiêu chuyển hướng người hầu, cho nên cũng bỏ lỡ trong ánh mắt của thiếu niên ấy lóe lên ý cười.

“Tiểu nhị ca.” Phất tay.

Ngây ngô cười.

“Tiểu nhị ca!” Thôi thôi nhân.

Như đã đi vào cõi thần tiên.

“Điểm, Tiểu, Nhị! !” Đoán một cước, này chỉ sợ là Vọng Nguyệt đời này chưa bao giờ thô lỗ như vậy.

Hấp hấp nước miếng.

Nhịn không được, ngăn chặn lại ý nghĩ sử dụng bạo lực của Tư Mã Hàn Tử, hấn cũng không cho rằng đại ca sẽ hạ thủ lưu tình, thở sâu, kinh hỉ kêu lên: “A, phụ hoàng!

Phụ hoàng =>hoàng đế => ảnh vệ =>Ám Nhất

“Di di, Ám Nhất đến đây? Ở nơi nào, ở nơi nào?” Một người ngây ngốc này giờ cuối cùng cũng khôi phục lại bình thường. Đại khái.(haizzzzzzz , em ấy thật mê zai quá đi)

“Điểm Tiểu Nhị.”

Nhìn từ đông sang tây cuối cùng cũng nhìn thấy chủ tử gọi mình, chột dạ kêu lên: “. Điện hạ.”

“Cuộc sống gia đình người đang hạnh phúc, ân hũ, phá hư tuần trăng mật của người thật là ngượng ngùng a.”

Điểm Tiểu Nhị mặt đang hồng hồng chuyển sang trắng bệch, hẳn biết điện hạ đang nhắc tới chuyện xấu mặt của hẳn lần trước, nhưng không thể phủ nhận, mấy hôm nay tâm tình của hẳn quả thật không tồi, cũng bội phục dũng khí của hẳn, muốn giúp hẳn có được tâm của mỹ nhân, mà Âm Nhất tuy rằng không trực tiếp nhìn hẳn, nhưng khi hẳn nhìn Âm Nhất, lỗ tai của y đều đỏ lên, hẳn biết, hẳn ngày đó làm y chê cười hẳn, nhưng lời hẳn thổ lộ y đều để vào trong tai, nhớ đến trong lòng, hẳn tin một ngày không xa sẽ có được mỹ nhân, hắc hắc, nhin không được lại đứng cười ngây ngô .

“Không bằng, ta tái cho người mơ mộng, thế nào? Xem như ta bồi thường cho người.” Cư nhiên giữa ban ngày ngẩn ngơ, chủ tử như hẳn thật là mất mặt a.

“Không, không không không, không cần!” Điểm Tiểu Nhị nháy mắt hoàn hồn, sắc mặt trắng bệch, cả người cứng ngắc, đều dựng cả tóc gáy mà đề phòng.

“Hừ,” cuối cùng người cũng tỉnh táo, hay là người muốn như vậy a? “Ta muốn xuất cung, chuẩn bị một chút.”

Gì, Điểm Tiểu Nhị há hốc mồm, hẳn nhớ rõ điện hạ lần trước ra cung đã làm gì, lúc này mới bao lâu a, vừa muốn ra cung, hẳn đem ánh mắt cần sự giúp đỡ về phía đại hoàng tử, chỉ thấy hẳn trong mắt cũng là không đồng ý, nhưng do dự một chút cũng không ngăn cản, ô. Hẳn như thế nào đã quên, đại hoàng tử làm thế nào ngăn cản”Chủ mẫu” a.

“Đại hoàng tử điện hạ, ngũ hoàng tử điện hạ, hoàng thượng phân phó các người lập tức đến ngự thư phòng.” Lâm công công vô thanh vô tức đèn gần bấm báo.

Điểm Tiểu Nhị nghe điều này thật sự vui mừng, Vọng Nguyệt cũng chỉ có thể áp chế ý nguyện ra khỏi cung giải sầu, cùng Tư Mã Hàn Tử hướng ngự thư phòng mà đến.

25. Chương 25

Lập thái tử

Đoàn người theo Lâm công công tới trước cửa ngự thư phòng, Lâm công công nhẹ nhàng bấm báo: “Hoàng Thượng, đại hoàng tử cùng ngũ hoàng tử tới rồi.”

Vọng Nguyệt có chút kinh ngạc, hẳn tới đây chưa bao giờ nghe lâm công công bấm báo, mỗi lần đến chỉ là lặng lẽ mở cửa môn mà thôi.

“Tuyên.”

“Dạ” Lâm nhẹ nhàng nhẹ nhàng mở môn ra, khom người thối lui một bên, Vọng Nguyệt lúc này mới phát hiện, trong ngự thư phòng có đám người mặc quan phục đang đứng. Những người này đều dùng một loại ánh mắt nhìn hẳn, ân, nhìn hẳn một cách xa lạ, dùng ánh mắt quan sát kỹ hẳn, khi bọn họ nhìn phía sau hẳn là Tư Mã Hàn Tử, ánh mắt bắt đầu nhìn huynh đệ hẳn dao động một chút, sau đó ánh mắt nhìn nhau mà trao đổi, trên nét mặt mang theo một nét bình tĩnh đại ngộ.

Điều này làm cho Vọng Nguyệt phi thường không thoải mái, thậm chí sinh ra một cỗ tức giận, như thế nào, bọn họ xem hẳn là sủng vật sao, chậm rãi soi xét hẳn như vậy như một sủng vật vậy? ! Không đợi hẳn giận tới tím mặt, Tư Mã Hàn Tử phía sau hẳn đã khinh thường”Hừ” một tiếng, mấy tên đó lập tức cuối đầu.

Vọng Nguyệt biết, các hoàng tử khi sinh ra đã tách rời mẫu phi tự mình sinh trưởng mà trưởng thành, các đại thần nhìn qua cũng là chuyện bình thường, mà ngũ hoàng tử hẳn thân phận có thể coi như là “Truyền kỳ” sắc thái, chính là, hôm nay nhất định cũng là chuyện gì liên hệ tới huynh đệ hẳn, nếu không phụ hoàng cũng không gọi họ tới đây, để những đại thần làm ra những hành động thất thổ như vậy.

Ngay khi Vọng Nguyệt đang do dự không biết có nên tiến vào hay không, thì Tư Mã Hàn Tử từ phía sau lướt qua hần, Vọng Nguyệt nhả khí, hoàn hảo hần cảm thấy thân phận hần thật rối rắm vừa là chủ mẫu vừa là hài tử của của thần thượng, liền chạy nhanh theo sát phía sau của Tư Mã Hàn Tử, đến trước mặt hoàng thượng, tề thân thi lễ nói: “Nhi thần bái kiến phụ hoàng.”

“Bình thân.” Hoàng đế vang lên âm thanh thản nhiên, hoàn toàn bất đồng với những lúc bình thường bên hần, thanh âm hiện tại bình thản mà vô tình, lúc này, y là đế vương!

Vọng Nguyệt hiểu được, cho nên hần áp chế sự không thoải mái trong lòng, đứng dậy hướng mắt tới phía đám người, đầu tiên là một lão nhân tóc bạc tay chân run rẩy, hần hướng hai người họ mà hành lễ: “Thần Quý Toàn Bộ, bái kiến đại hoàng tử điện hạ, ngũ hoàng tử điện hạ.”

Tư Mã Hàn Tử lại lạnh lùng lên tiếng, nhìn đến bộ dáng của Quý Toàn Bộ, Vọng Nguyệt đành phải ôn nhu nói: “Lão nhân không cần đa lễ.”

“Lễ không thể miễn, lễ không thể miễn.” Lão nhân sợ hãi liên tục nói, Vọng Nguyệt cảm khái, không nghĩ tới hôm nay hần lại gặp người như vậy.

Những người khác cũng từng người mà bái kiến bọn họ, đối với Tư Mã Hàn Tử sự phiền nhiễu này đều được miễn dịch, nhưng Vọng Nguyệt lại cảm thấy mình cười đến nổi đến nổi hết kiên nhẫn, vì cái gì có nhiều người như vậy? (tác giả:kỳ thật chỉ có mấy người, chính là tâm tình hôm nay của Vọng Nguyệt thực sự không tốt a, vừa chỉ mới mấy người lại thập cảm thấy phiền phức)

Thẳng đến lại thấy một nam nhân đứng trước mặt, Vọng Nguyệt mới cảm thấy được một chút biểu tình.

“Thần, Trương Văn Tể, bái kiến đại hoàng tử điện hạ, ngũ hoàng tử điện hạ.”

“Là người? Ha ha, Trương đại nhân xin đứng lên.” Vừa rồi chỉ lo cảm thụ ánh mắt của bọn họ, lại không chú ý mọi người đứng ở đây, hiện tại mới phát hiện, nguyên lai còn có người quen.

Đối với người này Vọng Nguyệt cũng có chút áy náy, mặc kệ là Trương Văn Tể có biết hay không, ngày đó quả thật hần âm thầm sắp đặt, lúc đó cho người này nghĩ hần là ngũ hoàng tử, sau đó cố ý lưu lại bốn câu đối, mục đích chính là muốn người này vạch trần hoàng tử giả, cho dù không thể vạch trần, ít nhất cũng muốn phụ hoàng có cảnh giác.

Mọi người đều đã bái kiến bọn hần xong, cũng không nghĩ tới Tư Mã Hàn Tử lại hành lễ với Quý Toàn Bộ: “Tôn nhi bái kiến ngoại công.” Vọng Nguyệt nhìn qua nhìn lại phía hai người, sau đó giật mình, trách không được họ giống nhau như vậy.

Quý Toàn Bộ liên tục nói: “Hảo hảo.” Cũng không dám đối hần có hành động gì thân mật, Tư Mã Hàn Tử hoàn thành lễ nghi sau không nói hai lời đứng bên cạnh Vọng Nguyệt—— kỳ thật nhìn kỹ lại vẫn là đứng phía sau Vọng Nguyệt một chút.

Vọng Nguyệt khước miệng vì súc, nhìn về phía Tư Mã Dục, muốn y khuyên nhủ Tư Mã Hàn Tử, nhưng hoàng đế bệ hạ cả chúng ta lại như không phát hiện chuyện gì, nhìn tiếc mắt một cái, mở ra hai tay.

Vọng Nguyệt thân mình cứng đờ, bình thường thì được, hiện tại nhiều người như vậy, hần lại muốn làm cái gì a? Vọng Nguyệt bất động, Tư Mã Dục cũng không động, các đại thần đều quý dị nhìn một màn trước mắt, tuy rằng đã sớm đoán ra, nhưng bọn họ bây giờ đều có thể khẳng định, hoàng đế bệ hạ của họ đã sớm đoán ra ai là ngũ hoàng tử chân chính, mà y sợ dĩ hồi đó sủng ngũ hoàng tử giả có thể nói là vì ngũ hoàng tử chân chính này, dù sao nếu lãnh đạm hơn mười năm, đột nhiên sau này sủng, nhất định sẽ khiến mọi người khắp nơi hoài nghi, như vậy nghĩ muốn thuận lợi đem hai người hoàn trả thân phận cũng không dễ dàng gì, bất quá, như thế nào hài tử tao nhã như ngọc, lại được sủng ái như vậy ? Như vậy, bọn họ bàn thảo chuyện gì có thể vì hài tử này mà thay đổi phải không? Nói thật, khi cảm thấy được hàn khí của Đại hoàng tử, bọn họ càng biết hài tử này được sủng ái cỡ nào.

Chính là mọi người không rõ, ngũ hoàng tử còn do dự cái gì, biểu hiện của bệ hạ còn chưa đủ minh bạch sao? Như thế nào lại thẹn thùng? Cũng là, dù sao cũng là hài tử mười một tuổi , tất cả mọi người ở đây đều chú ý Vọng Nguyệt sẽ làm như thế thể nào, bởi vì, áp khí trong phòng đã muốn không xong, hoàng đế bệ hạ không nói điều gì, Quý Toàn Bộ cùng Trương Văn Tể sắc mặt thay đổi liên tục, khi Vọng Nguyệt đi tới ngồi vào lòng hoàng thượng, hoàng đế trụ vững vàng, sắc mặt của bọn họ cũng trở nên trắng bệch.

Vọng Nguyệt ngồi trong lòng ngực của người nào đó, hung hăng nhìn đại ca không có trách nhiệm của mình, nhìn bộ dáng của hắn như vậy, Vọng Nguyệt không thể không thừa nhận, bọn họ không hổ là phụ tử, mà hắn không thể là huynh đệ của mình, có thể như vậy? !

Hoàng đế huynh đệ bọn họ mờ ám (kỳ thật chỉ là Vọng Nguyệt nhìn Tư Mã Hàn Tử căn bản mặc kệ), tựa đầu nhìn về phía các đại thần: “Nếu các người đã gặp qua, thì cứ quyết định như vậy, ngày hai mươi tám, Tư Mã Hàn Tử tròn mười tám tuổi sẽ mời các sứ giả nước khác tham gia, trước thiên hạ tuyên bố hắn là thái tử, các người đi chuẩn bị đi.”

Hai phe đối lập bỗng nhiên khấn trương, Quý Toàn Bộ mừng như điên nói: “Vâng, vì thần vì hoàng thượng cống hiến hết sức lực, chết cũng không từ, thần cáo lui!”

Trương Văn Tế không thể tin nhìn về phía hoàng thượng, hoàng đế đối ngũ hoàng tử rõ ràng sủng ái như vậy, kia vì cái gì vẫn kiên trì lập đại hoàng tử làm thái tử?

“Hoàng Thượng. . . .” Trương Văn Tế còn muốn nói cái gì, lại bị người kế bên gắt gao giữ chặt không ngừng nháy mắt với hắn, hắn đành phải thi lễ rồi cáo lui.

Vọng Nguyệt mơ hồ không rõ ý, cái này xong rồi? Thật không triệu hắn vào làm gì, tuy rằng sắp tới đại ca tới sinh thần thật kinh ngạc, tuy rằng đại ca lập tức sẽ trở thành thái tử hắn thật ngạc nhiên, tuy rằng sinh thần đại ca phải mời nhiều người dị quốc khác cũng làm hắn phi thường ngạc nhiên, nhưng là! Trừ bỏ mọi chuyện đều là chuyên quốc sự, hắn luôn luôn không muốn hỏi nhiều, cho dù cần hắn tham dự, chỉ cần nói riêng với hắn là tốt rồi, không tất yếu phải triệu hắn tới đây, huống hồ các huynh đệ khác cũng không có ở đây, có thể thấy việc này không cần trước mặt các hoàng tử mà tuyên bố, cũng có thể thấy y tin các vị hoàng tử khác sẽ không tranh đoạt ngôi vị nên không cần kêu họ tới, mà có thể thấy trên mặt đại ca không có chút biểu tình chứng tỏ những lời tam ca nói đúng, như vậy, vì cái gì mà gọi hắn tới đây? Vì cảnh cáo hắn không nên suy nghĩ tới ngôi vị thái tử sao? Hắc tuyến, y không tin tưởng hắn sao.

Thấy Tư Mã Dục không có giải thích gì, thừa lúc hắn không tập trung lại hôn lên môi hắn, nói: “Vài ngày nữa các hoàng thúc khác của ngươi ở bên ngoài sẽ trở về.”

Vọng Nguyệt che miệng lại như một phản xạ, nhìn lại chỉ còn thấy Tư Mã Hàn Tử, thấy vẻ mặt Tư Mã Hàn Tử như không thấy gì, hắn như thế nào lại quên, người này vốn không để ý tới chuyện gì, nói không chừng còn ngại phụ hoàng xuống tay quá chậm (tác giả: người đoán đúng rồi), hắn có nên cảm thấy may mắn khi các đại thần đều đi ra ngoài?

Cuối cùng, Vọng Nguyệt đành phải gật gật đầu, tỏ vẻ tự mình hiểu, sau đó làm bộ như không có việc gì mà rời khỏi ngự thư phòng, nguyên lai là các hoàng thúc sẽ về đây

Đi bộ một chút, đột nhiên nhớ tới lúc trước cùng phụ hoàng có ước định.

Đợi cho người đều có mặt đầy đủ, phụ hoàng sẽ đem mọi chuyện nói hết, chính là bí mật lớn nhất của bộ tộc Thiên Vũ.

Vọng Nguyệt thân mình vừa chuyển, lại dừng lại, trong phòng phụ hoàng và đại ca vẫn còn đang nhìn hắn, cười khê, kỳ thật hắn cũng biết được nhiều bí mật, không vội, nhưng cái hắn muốn lo lại là sắp tới đã là sinh thần của đại ca, mà đối với thế giới này hắn vẫn chưa có nhiều hiểu biết , không biết sinh thần nên tặng cái gì, có thời gian đây bằng không đi thăm dò một chút tư liệu, nếu không lúc đó lại xấu mặt.

Hướng tới phụ hoàng và đại ca gật đầu, bọn họ thấy hắn vui vẻ xoay người rời đi như vậy. Tư Mã Dục cùng Tư Mã Hàn Tử trong mắt đều lộ ý cười, bọn họ lo lắng nhất vẫn là tâm tính Vọng Nguyệt, hắn lúc trước tâm tình không ổn định, vì hắn, nên có nhiều chuyện này không thể cho hắn biết, nhưng xem ra, bây giờ thời cơ đã đến

Đại ca còn ở lại bên trong, không biết cùng với phụ hoàng nói cái gì đó, nhưng Vọng Nguyệt cũng không để ý, bởi vì khi rời ngự thư phòng hắn cũng biết phụ hoàng gọi hắn tới làm gì, nguyên lai là phái hắn thu phục một người a

26. Chương 26

Ta không làm hoàng đế

“Trương đại nhân?”

“Điện hạ.” Trương Văn Tể quỳ xuống thi lễ, sắc mặt nghiêm túc, “Thần. . . .”

Vọng Nguyệt đỡ hần lên ngăn cản, “Trương đại nhân, ngày đó từ biệt, Vọng Nguyệt tưởng rằng sẽ không có cơ hội hội ngộ (gặp lại), hôm nay hữu duyên tái tái ngộ, không bằng đi tới cung của Vọng Nguyệt ta thế nào?”

Trương Văn Tể sắc mặt hơi hoãn, cung kính nói: “Đây là vinh hạnh của hạ thần.”

Vọng Nguyệt mỉm cười, hướng ra bên ngoài nói với tiểu thái giám Cảnh Dung: “Quay về Thăng Ngôn cung.”

Cảnh Dung cúi đầu ứng nói “Vâng” liền đi ở phía trước dẫn đường.

Cảnh Dung cảm thấy chủ tử mình hầu hạ thật người là người rất tốt, trừ bỏ không muốn có ai đi theo bên cạnh, chính xác mà nói là không thích có tới tở đi bên người, mỗi lần xuất môn đều tự mình đi, cho dù trong cung cũng chưa bao giờ phải hần đi theo, cũng chưa bao giờ phải hần làm việc gì, vừa mới bắt đầu hần tưởng tiểu chủ nhân là người khó tính, không dễ chọc, sau này mới phát hiện, nếu không phải Lâm công công ngăn cản ngay cả mặc quần áo cũng chính chủ nhân làm, cho nên mỗi lần hần đều đi xa xa tiểu chủ nhân, bên cạnh tiểu chủ nhân cũng có rất nhiều người — tỹ như Điểm Tiểu Nhị, tái như các vị hoàng tử khác, xin thứ cho hần tội bất kính, nhưng cảm thấy mọi người, trừ bỏ Hoàng Thượng , có thể ngay cả Hoàng Thượng cũng đem tiểu chủ nhân sủng lên trời (sát hần , lại có một người sủng bá Vọng Nguyệt),

Thăng Ngôn cung của tiểu chủ nhân, có lần hoàng thượng đã từng hỏi qua cần cải danh cung, tiểu chủ nhân trầm tư nói: “Cải danh? Gọi là gì?Vọng (vọng) Ngôn cung? Nguyệt (ngôn) cung?Vẫn là Vọng . . . Nguyệt cung?” Tiểu chủ nhân sắc mặt càng cổ quái, cuối cùng cười nói “Vẫn là gọi Thăng Ngôn cung đi”

Lần này tiểu chủ nhân vì cái gì mà muốn cho vị đại nhân này tới nơi Thăng Ngôn cung chứ không tới tới tẩm cung của hoàng thượng mà tiểu chủ nhân đang ở, Cảnh Dung không biết, nhưng Cảnh Dung biết chủ tử vì cái gì phải hần mở đường, không phải là bãi giá gì hết, mà là tiểu chủ nhân căn bản không biết đường, mà trong cung này hần cũng chỉ có một công việc duy nhất, dẫn tiểu chủ nhân đi tới nơi nào mà tiểu chủ nhân muốn

Vọng Nguyệt tán thưởng nhìn thoáng qua vẻ trầm mặt của tiểu thái giám này mà tán thưởng, tuy rằng không biết hần vì cái gì khi Vọng Nguyệt cần đều có mặt, nhưng hần làm thật sự không tồi, vừa rồi nếu người này không xuất hiện, dẫn hần tới nơi đây, còn chuyện hần hiện tại đang ở tẩm cung của của phụ hoàng, như thế nào để người khác biết được? Sẽ có rất nhiều chuyện phiền toái mà không giải thích được. Bất quá. . . . Thăng Ngôn cung vẫn còn người lau chùi dọn dẹp phải không? Hần trộm nhìn vẻ mặt sùng kính của Trương Văn Tể , xấu hổ sờ sờ cái mũi , nếu như để hần nghĩ Vọng Nguyệt là sủng nhi của hoàng thượng mà đang ở nơi lãnh cung như Thăng Ngôn cung, kia thực sự không biết y sẽ nghĩ gì .

Xa xa nhìn thấy cửa điện của Thăng Ngôn cung, Vọng Nguyệt nhẹ nhàng thở ra, bởi vì hần thấy Điểm Tiểu Nhị đứng trước cửa đón tiếp hần, hải hải hần(Điểm Tiểu Nhị) thật thông minh còn tưởng hần đang nơi nào ngăn người , dù sao cũng là thủ hạ tinh anh của hoàng thượng , chắc chắn là không cần nghe lời phân phó, nhất định là đã nghe được mọi chuyện, liền một bước tới đây chờ hần.

“Điện hạ, ngài hồi cung ?” Điểm Tiểu Nhị kính cẩn thi lễ rồi ân cần hỏi thăm

“Ân, hôm nay có khách nhân, chuẩn bị thượng trà.” Hai người ăn ý nhìn nhau liếc mắt một cái, Vọng Nguyệt hữu mô hữu dạng phân phó nói.

“Vâng” Điểm Tiểu Nhị hướng Cảnh Dung nháy mắt

Vọng Nguyệt đi trước vào cung, tiếp đón Trương Văn Tể ngồi xuống, thượng trà lúc sau, bắt đầu nói chuyện phiến, Trương Văn Tể bắt đầu ứng phó vài câu, sau đó mà bắt đầu nóng nảy, “Điện hạ.”

“Trương đại nhân, chuyện gì?”

“Điện hạ, văn chủ! Đệ tử có vài lời muốn nói cùng văn chủ!”

Vọng Nguyệt thở dài, đến đây, người ta đã nói như thế, hần như thế nào không đồng ý, hần gật gật đầu: “Như thế, chúng ta đến thư phòng một chút đi.”

Trong thư phòng yên tĩnh, tầng tầng lớp lớp đều có đầy các thi thư, bàn học bên cửa sổ còn đặt mấy bản thảo, bầu không khí hoàn toàn im lặng, cả không nhân không quanh què vì lâu ngày không có người tới, ngược lại làm cho người khác say mê thi hương, mặc hương, Vọng Nguyệt lần đầu tiên tới đây lại cảm thấy dễ chịu như vậy, hần thậm chí nghĩ tới ở trong này mà đọc sách vẽ tranh thực sự là thư thái

Nhưng là, nơi này không còn giống như thư phòng mà tiểu hài tử mười tuổi tuổi kia ở, như vậy lúc trước, phụ hoàng là vì ai. Mới bố trí gian phòng như thế này? Vọng nguyệt lẳng lẳng tới bàn học cầm lấy bản thảo, là chữ viết quen thuộc, thi (thơ) quen thuộc, là thơ hần. cùng y viết, những bài thơ này mỗi lần ở song đều hủy diệt “chứng cứ” là cùng một bút ký, đứng sững lại tại chỗ, trong lòng không khỏi cảm động.

“Là chữ viết của đệ hạ, xem ra đệ hạ thật sự thích thơ của văn chủ.”

Vọng Nguyệt run lên, hần đều đã quên nơi còn có người “Đệ tử”, Vọng Nguyệt lau lau đôi mắt đang ngập nước, buông tờ giấy xuống, xoay người lại cười nói: “Làm cho Trương đại nhân chê cười, Vọng Nguyệt nhớ tới chuyện trước kia, thế nhưng cứ như vậy ngăn người.”

Trương Văn Tế có chút nghi hoặc, như thế nào, Văn chủ ở nơi này lâu như vậy cũng chưa tới thư phòng lần nào sao? Hần đột nhiên nghĩ đến, Thăng Ngôn cung chính là nơi ở của hoàng tử giả trước kia ở, hiện tại văn chủ ở tại nơi này nhất nhiều gì cũng mất tự nhiên, nhất là trong thư phòng này, văn chủ có tài thiên phú, chính là nơi này bị tiểu nhân nhi vô sỉ kia đạo văn, sợ không phải vì mình, văn chủ cũng không muốn tới, thật sự có lỗi, Trương Văn Tế hối hận, sau đó oán thầm trong bụng, đệ hạ, sao lại sơ ý như vậy?! Y thật sự yêu thương đệ hạ sao? Thái tử đã không truyền cho đệ hạ, nơi ở thì qua loa, tâm cừu thêm hận cũ, với tài đức của đệ hạ, ngôi vị thái tử nên là của đệ hạ!

Vọng Nguyệt cũng không nói với Trương Văn Tế là hiểu lầm, nhưng cũng không rồi rắm, Vọng Nguyệt tiếp đón Trương Văn Tế ngồi xuống: “Trương đại nhân, ngồi xuống nói đi.”

“Vâng, đệ hạ có thể kêu đệ tử là Văn Tế.” Trương Văn Tế kinh sợ ngồi xuống, cũng nhìn Điểm Tiểu Nhị liếc mắt một cái, Điểm Tiểu Nhị như lại nhìn không thấy, vẫn đứng phía sau Vọng Nguyệt.

Vọng Nguyệt nghe được Trương Văn Tế gọi hần là đệ hạ, biết hần là muốn nói đến chính sự, liền khoát tay nói: “Như thế, Văn Tế muốn nói với ta chuyện gì? Điểm Tiểu Nhị không phải ngoại nhân, người cứ nói thẳng.”

“Điện hạ, vừa rồi Hoàng Thượng nói sẽ lập đại hoàng tử làm thái tử ngài thấy thế nào?” Trương Văn Tế vẻ mặt nghiêm túc nhìn Vọng Nguyệt nói.

“. Theo ta được biết, bởi vì hoàng gia muốn có huyết mạch thừa truyền là không dễ dàng, vì muốn tránh hoàng tộc nội loạn, huyết mạch bị đoạn tuyệt, thái tử của bốn quốc gia do hoàng thường truyền ngôi, trước đó các hoàng tử đều không được gặp ai, sau đó thì trừ bỏ huyết thệ nguyện trung trung thành thì biến thành Vương gia, tất cả hoàng tử đều biến thành thứ dân, cả đời không được tiến cung nửa bước, không được thừa nhận mình cùng hoàng thượng có quan hệ huyết thống” Vọng Nguyệt mỉm cười nhìn Trương Văn Tế, “Phụ hoàng lập đại ca làm thái tử, hoàn toàn theo tổ huấn, không có gì là không ổn, Văn Tế có cái gì không rõ sao?”

“Không! Đệ tử hiểu được! Nhưng là việc này có hai cái ngoại lệ! Một là, nếu hoàng đế tại vị ba trăm năm sau vẫn không có con nối dòng trong lời nói, người kế vị phải có huyết thống chính gốc của người lưu lạc trong nhân gian, hai phải. . . .” Trương Văn Tế ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vọng nguyệt, “Hai là, nếu thái tử được chọn mà mọi người không nhận thức, được hơn nửa các đại thần đồng ý, có thể khác truyền ngôi thái tử cho vị thái tử khác!”

Vọng Nguyệt cười khổ, lúc trước hần có hỏi Tư Mã Hồng Viêm vì sao nhân gian đều không biết chuyện của bọn họ, Tư Mã Hồng Viêm có nói cho hần biết việc truyền ngôi này là quy cũ, hần mắng nếu trước kia tên

Lý Thắng không làm loạn, một bên là hoàng tử “vô năng” , một bên là “thiên tài” có nhiều ưu điểm nổi bật, như vậy ai làm hoàng đế, ai làm thường dân đều đã rõ ràng.

Thắng đến vừa rồi, hần vẫn ca ngợi các quy định trước đây của các vị hoàng đế, kỳ thật đều là vì các thành viên của hoàng tộc, khắc nghiệt đó là người ngoài đều không biết. Đối với người Thanh Long Quốc mà nói, cho dù biến thành thứ dân, bọn họ vẫn là tộc nhân “Thiên vũ tộc”, không hề là hoàng tộc, bất quá là khi bỏ xuống trách nhiệm, cho dù là phát thệ. Nếu hoàng đế đó biết cách sử dụng lời phát thệ, giống như là phụ hoàng hần, tốt xấu có thể xử dụng huyết thệ trói chặt Trần hoàng thúc làm việc cho hần, làm cho Ngọc hoàng thúc vì y mà diễn kịch, nếu không cũng chỉ có thể đôi mắt – trông mong nhìn thấy tộc khác người đi tiêu dao, chính mình tại đây cố gắng làm việc.

Chính là hiện tại, hần lại cảm thấy được rõ ràng, chỉ lưu lại hai ngoại lệ, người thứ nhất hoàn hảo nói, người thứ hai không thể bỏ qua cho ai làm loạn thôi —— tranh nhau không làm hoàng đế! Vọng nguyệt nghĩ muốn không tồi, trước đó các đại thần đều chưa biết các vị hoàng tử , các đại thần như thế nào có thể hoài nghi ánh mắt của hoàng thượng ? Cho nên ngoại lệ thứ hai mà Trương Văn Tể nói chỉ vậy thôi , thực sự không thực dụng.

27. Chương 27

Ta không làm hoàng đế

Vọng Nguyệt nghĩ nghĩ, hỏi: “Văn Tể, vì sao ngươi nhất định muốn ta làm hoàng đế? Ta tin tưởng đại ca so với ta càng thích hợp với vị trí này.”

“Điện hạ, ngài có tài, ngài có phẩm đức, nhìn đại hoàng tử có thể xem là một người vĩ đại, nhưng so với ngài lại kém cỏi hơn rất nhiều!”

Vọng Nguyệt gật đầu, thì ra là thế, hần chỉ là hâm mộ tài năng của Vọng Nguyệt, Vọng Nguyệt lo lắng nếu hần biết được trước đây hần đã nêu ra nhiều ý kiến cho y để giải quyết quốc sự, nếu là như vậy, hần cũng liền bất lực , “Văn Tể, ở tài thi thơ, ta tự nhận đệ nhị cũng không có người dám nhận thứ nhất, ngươi nghĩ vậy sao?”

Trương Văn Tể kỳ quái, ngũ hoàng tử quá thật quá khiêm tốn, nhưng đó là sự thật, đích xác ngũ hoàng tử chính là văn chủ không ai có thể sánh bằng.

“Ngươi cho rằng một người chỉ biết thi họa thì có thể làm hoàng đế tốt ?” Ngăn cản Văn Tể mở miệng, Vọng Nguyệt thân nhiên nói , “ Ta tính cách ôn hòa, bất quá chuyện này không đáng để ta tức giận, người cho rằng ta không thể tiếp thu cũng được, ta không thể nào làm một hoàng đế tốt.”

“Trương đại nhân, rất vui được ngươi tín nhiệm, nhưng hy vọng ngươi hảo hảo ngẫm nghĩ lại, là một hoàng đế tối thiểu phải có khí chất, mà đại ca ta, tuy rằng thoát nhìn bằng lãnh (tác giả : trên thực tế là thế), nhưng khi người nhìn hần, người có dám nhìn vào ánh mắt của hần không ? Khi hần tức giận lên, người có dám có một ý kiến gì không? Đương nhiên là người gặp qua hần rồi, không phải người cũng ngưỡng mộ hần sao? Hần trời sinh có khí chất vương giả của một vị đế vương, Vọng Nguyệt thực cảm kích khi được người coi trọng, nhưng Vọng Nguyệt hiểu được cân lượng của mình (hay vị thế) , không cần vì sùng bái ta, mà hại mắt bị che mờ.”

Trương Văn Tể bị Vọng Nguyệt nói vậy làm cho ý nghĩ bị mông lung , cho đến khi rời khỏi Thắng Ngôn Cung mới hồi phục tinh thần, khi hần rời khỏi hoàng cung, gặp được các đại thần cùng chí hướng với mình mới hoàn toàn tỉnh táo mà lắc đầu nói : “ Chỉ của điện hạ không có ở đây, đại hoàng tử là vị hoàng đế tốt nhất.”

Những người khác có người thất vọng, có người cảm giận, có người mặt không biểu lộ cảm tình mà rời đi, chỉ có Trương Văn Tể vẫn đứng một chỗ, đứng thật lâu trước cửa hoàng cung mà cúi người hành lễ. Ngũ hoàng nói quả thật không sai, đại hoàng tử quả thật làm cho người khác cảm giác như vậy, nhưng không

chỉ bị khí chấp vương giả đàn áp, hơn nữa là do khí chấp trong trời nhưng lạnh lùng làm cho người khác không dám nhìn thẳng, làm cho người khác rung mình từ nội tâm, ngũ hoàng tử nói hoàn toàn đúng.

Kỳ thị, ngũ hoàng tử mới là người khí chấp vương giả xứng đáng là một vị đế vương, hắn không cần tỏ ra uy nghiêm, nhưng cũng có thể làm người khác bất tri bất giác mà nguyện trung thành, lúc trước ngũ hoàng tử đeo mặt nạ thì đầu trở thành văn chủ, mọi người cũng đã quyết trung thành với hắn, chính là do khí chấp của hắn, như thế nào mà người khác có thể làm được như vậy? Nhưng chính ngũ hoàng tử đã nói, chí của ngài không ở đây.

Khi này khi Văn Tể rời đi, ngũ hoàng tử nói với hắn thực xin lỗi, lúc trước ở trên lôi đài là Vọng Nguyệt lợi dụng hắn. Trương Văn Tể biết, Vọng Nguyệt nói vậy chỉ là muốn họ hết hy vọng, lúc trước ở yến hội mọi chuyện đều là do hắn tự nguyện, hết thấy hậu quả ngũ hoàng tử căn bản không cần tự trách.

Đáng tiếc, thật sự đáng tiếc, không thể nhìn người mình tính nhiệm trở thành hoàng đế, làm cả cuộc đời hắn tiếc nuối, đây sẽ là tổn thất lớn của dân chúng Thanh Long, hắn không cam lòng, nhưng không thể làm được gì, chỉ có thể đem tâm của mình nguyện trung thành với ngũ điện hạ.

Vọng Nguyệt nghe Điểm Tiểu Nhị miêu tả, tuy rằng không biết Trương Văn Tể đã làm gì, nhưng vẫn nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng hắn cũng đồng ý đại hoàng tử làm hoàng đế.

“Điện hạ, Trương đại nhân dùng nghi lễ bái thần để thi lễ với ngài, ở đất nước này hoàng đế cũng không đủ tư cách để một người khác bái kiến bằng nghi lễ này.”

“Đi? Không thể nào?” Hắn vừa rồi nghe Điểm Tiểu Nhị nói hắn còn tưởng Trương Văn Tể hướng hắn hành lễ, xem như mọi chuyện đã xong, nhưng không nghĩ sẽ nghe được

“Ở trong lòng Trương đại nhân, ngài chính là thần a.” Điểm Tiểu Nhị không nhận được mà cảm khái, “Điện Hạ, ngài thật sự được nhiều người coi trọng.”

Vọng Nguyệt chỉ nghe mới nửa câu mà tâm tình đã trở nên phức tạp, sau khi nghe nửa câu sau hắn thật sự không hiểu, nhưng hắn vì sao lại có nhiều người coi trọng như vậy?

“Điện hạ hắn vẫn khó hiểu vì sao bệ hạ lại bỏ nhiều tâm tư như vậy? Lúc trước thuộc hạ còn là thuộc hạ bên người bệ hạ, thường xuyên thấy y đến gian phòng này nhìn cuốn thi thơ, sau đó sao chép, mọi người đều nói bệ hạ sùng hoàng tử giả kia, nhưng kỳ thật đó chỉ là hình thức bên ngoài, bệ hạ chỉ xuất hiện ở phía sau Thăng Ngôn cung, hơn nữa gian phòng này cấm bất luận kẻ nào cũng không được vào.”

Vọng Nguyệt có chút sợ sệt, Điểm Tiểu Nhị lại tiếp tục nói: “Trước kia vẫn không rõ vì sao bệ hạ đối với mọi chuyện của ngài đều không để bụng, sau này may mắn được ở bên điện hạ, tuy rằng nhiều lần bị người trêu cợt, nhưng cũng hiểu được Điện hạ mới là người xứng đáng bên cạnh bệ hạ, điểm ấy tất cả mọi người đều hiểu được, cho nên, bọn Trương đại nhân mới cho rằng điện hạ chính là người xứng đáng là hoàng đế, nhưng bọn họ lại không nghĩ tới, ở Thanh Long quốc ngôi vị đế vương hai người có thể cùng nhau cai trị” (ý em Nhị là em Nguyệt làm Hoàng đế chung với Dực ca luôn)

“Đừng nữa nói!” Vọng Nguyệt phiền toái, hắn căn bản là không thể chấp nhận điều này!

“Điện hạ!” Điểm Tiểu Nhị quỳ xuống, hắn biết nay giờ không nói sau này sẽ không có cơ hội ... bây giờ là cơ hội tốt nhất, “Điện hạ !Người không phải cũng yêu thương bệ hạ sao?!”

“Đúng!” Hắn không phủ nhận điều này, việc làm hắn rối rắm chính là “Chúng ta đều là nam nhân!”

“Nhưng điện hạ, hiện tại ngài đang ở Thanh Long quốc chứ không phải thế giới của người!”

“Nhưng, nhưng ta lớn lên ở nơi đó, ta đã sớm hình thành quan niệm không thể chấp nhận một người nam nhân! Đây không phải quan niệm ý chí, mà là bản năng! Là bản năng người có hiếu không?!”

“Thứ thuộc hạ không hiểu, thuộc hạ chỉ biết có một người để ái không phải là chuyện dễ dàng, nhờ điện hạ nhắc nhở, thuộc hạ mới phát hiện trong lòng có tình nhân, nhưng nhiều lần không được đáp lại, mỗi lần nhìn tâm ý của bệ hạ đối với điện hạ, thuộc hạ vẫn luôn ngưỡng mộ, điện hạ, người không thể chấp nhận bệ hạ vì bệ hạ là nam nhân sao?!”

“Đương nhiên là nam nhân!”

“Nhưng điện hạ vẫn luôn cự tuyệt bệ hạ!”

Này có gì bất đồng chứ, Vọng Nguyệt không hiểu, Điểm Tiểu Nhị cũng không biết sử dụng ngôn ngữ nào để cho Vọng Nguyệt hiểu “Điện hạ, người đã không thể nhận nam nhân, hà cớ gì ngài vẫn nảy sinh tình cảm với bệ hạ?”

“Ta không.” Đồng.

Điểm Tiểu Nhị khó thở, kỳ thật không biết nên giải thích như thế nào, hắn thật tức chết đi được, vấn đề này có gì rối rắm a, hắn nhảy dựng lên hét lớn : “Có gì làm người khó xử đâu?! Không ai nói người cùng nam nhân khác lên giường ! Chẳng qua chỉ muốn người nói thật tình cảm của người ! Người khó xử cái rắm!!!”

28. Chương 28

Một mảnh yên tĩnh.

Vọng nguyệt bị rống to dọa choáng váng, Điểm Tiểu Nhị cũng bị chính “Dũng cảm” của mình dọa đến choáng váng, một lúc sau, Điểm Tiểu Nhị mới lắp ba lắp bắp quỳ xuống nói: “Điện, điện hạ, thuộc hạ, thuộc hạ, cái kia, này, không, không phải, cố.”

“. Cố tình bắt ta im đi.”

Khẽ liếc mắt nhìn khuôn mặt không một chút thay đổi của Vọng Nguyệt, Điểm Tiểu Nhị ngược lại nhẹ nhàng thở ra, xem ra là điện hạ đều nghe được tất cả, nhưng lại không chú ý, thật sự xem ra hoàng thượng phải bỏ ra không ít công sức a.. Ân, những người khác, xem ra tất cả cũng phải cố gắng thật nhiều, Hoàng thượng người vẫn không mau một chút động thủ sao? Điện hạ như thế không thúc giục là sẽ không được toại nguyện a.

Điểm Tiểu Nhị một bên than thở một bên viết di chúc, hắn trung thành là một chuyện, tự tiện làm chủ lại là một chuyện khác, từ từ phải đối mặt với lửa giận của hoàng thượng, thứ này vẫn là nên viết sớm vẫn tốt hơn, vạn nhất Hoàng Thượng vừa thấy mặt hắn liền cho hắn phải đi luân hồi, vậy phải làm sao a?

Vọng Nguyệt nhìn cuốn sách đang cầm trong tay, ánh mắt có chút mơ hồ, hắn vẫn nhớ rõ, hơn một năm trước, khi người nọ gần từng tiếng bắt hắn nhớ kỹ văn bản này, chính mình không kiên nhẫn cỡ nào, khinh thường cỡ nào, hắn thậm chí sùng bái chủ nhân của câu thơ này, cũng không biết trong đó y đã gửi gắm, che dấu biết bao tâm tư, cho dù sau này chấp nhận cùng người kia, nhưng đến bây giờ, nếu không phải Trương Văn Tể chỉ ra, Điểm Tiểu Nhị nhắc nhở, hắn sợ chính mình còn không nhận ra, chính là chuyện một năm trước a.. Đã bị chính mình quên đến tận bây giờ.

Trong khoảng thời gian này, đến tận cùng, mình đang làm chuyện gì đây? Nghĩ đến thế giới kia, nghĩ đến bí mật hoàng thất, nghĩ đến rất nhiều rất nhiều, nhưng phiền não nhất chính là, bản thân mình không thể chấp nhận một người nam nhân, muốn như thế nào cự tuyệt phụ hoàng.

Đúng vậy, ta nghĩ muốn cự tuyệt hắn, không phải bởi vì hắn là chính là phụ thân của ta, mà là bởi vì hắn là một người nam nhân! Tựa hồ lý do duy duy nhất, tựa như Điểm Tiểu Nhị đã nói, ta nghĩ muốn cự tuyệt y, bởi vì y vẫn là một người nam nhân. Nhưng nếu hắn chấp nhận y, vậy bản thân mình sẽ trở thành nương tử của y? Bản thân hắn liệu có chấp nhận được điều này chăng?

Hai bàn tay lạnh như băng phủ lên hai gò má của mình, lau đi những giọt nước mắt đang chảy xuống, ánh mắt lạnh như băng lộ ra vẻ lo lắng khi nhìn mình, Vọng Nguyệt nở nụ cười, hắn cuối cùng đã biết, sự lựa chọn của chính mình.

“Phụ hoàng, người nguyện ý chờ ta lớn lên sao?”

Tư Mã Dục bên môi lộ ra nụ cười: “Hài nhi, người nguyện ý trở thành người bầu bạn của ta sao?”

“Đúng vậy, ta nguyện ý.”

“Kia, ta cũng vậy.”

29. Chương 29

Sấm sét

Vài năm sau, Tư Mã Dực thoái vị, phụ tử hai người bắt đầu cuộc sống nguyền làm uyên ương không làm tiên

Kia đương nhiên là không có khả năng, trên thực tế, thời gian còn đang quá thong thả, Vọng Nguyệt cũng như trước đang trốn tránh người nào đó.

Bởi vì.

“Ngô, đủ rồi a, vù vù.” Vọng Nguyệt gian nan dời đầu trốn tránh, hai mắt dầm lệ mông lung — nghẹn nín thở, cũng rất mau bị một cái đầu đuổi theo, che lại đôi môi đỏ mọng, hồi lâu, ngay tại thời điểm Vọng Nguyệt cảm thấy hít thở không xong, này hôn sâu mới chấm dứt.

“Sớm an, A Nguyệt, mau nhanh lớn lên đi.” Đế vương lưu lại câu nói sớm an ân cần thăm hỏi mỗi ngày, trên mặt tinh thần sáng khoải mà đi lâm triều, Vọng Nguyệt đáng thương mỗi ngày đều đang ngủ bị dùng loại kích thích như vậy đánh thức, trong lòng bất đắc dĩ.

Hắn lần đầu tiên cảm thấy được nam nhân cao cao tại thượng này, bây giờ so với nam nhân còn giống một tiểu mao đầu hơn, hắn còn chưa đánh răng a, về phần lớn lên. Hắn mới “Mười một” tuổi, không vội, nghĩ đến y mỗi ngày thúc giục hắn lớn lên, hắn lại nhịn không được muốn cười, này cũng không phải chính mình có thể quyết định, sờ sờ môi, y thật sự là càng ngày càng kiêu ngạo, hắn không phải nói là tốt nhất sao? Cho nên... hắn thêm một chút thời gian nữa....

Một đạo hào quang ở trong mắt chợt lóe qua, không được, vẫn là tạm thời tránh đi, ngấm lại chính mình còn có rất nhiều “kiến thức lịch sử” muốn học tập, buổi tối trốn không thoát, ít nhất ban ngày không cần cùng một chỗ, dù sao cũng phải cho hắn tự do a.

Phái người cùng phụ hoàng nói một tiếng, Vọng Nguyệt sai Cảnh Quang Vinh dẫn đường đến ngự thư phòng của Thăng Ngôn cung.

Thoải mái mà tựa vào ghế bành trước bàn học, Vọng Nguyệt trở mình xem tờ văn thư của lịch sử các quốc gia, hai mắt mệt mỏi rồi, hiện tại chỉ mới vài giờ a, hắn mệt mỏi ngáp.

Trên thế giới này tổng cộng có bốn quốc gia, ban ngày đều có thái dương giống nhau, buổi tối cũng vậy, vầng trăng không thay đổi. Hoàng đế của mỗi quốc gia đều là từ mười tám tuổi trong buổi lễ mừng trưởng thành được hoàng thượng đời trước ở lễ tuyên bố, cứ thế mà kế vị từ đời này sang đời khác, nhưng bởi vì huyết mạch của hoàng tộc thường kéo dài khó khăn, nên vẫn có vài lần cho người thường lên làm hoàng đế, nhưng mỗi hoàng đế phần lớn vẫn là không có con nối dõi, người thừa kế hoàng tộc đa số đều là từ huyết mạch trong dân gian mà tìm về.

Thanh Long tổ huấn: hoàng đế tại vị ba trăm năm không thể lưu lại con nối dõi, phải thoái vị! Đây là vì cam đoan người kế vị hoàng tộc, mặt khác mấy quốc gia cũng không sai biệt lắm về ý tứ, nhìn đến đây, Vọng Nguyệt có chút nghi vấn, sau đó thoải mái, đối ngoại, đây là vì làm cho dân tâm yên ổn, mà đối với trong tộc mà nói, người đã không có đứa con kế vị, sẽ mất đi ngôi vị hoàng đế.

Thanh Long tổ huấn: Hoàng đế trong lúc tại vị, nếu người thừa kế trưởng thành, phải biết lúc mà thoái vị.

Kỳ quái, nói như vậy thật không thông a, nếu là như vậy, tổ tiên không có thể không có con nối dõi a, cho dù là chính mình không thích nữ nhân cũng có thể giống phụ hoàng dùng quả thực dựng dục a.

Vọng Nguyệt rót cục tinh thần tỉnh táo, còn thật sự xem hoàng tộc bí sử, đích xác, cho dù các quốc gia khác, hoàng đế có được con nối dõi cũng chỉ có mấy người, hơn nữa ít nhất mấy trăm năm, gần nhất là bảy trăm năm trước, Bạch Hổ quốc hoàng đế không nói gì, hạ ngục năm người con, tại vị một trăm năm mươi năm, năm trăm năm mươi năm trước, tuyên bố phong tam hoàng tử thành thái tử, ngày hôm sau thoái vị.

Vọng Nguyệt đầu đầy hắc tuyến, nếu không phải không cho phép lời nói, Vọng Nguyệt không chút nghi ngờ vị này hoàng đế sẽ thoái vị cùng ngày với lễ lập thái tử, xem ra, bọn họ may mắn không cần chạy trốn a. . . . Không, từ từ, Vọng Nguyệt đột nhiên nhớ tới một đoạn lịch sử của Chu Tước quốc vừa mới xem qua.

Bốn trăm hai mươi năm trước, hoàng đế Chu Hỏa ngu ngốc không nói, bị Hoắc Đại dẫn quân khởi nghĩa đánh đất nước. Trăm năm sau, Hoắc Đại hoàng đế đột nhiên mất tích, con nuôi Hoàng Hỏa kế vị.

Tái hắc tuyến, này khởi nghĩa quân chỉ dùng thời gian không đến liền phủ định Chu Hỏa thống trị, nhưng Hoắc Đại khai sáng triều đại chân chính đây ý nghĩa lại không có con, Hoàng Hỏa, Hoàng Hỏa, nếu như nói vậy, khẳng định cùng Chu Hỏa là cùng một người! Có lão cha cùng hấn mấy huynh đệ sau vết xe đổ, Vọng Nguyệt đã muốn không thể dùng ánh mắt bình thường để nhìn hoàng tộc này, duy nhất khẳng định chính là, bọn họ chỉ là một trò chơi!

Lấy lại bình tĩnh, Vọng Nguyệt xác định trái tim mình đã đủ dũng cảm, lại tiếp tục liếc lịch sử của Hổ quốc Phong Ngọc.

Hai trăm năm mươi năm trước, Phong Ngọc tại vị ba trăm năm không có con nối dõi, cũng không kiếm được người thích hợp, tất cả triều thần đồng ý, tìm về đại hoàng tử bên ngoài, cũng liền thoái vị.

Vọng Nguyệt tính tính thời gian, nói như vậy lại qua ba trăm năm, hiện tại các quốc gia duy nhất có con nối dõi cũng chỉ có mình phụ hoàng, xem ra sau lễ mừng của đại ca, này xem như đại hỷ sự của khắp nơi đi? Trong lòng không khỏi một trận khấn nguyện, tuyệt đối không thể xảy ra điều xấu! Tuy rằng hôm nay cũng là ngày các huynh đệ phải rời cung, nhưng vọng nguyệt biết chính mình khẳng định là không thể đi! Đi không được, nhất định phải tham gia, Vọng Nguyệt lại bắt đầu trở mình tới lui, hấn muốn nhìn thấy sự phong lễ trước kia, hảo có điểm chuẩn bị.

Đột nhiên, tay Vọng Nguyệt run lên, làm cho sử sách rơi xuống, hấn vội vàng luống cuống tay chân cầm lên, run rẩy đưa tới trước mặt, đó là bức họa của năm vị hoàng tử, hấn ở trên mặt phát hiện một diện mạo vô cùng quen thuộc.

Ngũ tử, Phong Dực!

Tại sao có thể như vậy? !

Vọng Nguyệt tiến đến trước mặt, ánh mắt mở to, hấn không nghi ngờ sự thật của sử sách, bởi vì dân gian, không, phải nói này trên đời trừ bỏ người bên trong hoàng tộc, hấn là không ai biết diện mạo các hoàng tử, chính mình là trường hợp đặc biệt!

Như vậy, sử sách trong hoàng cung không thể nào làm giả được! Huống chi, bí sử hoàng tộc đều là từ vị hoàng đế đầu tiên chấm bút làm nên! Vọng Nguyệt hoài nghi có phải hay không hai mắt của mình sinh ra ảo giác, nhưng hấn xem rất rõ ràng, tranh này giống cũng thực sinh động, tuyệt đối đúng vậy! Đột nhiên nghĩ đến cái gì, Vọng Nguyệt bắt đầu nhìn kỹ bức họa của những người khác.

Lướt qua mấy người, nhị tử. Phong Trần!

Tại sao có thể như vậy? ! Vọng Nguyệt lật xem thanh long quốc sử.

. Một trăm năm trước, thanh long quốc hoàng đế Tư Mã Vân tại vị ba trăm năm không có hài tử, tìm về dân gian huyết mạch người tên Tư Mã Dực. Tư Mã Dực tại vị năm thứ hai, Kỳ huynh Tư Mã Trần nguyện lập hạ huyết thệ, cố khôi phục Vương gia thân phận, xưng Trần Vương.

Vọng Nguyệt hô hấp dồn dập, bắt đầu giở tư liệu những người phía trước phụ hoàng, không có, không có, hoàn toàn không có! Tất cả chỉ là trống rỗng, cho dù bọn họ phía trước đều là người của Thiên Vũ tộc, nhưng ở dân gian khẳng định cũng tồn tại một thân phận, cho dù không giống như người của Thiên Vũ tộc, cũng không có thể một chữ cũng không đề cập tới a.

Vọng Nguyệt không tin trái lật xem tư liệu người dân gian kể thừa huyết mạch của các quốc gia khác, vẫn là không có! Nếu là những người khác biên soạn sử ký, cho dù cái gì cũng không có, nhiều nhất cũng đã nói lên hẳn không thể tìm được, nhưng đây là hoàng tộc bí sử, người biên soạn là vị hoàng đế đầu tiên, những người khác không biết, chẳng lẽ bọn họ cũng không biết thân phận của mình sao? Cho nên, kết quả chính là, bọn họ tuyệt đối không phải người kế thừa huyết mạch trong dân gian! Việc bọn họ không có tư liệu, chuyện này Lịch Đại hoàng đế đều nói, cho nên bọn họ căn bản căn bản không thể đi biên một đoạn sử thư khác.

Hắn đối lập nhìn thấy lịch sử các nước đều không nói gì đến năm vị hoàng tử.

Đại hoàng tử hai trăm năm mươi năm trước, kế vị bạch hổ quốc quốc vương.

Thứ tử Phong Trần, biếm vị thứ dân sau rơi xuống không rõ. Trăm năm trước, Tư Mã Trần hưởng Tư Mã Dục tuyền hạ huyết thệ.

Tam tử Phong Ngọc, năm trăm năm mươi năm trước, kế vị bạch hổ quốc quốc vương. Trăm năm trước, Tư Mã Dục không muốn mọi người biết nhân vật đứng đứng đầu phe phản diện chính là Tam ca Tư Mã, Âu Dương ngọc.

Tứ tử Phong Hỏa, trở thành thứ dân về sau không rõ. Bốn trăm hai mươi năm trước, Chu Hỏa ngu ngốc. Ba trăm hai mươi năm trước, Hoàng Hỏa kế vị.

Ngũ tử Phong Dục, trở thành thứ dân về sau không rõ. Trăm năm trước, Tư Mã Dục kế vị thanh long quốc quốc vương.

.

Tâm của mình liên tục gặp kinh hoàng, Vọng Nguyệt liên tục hít sâu, đại não cấp tốc vận chuyển, mắt di chuyển qua lại, một suy đoán lớn mật ở trong đầu sinh ra!

Vì cái gì không ai biết Tư Mã Ngọc là Vương gia!

Vì cái gì các hoàng thúc đều ở nước khác!

Vì cái gì từng hoàng tử đều phải rời đi mẹ đẻ, không được gặp ngoài hoàng cung!

Vì cái gì này trên đời có được bốn quốc gia!

Vì cái gì các quốc gia hoàng tộc lại giống nhau nhiều như thế! Truyền thuyết về quả thực cũng giống nhau như đúc!

Vì cái gì. Phụ hoàng cùng Trần hoàng thúc với tam tử và ngũ tử đều giống nhau như đúc, thậm chí ngay cả tên cũng chỉ có họ bất đồng!

Nguyên bản, hẳn nghĩ đến chính mình đã tìm được lý do, đó là bởi vì tổ huấn, mặt khác hoàng tử phải biến thành thứ dân, cho nên không ai biết Tư Mã ngọc là Vương gia, hoàng thúc sẽ ở nước khác, và hoàng tử không được gặp bất luận kẻ nào!

Nhưng là kết hợp ba nghi vấn, đáp án vẫn còn có chút vấn đề, cho dù tất cả mọi người không muốn làm hoàng đế, cũng không có cố ý lập hạ tổ huấn, cởi bỏ gông xiềng của hoàng tử, nếu không muốn làm hoàng đế, cũng không tất yếu phải lập thái tử, bởi vì bọn họ, căn bản không có khả năng có tranh quyền đoạt lợi, kết bè kết phái!

Kia. Vì cái gì!

Vọng nguyệt có một chút ý nghĩ điên cuồng, có thể hay không, trên thế giới này, thực tế chỉ có. Một hoàng tộc? Chính là sinh sống trong tộc quá khó khăn, cho nên bọn họ phải một mình kiêm mấy thân phận, cho nên. Không thể cho kẻ nào nhìn thấy bọn họ?

“Không có khả năng đi? Chính là trùng hợp đi?” Vọng Nguyệt thấp giọng nỉ non, vẻ mặt yếu ớt, bốn quốc gia, một hoàng tộc, đây là khái niệm gì? Quyển sách sử trên tay đang nói đến cái gì? Nhưng, đây là khả năng hẳn có thể tưởng tượng hợp lý nhất.

Nắm chặt sử sách trong tay, vài ngày nữa hoàng thúc sẽ trở lại, Tư Mã Ngọc. Người cũng sẽ là trùng hợp sao?

30. Chương 30

Nếu, nếu, nếu

Sinh thần của Tư Mã Hàn Tử ngày càng gần, cả Hoàng cung tràn ngập không khí khẩn trương vui sướng, Vọng Nguyệt không hề cố ý tránh Tư Mã Dực, bởi vì thời gian y ở bên hắn rất ít, làm một Hoàng đế thì quá bận rộn, mà Vọng Nguyệt tuy nói là hoàng tử, nhưng hắn là trường hợp đặc biệt, không cần tham gia lễ huyết thệ, dù sao đại bộ phận các đại thần là các “đệ tử” của hắn, mà hoàng đế vẫn đem hắn sủng lên trên trời. Hắn thật sự không có thời gian, hắn phải thử quần áo, học lễ nghi linh tinh, buổi tối mới được trở về hoàng cung, liền nằm xuống mà ngủ, căn bản hai người họ không gặp mặt nhau, chỉ có nụ hôn buổi sáng, hai người có thời gian ngắn ngủi nói chuyện một chút, chính là lúc này, hắn thường bị làm cho đỏ mặt tía tai, căn bản là hắn đã quên vấn đề cần hỏi.

Hôm nay, hoàng đế buông ra khi Vọng Nguyệt thờ hồn hển, đang muốn vào triều, liền bị hắn ôm lại, Tư Mã Dực có chút ngạc nhiên nhìn về phía Vọng Nguyệt, ánh mắt tươi cười, có thể thấy được tinh thần tốt lắm.

Vọng Nguyệt sử dụng hết khí lực ôm lấy phụ hoàng, cho dù như vậy khí lực cũng không lớn lắm, bởi vì hắn bị phụ hoàng hôn đến toàn thân bủn rủn, cũng không có biện pháp, hắn và y thật sự không có thời gian gặp nhau, những chuyện ấy, hắn rất muốn biết, mấy ngày nay bản thân cứ mãi suy nghĩ về vấn đề này.

“Phụ Hoàng.” Vọng Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn đôi mắt ôn nhu nhưng lại ẩn chứa sự mệt mỏi, đột nhiên có chút không đành lòng, phụ hoàng của hắn cũng mệt mỏi a “Hoàng thúc khi nào trở về?”

“Nguyệt nhi chờ sốt ruột sao?” Tư Mã Dực bật cười, đem Vọng Nguyệt ôm vào trong ngực, còn tưởng rằng tiểu tử kia muốn làm chuyện gì lớn, không nghĩ tới là tiểu tử lại vì chuyện này mà thiếu kiên nhẫn “Chính là hai ngày nữa, Ngọc hoàng thúc của ngươi sẽ tới. Nguyệt Nhi đến lúc đó cũng đừng dễ dàng tha cho hắn biết không?”

Vọng Nguyệt tựa đầu vào ngực của Tư Mã Dực, nghe đến tên của Tư Mã Ngọc, thân thể có chút run rẩy, gật gật đầu. Tư Mã Dực nghĩ Vọng Nguyệt trong lòng ít nhiều cũng không được tự nhiên, đành phải vỗ vỗ phía sau lưng, gật gao bé hắn một chút.

Vọng Nguyệt ngẩng đầu lên, mỉm cười nói: “Phụ hoàng, ta không sao, chỉ là chút khẩn trương thôi, tam hoàng thúc tự hồ cũng là một người thú vị.”

Tư Mã Dực nhìn kỹ hắn một hồi, nói “Không có gì phải khẩn trương, Tam hoàng thúc người trời sinh thích tự do, yêu thích diễn trò, kỳ thật cũng là một người tốt.”

“Ân” Vọng Nguyệt gật đầu, có chút ngượng ngùng hôn má của Tư Mã Dực một chút “ Để ngươi lo lắng, nhanh nhanh vào triều, đừng làm cho lâm công công chờ sốt ruột.”

Tư Mã Dực long tâm đại duyệt, lần đầu tiên tiểu tử này than với y, đồng dạng hôn lên hai má của hắn, Tư Mã Dực nhanh đi ra khỏi phòng, thời gian mau mau đến.

Thẳng đến thân ảnh của Tư Mã Dực biến mất, Vọng Nguyệt mới nhẹ nhàng thở ra, phụ hoàng quan sát rất sâu sắc, hại hắn dưới tình thế cấp bách không thể không sử dụng “mỹ nhân kế”, hiệu quả quả thật không tồi.

Nhưng trên thực tế, khi Tư Mã Dực rời khỏi Vọng Nguyệt, ánh mắt liền trầm xuống, vốn mấy ngày nay cảm thấy tiểu tử kia có cái gì đó không thích hợp, khả nhiên vẫn không nghĩ tới có nguyên nhân, vừa rồi tiểu tử kia vượt qua chướng ngại tâm lý mà chủ động hôn hắn, xem ra, tiểu tử kia đã phát hiện cái gì. Tư Mã Dực cảm thấy thoải mái, cũng tốt, trải qua thời gian chung sà (chung giường) lâu như vậy, tiểu tử kia cũng sẽ phát hiện sứ mệnh của mình đối với bộ tộc, hắn sẽ không để ý quan niệm kiếp trước của mình.

Kỳ thật, nếu ngay từ đầu y phong ấn trí nhớ kiếp trước của hần, sự tình sẽ không phiền toái như vậy, y cũng không cần chờ trên mười năm, không cần chờ tâm tư của tiểu tử kia nhận thức y, không cần lo lắng không tiếp thu được sứ mệnh của mình đối với cả bộ tộcChính là không có ký ức kiếp trước, tiểu tử kia có thể biết y yêu tiểu tử kia sao? Hay nói là, nếu tiểu tử kia không có ký ức của kiếp trước, thì chỉ là một đứa trẻ mười một tuổi, vẫn chỉ là con của y? Ngẫm lại ngũ hoàng tử giả Lí Thắng kia, bộ dáng lại giống con y như thế. Tư Mã Dực lắc lắc đầu, không có khả năng. Bỏ đi, bỏ đi, y phải chờ

“Hoàng Thượng, tới rồi.”

Lâm công công ở bên nhẹ nhàng nhắc nhở Tư Mã Dực đang trầm tư, ánh mắt của y bắt đầu trở nên uy nghiêm mà vô tình “Vào triều đi”

Vài ngày sau, Vọng Nguyệt cũng đã học được các lễ nghi, liền mỗi ngày ở ngự thư phòng trợ giúp Tư Mã Dực xử lý một số công việc vụn vặt, tuy rằng chỉ là vài việc nhỏ nhưng đã đủ làm hần mệt mỏi. Tư Mã Dực dừng công việc lại, Âm Nhất ở bên tai y nói nói gì đó, Tư Mã Dực ngừng tay, đi đến bên Vọng Nguyệt, giữ tay đang cầm bút lại, Vọng Nguyệt mở miệng ngẩng đầu lên, trong đầu toàn những tư liệu tràn ngập.

Tư Mã Dực bị vẻ mặt của hần làm cho thương tâm, nhẹ nhàng nhéo nhéo hai gò má của hần, nói: “Nguyệt Nhi, vất vả cho người.”

31. Chương 31

Nếu , Nếu , Nếu

Mặt Vọng Nguyệt đỏ lên, hần né tránh hành động của y, đáp : “Không có gì, so với ta phụ hoàng càng vất vả hơn?”

Tư Mã Dực gật gật đầu, giống như không chút để ý nói: “Tam hoàng thúc người đã trở lại, muốn gặp hần không?”

Vọng Nguyệt cứng đờ, tay cầm bút run run lên, trên tấu chương nháy mắt xuất hiện một vết mực, đã quay lại? Mỗi ngày đều chờ đợi, bây giờ thật sự đã quay lại, Vọng Nguyệt lại cảm thấy chính mình còn chưa chuẩn bị tốt, hần lấy lại bình tĩnh, gật gật đầu, ngẩng mặt lên tươi cười nói “Đương nhiên, ta đã sớm muốn gặp hần.”

Tư Mã Dực không nói gì , gắt gao nắm tay Vọng Nguyệt, bàn tay to lớn ấm áp nắm tay hần dẫn hần đi về phía trước, hiện tại, hần muốn trốn tránh cũng không kịp, chỉ có thể để y nắm bàn tay nhỏ bé của hần mà kéo đi!

Vọng Nguyệt bị Tư Mã Dực kéo đi, đầu óc một mảnh hỗn loạn, hần rốt cuộc muốn biết điều gì? Cho dù biết Tư Mã Ngọc chính là Phong Ngọc thì sao? Thế giới này hoàn toàn khác với kia của hần? Cho dù thế giới này đều là hoàng tộc thì sao? Qua mấy ngày suy nghĩ, hần đã dần dần chấp nhận chuyện này là sự thật, gặp Tư Mã Ngọc, bất quá chỉ vì để xác định lại thôi, cho dù chuyện này là thật, thì hần vẫn là nhi tử của Tư Mã Dực, huynh đệ vẫn là huynh đệ, hoàng thúc thì vẫn là hoàng thúc Duy nhất chỉ có, trách nhiệm trên vai của hần, mặc kệ hần có nguyện ý hay không, hần phải cùng với y gánh vác trách nhiệm đế vương, có thể hiện tại hay tương lai, một ngày nào đó, hần cũng sẽ thú một nữ nhân làm nương tử, sẽ hạ sinh một vài hài tử?

Ý nghĩ cuối cùng trong đầu làm Vọng Nguyệt hô hấp bị kìm hãm, không khỏi dừng lại, trong lòng không biết tư vị gì, hần mê man nhìn nghi hoặc về phía nam nhân bên cạnh mình, nếu hần không gặp được y, nếu y không nói trong lòng y hần có vị trí đặc biệt, nếu y không đối với hần ôn nhuCó lẽ hần sẽ thú một nữ nhân, sinh hạ mấy đứa nhỏ Chính là hiện tại, trong ánh mắt của Vọng Nguyệt xuất hiện một chút sợ hãi, y cũng chính là phụ thân hần, hần cùng y đều phải mang trách nhiệm đế vương, hần với y đều là nam nhân, tương lai bọn họ sẽ thế nào đây?

“Vọng Nguyệt?” Cảm nhận Vọng Nguyệt sợ hãi mà bất an, trong lòng Tư Mã Dực cũng xuất hiện một tư vị không rõ “Người làm sao vậy”

“Phụ hoàng, ta” Vọng Nguyệt mở miệng định nói nhưng lại không nói tiếp, hẳn thật không biết phải nói bất an của mình với Tư Mã Dực như thế nào, “. . . . Không có, không có việc gì, chỉ là chút sợ hãi thôi, phụ hoàng chúng ta nhanh đi thôi, đừng để hoàng thúc đợi lâu.”

Nhìn Vọng Nguyệt kéo mình đi lên phía trước, Tư Mã Dực mím môi, đi theo Vọng Nguyệt, tiểu tử kia, người đến tốt cùng đang bất an điều gì?

Nhìn thấy Tư Mã Ngọc, y đang nhàn nhã nằm trên ghế nghe thiếu niên bên cạnh đánh đàn, tiếng đàn du dương, làm cho người ta say mê, Vọng Nguyệt đến đánh gãy cảnh ý, thiếu niên không hồn giật mình dừng hai tay lại, không chút sợ hãi nhìn về phía Vọng Nguyệt, Vọng Nguyệt hồi phục tinh thần xấu hổ mà xin lỗi thiếu niên, đang muốn mở miệng giải thích, lại bị Tư Mã Dực kéo vào phòng, ánh mắt lạnh lùng nhìn làm vị thiếu niên đó cả người cứng ngắc, trên trán toát mồ hôi lạnh, Tư Mã Ngọc này giờ nhắm mắt giờ mới lười biếng mà mở mắt, giống như không phát hiện điều gì mà còn vỗ vỗ tay nói: “Tiểu huyng đệ, mấy ngày không nghe người đánh đàn, giờ thấy người tiến bộ rất nhiều, thật sự làm cho người nghe đến say mê, thậm chí lần sau có thể nghe lần nữa Vọng Nguyệt chất nhân, thúc thúc nói đúng không?”

Đột nhiên Tư Mã Dực vỗ tay đánh vỗ không khí, làm cho thiếu niên hoảng sợ, không giống như mọi người ca ngợi hẳn, Tư Mã Dực khuôn mặt vẫn lãnh khốc, làm thiếu niên sợ hãi mà rời đi, Vọng Nguyệt nhìn thấy bất đắc dĩ nói: “Đích xác, cảm nghệ của vị công tử này quả thật tuyệt vời. Vọng Nguyệt tới gần vị thiếu niên “Vị công tử này, Vọng Nguyệt có nhận thức một vị bằng hữu cảm nghệ cũng rất cao, cùng với tài nghệ của công tử có thể nói là tương xứng, nhưng xuất thân lại không tốt lắm, nếu công tử nguyện ý, có muốn cùng Vọng Nguyệt gặp vị bằng hữu đó không”

Thiếu niên quay người lại, không thể không gật đầu, hướng Vọng Nguyệt thi lễ, rồi tiêu sái ra ngoài, lưu lại Vọng Nguyệt đang đối với hai luồng khí lạnh, Vọng Nguyệt hơi co người lại, không biết mình nói sai cái gì, Tư Mã Ngọc mở miệng nói trước: “Chất nhân, không phải người vẫn còn đối với thúc thúc mà sinh khí chứ?”

Vọng Nguyệt nhìn hẳn, mặc danh kỳ diệu lắc đầu, tuy rằng phụ hoàng muốn hẳn không dễ dàng tha thứ cho thúc thúc, nhưng Vọng Nguyệt cảm thấy nếu mình thừa nhận điều này chắc chắn sẽ thực phẩm.

Tư Mã Dực cũng đem Vọng Nguyệt ôm vào trong lòng ngực, tìm ghế ngồi xuống, hỏi: “Nguyệt Nhi, khi nào lại quen biết được một cao thủ cảm nghệ vậy, phụ hoàng như thế nào lại không biết a?”

Vọng Nguyệt nghi hoặc liếc mắt nhìn Tư Mã Dực, xác định y không phải nói mát, Vọng Nguyệt có chút kỳ quái: “Chính là Vân cô nương a, tam ca không nói cho phụ hoàng biết sao?” Thanh âm Vọng Nguyệt ngày càng thấp, bởi vì người bên cạnh ngày càng phát ra hàn khí, Vọng Nguyệt thất trong lòng hơi hơi hối hận, hẳn còn tưởng phụ hoàng đã sớm biết, tam ca thật là, chưa nói với phụ hoàng như thế nào lại không nói cho hẳn biết. Vọng Nguyệt ngẫm lại, Tư Mã Hồng Viêm như thế nào dám nói chính mình mang “Chủ mẫu” đến kỹ viện, còn cùng một kỹ nữ trò chuyện? Hơn nữa Tư Mã Hồng Viêm đã bị phạt, muốn nói cũng không có cơ hội a, hẳn như thế nào lại ngu ngốc như vậy, cư nhiên chính mình lại nói ra.

“Nguyên lai chất nhân nói đến chính là Vân cô nương trong kỹ viện a.” Thanh âm lười biếng của Tư Mã Ngọc vang lên, Vọng Nguyệt lại cảm thấy âm trầm, hẳn có chút cảm tức, tuy Tư Mã Ngọc nói đúng, nhưng hẳn cảm thấy có chút ý vị, giống như tiểu còn nhỏ lại đến kỹ viện như vậy thì hư hỏng (tuy rằng là sự thật), “Tam Hoàng thúc, Vọng Nguyệt chỉ mà ngưỡng mộ Vân cô nương có phẩm chất lại có tài, chúng ta chính là tri kỷ thôi.”

Bên tai truyền đến thanh âm mềm nhẹ, nhưng y lại cảm thấy tóc gáy đều dựng thẳng lên “Ngưỡng mộ? Có tài? Phẩm chất? Tri kỷ?” Hai từ cuối cùng lại nhấn mạnh làm cho hẳn bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Hắn cùng Tư Mã Dực, không đúng, hẳn cùng với Cửu Thiên ban đầu như thế nào lại tương giao? Cũng chính là ngưỡng mộ tài của đối phương, phẩm chất, cuối cùng cũng là dẫn đến thành tri kỷ, hẳn như thế nào lại giới thiệu một người khác, lại là nữ nhân, thực có lỗi, Tư Mã Dực vừa là phụ thân vừa kiêm luôn là tri kỷ vừa là tình nhân.

Tư Mã Ngọc, người hãm hại ta! Vọng Nguyệt oán giận trừng mắt nhìn người nào đó, cười tươi, bình tĩnh, nợ này chúng ta chậm rãi tính! Hắn hiện tại cũng hiểu được, nhất định là vì thiếu niên vừa rồi, nói làm bầm, chỉ sợ người không có nhược điểm. nếu không ta sẽ chờ người diễn trò cho ta xem!

Vọng Nguyệt biết nam nhân trước mắt đang bắt an điều gì, hắn cũng là nam nhân, hắn hiểu được, hắn không thích nam nhân, nhưng bởi vì Tư Mã Dục là nam nhân, cho nên hắn học cách tiếp nhận, nhưng đối tượng chỉ là Tư Mã Dục! Nhưng còn nữ nhân? Nếu gặp được một nữ nhân hợp ý hắn, hắn cũng sẽ không yêu thương đối phương, bởi vì cả đời này hắn đã quyết định yêu say đắm một người, chính là nam nhân trước mặt hắn, Vọng Nguyệt có phải hay không đã không còn cảm giác với nữ nhân, hắn thật sự không có thể yêu nữ nhân sao?

“Dục” đây là lần đầu tiên Vọng Nguyệt gọi y như vậy, xem hai người ngang hàng mà xưng hô, “Ta là một người tri kỷ, đối với người cũng không phải là người hoa tâm, nếu ta đã lựa chọn người, ta tuyệt đối sẽ không tìm người khác, mặc dù là nam nhân, hay là nữ nhân!” Nhẹ nhàng đứng trước mặt đối phương, “Nhưng ta thích nữ nhân, nếu một ngày nào đó, ta chịu không nổi mà đi tìm nữ nhân Người có thể, giết ta!”

Tư Mã Dục theo Vọng Nguyệt nói vậy thật sự động tâm, nghe câu cuối cùng không thể không thể được chính mình mà, nghe được năm từ cuối Tư Mã Dục hoàn toàn sửng sốt, thật lâu sau, hưng phấn lên gương mặt tái nhợt trước mắt. “Người đừng hối hận!”

Tuyệt đối không! Trong mắt Vọng Nguyệt lộ ra ý chí kiên định, hắn tin tưởng bất cứ khi nào, hai người họ thành thật thì có thể cùng nhau sống hết cả cuộc đời, bọn họ không đối gạt lẫn nhau, chỉ cần vĩnh viễn tín nhiệm, Vọng Nguyệt tin, chính mình quyết không phản bội y. Y đem hắn ôm vào trong lòng ngực, Tư Mã Dục cũng tin, trên đời này không có nữ nhân nào xứng với Vọng Nguyệt hơn y, trừ hắn, Vọng Nguyệt không có lựa chọn thứ hai!

Tư Mã Ngọc cười cười, thật là không tốt ngẫm lại phải trả giá để xem bọn họ diễn, đột nhiên cảm thấy nói không nên lời, hai người kia quả thật không tổ, xem họ diễn thật là lỗ vốn.

32. Chương 32

Huỳnh trưởng như phụ thân

“Ừ, ta thấy không có gì hay hết? Tiểu đệ ta không nghĩ tới người như vậy mà bỏ qua a.” Một tiếng cười cất ngang người nào đó diễn kịch đến hứng trí, cũng cất ngang tâm tình của hai người, Tư Mã Dục không hề giận buồn tiểu tử đang kháng cự kia ra, người nào đó nhìn Tư Mã Ngọc có chút thất vọng ngồi trên ghế.

Thấy mọi người đều nhìn mình, Tư Mã Trần lâu nay chưa lộ diện khởi khởi mi, phe phẩy chiết chiến (quạt) hỏi: “ Như thế nào, ta bỏ qua cái gì không?”

Vọng Nguyệt xấu hổ, Tư Mã Dục trầm mặc, chỉ có Tư Mã Ngọc vẫn duy trì trạng thái lười biếng nằm trên ghế: “Có nhưng thật ra cũng không có gì, bất quá Nhị ca người sao giờ mới đến?” Bỏ lỡ một tuồng diễn hay, nhưng không chút thú vị, Tư Mã Trần bắt đầu xoa xoa trán của mình, thâm ý nói: “Không có biện pháp ta tổng yếu phải an bày tốt mới có thể rời đi.” Hiện tại việc này không được tốt lắm, hai bên thật không hảo hảo hạ. Một bên muốn tiểu tử Lý Thắng kia còn sống, một bên muốn Lý Thắng hắn phải chết, nếu hắn không an bài mà rời đi, trời mới biết tiểu tử kia còn có thể sống khi hắn quay lại.”

Tư Mã Ngọc hiểu được gật gật đầu “ Nhị ca vất vả.” Sau đó tựa tiểu phi tiểu nhìn đôi phụ tử kia.

Tư Mã Dục sắc mặt không chút thay đổi nói một câu: “Nhị ca vất vả.” Vọng Nguyệt mặc danh kỳ diệu nhìn hoàng thúc, không hiểu hắn đang nói cái gì.

Thấy Tư Mã Trần có phản ứng này, Tư Mã Ngọc cười trộm nhìn thấy Tư Mã Trần tay cầm chặt chiết phiến, trên thái dương gân xanh nổi lên, tựa tiểu phi tiểu cắn răng nói: “Không vất vả !” Tuyệt đối không vất vả, hắn chỉ cần ở một nơi nào đó ở tiểu viên trông coi tiểu tử chỉ còn da bọc xương sống mà chết thôi, mỗi ngày

đều phải đuổi đuổi ruồi, vỗ vỗ muỗi, cũng không đến nỗi khổ! Khả là! Đối với phụ tử này, một thì muốn tiểu tử kia sống, một lại muốn tiểu tử kia phải chết, còn hấn chẳng qua chỉ nói sai một câu, liền bị đem tới nơi móc meo làm nhiệm vụ khó khăn này, hấn phải cam đoan tiểu tử kia phải nửa sống nửa chết, nếu không hấn không biết mình sẽ ra sao! Cùng một cha sinh ra, vì cái gì các huynh đệ khác đều có thể sống tiêu sái còn hấn phải chịu khổ như vậy, mệt đến nửa sống nửa chết, cuối cùng không ai cảm tạ hấn, thậm chí còn có người muốn làm khó hấn.

Tư Mã Ngọc lại cười lớn hơn, hấn cứ nhiên ly khai lâu như vậy, không biết đã bỏ qua bao nhiêu chuyện hay, thật là đáng tiếc.

Tư Mã Dực gật gật đầu xem như đối với Tư Mã Trần mà trả lời, chỉ nhìn huynh trưởng của mình tức giận, nhưng Vọng Nguyệt thật sự không biết họ nói cái gì, nên cũng mặc kệ, thẳng nói rõ vấn đề của mình: “Trần Hoàng Thúc, người là Phong Trần phải không” Không đợi Tư Mã Trần trả lời, lại nhìn Tư Mã Ngọc “Ngọc hoàng thúc, người là Phong Ngọc phải không?”

Tư Mã Trần kinh ngạc nhìn về phía Vọng Nguyệt, ngay cả sinh khí cũng quên, Tư Mã Ngọc cũng thu hồi gương mặt tươi cười, neho mắt lại, huynh đệ hai người nhìn nhau trao đổi một chút, lại nhìn Tư Mã Dực, thấy đệ đệ mình không hề phản ứng, bọn họ cùng nhìn về phía Vọng Nguyệt, Tư Mã Trần cười cười gật đầu “Tiểu tử, người thật thông minh, giới thiệu lại một chút tại hạ là Phong Trần.”

“Ta là Phong Ngọc, đồng thời cũng là đệ vương tiền nhiệm của Bạch Hổ.” Bọn họ cũng không lo lắng Vọng Nguyệt nghe không hiểu, nếu Vọng Nguyệt đã biết thực danh của họ, hấn đã hiểu rõ mọi chuyện.

Quả nhiên, Vọng Nguyệt rời khỏi vòng tay của Tư Mã Dực, trịnh trọng thi lễ, “Tiểu chất. Vọng Nguyệt, bái kiến hai vị thúc thúc.”

“Trẻ nhỏ dễ dạy, trẻ nhỏ dễ dạy!” Một âm thanh sáng khoái vang lên bên cạnh, mọi người kinh ngạc nhìn lại, thấy một người đi tới mà sang sảng cười, nhìn thấy ánh mắt mỗi người đều tràn đầy vui sướng cùng hoài niệm, người đó nhìn về phía Vọng Nguyệt mà tán thưởng.

Vọng Nguyệt bị người đó nhìn như vậy không biết làm sao, hấn có cảm giác như bị một vị trưởng bối đánh giá, chỉ một thoáng cả người liền đỏ bừng, mà ba người kia lại nhanh chóng tiến lên, Tư Mã Trần ý mặt luôn cười đùa giỡn, Tư Mã Ngọc lúc nào cũng có bộ dạng lười nhác, lần đầu tiên hấn thấy hai người họ đứng đắn mà cùng kính cùng với Tư Mã Dực đứng một chỗ, tam huynh đệ của bọn họ quỳ xuống: “Đại ca!”

Đại ca?! Vọng Nguyệt kinh ngạc nhìn về phía người vạm vỡ này, ánh mắt không lẽ phép đánh giá bốn người, hấn là Phong Liệng. Đệ vương đương nhiệm của Bạch Hổ quốc, người chưa có người con nào? Chính là đại bá của mình? Nhìn thấy phụ hoàng cùng với các hoàng thúc đều quỳ xuống, Vọng Nguyệt cũng vội vàng quỳ xuống tại chỗ: “Đại bá!”

Phong Liệng vội vàng nâng mọi người dậy: “Các người làm cái gì vậy?! Hồ nháo! Hồ nháo! Nhất là người tiểu đệ, người thân là tộc trưởng, chỉ có thể để người người khác quỳ xuống, người có thể nào lại quỳ như vậy, người nói ta làm thế nào nhận đây!” Hấn đi tới ôm Vọng Nguyệt, “Vọng Nguyệt chất nhân, người nên biết, người chính là chủ mẫu của cả bộ tộc, về sau không thể quỳ dưới người khác, biết không?”

Nhìn thấy người này hấn chưa bao giờ gặp mà ba người kia cung kính như vậy, Vọng Nguyệt còn chừ hoàng hôn, lẳng lẳng gật đầu, nhu thuận nói: “Vọng Nguyệt đã biết, đại bá.”

“Hảo hài tử!” Phong Liệng đối với người lần đầu gặp mặt, chất nhân kiêm em dâu kiêm chủ mẫu, thật sự là càng nhìn càng yêu, nhịn không được “Ba” hôn một cái.

Vọng Nguyệt hoàn hồn, theo bản năng vuốt vuốt nơi bị hôn, nhìn về phía Tư Mã Dực, lại kinh ngạc phát hiện, ánh mắt mọi khi toàn dấm chua nhưng giờ lại vui sướng như vậy, phải vậy không?

Có lẽ biểu tình của Vọng Nguyệt rất rõ ràng, Phong Liệng trêu ghẹo nói: “Như thế nào, tiểu tử ki, đại bá thân một chút cũng không chịu?”

“Không, không phải.” Vọng Nguyệt có chút giật mình, Phong Liệng tuy là nam nhân, nhưng hấn làm cho người khác thấy hấn lấy tình cảm trưởng bối mà yêu thương tiểu bối, động tác thân mật của hấn

làm cho người khác cảm thấy ấm áp cùng vui vẻ, chính là không nghĩ tới phụ hoàng cứ nhiên một chút cũng không để ý.

“Ha Hả, đừng khẩn trương, ta tuy là đại ca của Dực Nhi, tục ngữ nói, huynh như phụ thân, ta nghĩ ta chỉ thân với chất nhân của mình, Dực nhi hẳn sẽ không sinh khí?” Nói xong, nhìn về phía Tư Mã Dực, chỉ thấy khuôn mặt của y đen lại cứ nhiên lại hiện lên một tia không tự nhiên, “Hảo hảo, trả chất nhân lại cho người, không nghĩ tới nhiều năm như vậy, người cũng không biết đùa giỡn.”

Bị đẩy đến bên người Tư Mã Dực, Vọng Nguyệt cung kính không dám nói lời nào cùng hai vị thúc thúc thanh khổ, đại ca (bá), cũng chỉ có người mới dám đùa giỡn với y, giỡn xong lại nói y không biết đùa giỡn.

“Trần Nhi, Ngọc Nhi, các người như thế nào lại không nói gì? Phong Liệng thở dài, “Cho nên ta mới không thương các người, mỗi lần gặp mặt các người đều không tự nhiên như vậy.”

“Không phải, đại ca!” Hai huynh đệ họ đồng thời hồ hồ vừa muốn quỳ xuống, chỉ thấy hai cục đá ngăn lại không cho họ quỳ, lại không dám né tránh hai người trực tiếp ngồi lên cũng không dám đứng dậy.

Phong Liệng lắc đầu, đối với vẻ mặt nghi hoặc của Vọng Nguyệt liền giải thích nói: “Năm đó phụ hoàng để chúng ta ở cấm địa rất ít quản chúng ta, ta là con cả, đương nhiên trách nhiệm lớn hơn các đệ đệ của mình, cũng không nghĩ tới hiện tại, vừa thấy bọn họ lại thể hiện thái độ đó, cho nên, bình thường mà không có gì, ta thật không muốn gặp họ.”

Vọng Nguyệt bình tĩnh đại ngộ, hiểu biết gật đầu, huynh trưởng như phụ thân, tuy nói mấy huynh đệ bọn họ lớn lên cùng nhau, nhưng lại nhốt tại một chỗ, tới lúc trưởng thành không gặp bất luận kẻ nào, hẳn bọn họ xem đại ca như là phụ thân, là mẫu thân. Phụ hoàng chắc chắn rất kính trọng đại ca của mình, không biết như thế nào thể hiện sự kính trọng của mình, không biết như thế nào để hồi báo vị huynh trưởng này vài thập niên, thậm chí mấy trăm năm, phụ hoàng đã biết huynh trưởng như cha này ở đâu nhưng không gặp được. Quý xuống, cũng không đủ thể hiện tình cảm của bọn họ.

Nhìn thấy bộ dáng cảm khái của Vọng Nguyệt, Phong Liệng khấn trương nói: “Tiểu tử kia, người không phải cũng muốn quỳ chứ?”

Vọng Nguyệt bật cười, cảm thấy phụ hoàng cùng với các hoàng thúc thật đáng thương, bọn họ đối với đại ca là kính trọng, đại ca lại xem hành động của bọn họ lại e ngại, xem đó chỉ là trách nhiệm của mình, buồn cười, buồn cười, mọi người đối với hắn là kính trọng, sao người này lại không nhìn ra, so với mình có phải đại bá còn ngốc hơn?

Nhưng Vọng Nguyệt cũng không nói gì, chỉ gật gật đầu, hướng Phong Liệng đồng tình mà cười, Phong Liệng cười cười, cười đến râu run lên, “Hảo hài tử, người thật thông minh! Dực Nhi, không cần chờ, đem hết mọi chuyện nói với tiểu tử kia đi, hẳn sẽ đồng ý!”

Tư Mã Dực môi động động, không dám cự tuyệt, chần chờ gật đầu, “Ngày mai, chúng ta sẽ tới cấm địa.”

Phong Liệng vừa lòng gật gật đầu, tươi cười nhưng có chút thất vọng, hẳn hy vọng đệ đệ mình một lần nghịch ý của mình.

33. Chương 33

Trách nhiệm “chủ mẫu”

Bọn người Vọng Nguyệt tới vườn Thượng Uyển, Tư Mã Dực hạ lệnh không ai được bước vào, ngay cả Điểm Tiểu Nhi cùng Âm Nhất cũng phải đứng bên ngoài, đêm đó, huynh đệ bốn người cùng với Vọng Nguyệt đều kinh ngạc ngồi vào bàn ăn, Phong Liệng nhanh nhẩu ngồi bên cạnh ôm lấy Vọng Nguyệt, triu mến sờ sờ đầu hắn, cười nói: “Giật mình sao, tiểu quái.”

Vọng Nguyệt gật gật đầu, hắn chưa từng nghĩ ở thế giới này, hắn có thể hạnh phúc như vậy, Phong Liệng cười: “Ngày ta có chút hiếu kỳ, tiểu quái, nghe nói người đến từ thế giới khác?”

“Đúng vậy, đại bá.” Vọng Nguyệt có chút ngượng ngùng, hẳn biết nhất định văn hóa hai thế giới khác nhau nên làm cho người khác có chút tò mò.

“Tiểu quai, đại bá năm nay tròn sáu trăm tuổi, đảm nhiệm ngôi vị hoàng đế được hai trăm năm mươi năm.” Trong giọng nói tràn đầy tan thương “Sáu trăm năm trước sau khi ta sinh ra thì tám mươi năm sau tiểu đệ ra đời, ta lúc ấy phải ở lại cấm địa không được rời đi, sau khi tiểu đệ sinh ra ta mới có thể đi du ngoạn đại nam giang bắc.”

Vọng Nguyệt gật đầu, nghi hoặc hỏi : “Vì cái gì trước khi phụ hoàng sinh ra đại bá không thể rời đi?

Phong Liệng trầm tư, xem phải nói như thế nào, hẳn hỏi ngược lại: “A Nguyệt, trong cấm địa còn có một người chưa xuất thế, người đối với hân hân cũng biết ít nhiều?”

Vọng Nguyệt có chút hiểu được, hẳn nói đơn giản những gì mình hiểu được, nhưng có chút chần chờ: “Người nói lục đệ? Lúc đệ sẽ thông qua phương pháp thứ tư mà sinh ra, nghe tam ca nói, phải dâng lên tế phẩm, phải có linh hồn của phụ phương, thân thể từ mẫu phương”

Mẫu phương? ! Không thể nào?

Phong Liệng gật gật đầu “Không sai, đúng là như vậy, Dục Nhi là phụ hoàng cùng người bầu bạn của hân sinh ra hài tử, mà tất cả chúng ta đều từ quả thực sinh ra.” Không để ý đến khuôn mặt trắng bệch của Vọng Nguyệt, Phong Liệng giống như hoài niệm, giống như sâu não tiếp tục nói “Mỗi thế hệ chỉ có tộc trưởng mới có năng lực sinh duy trì huyết thống cho đời sau, mà hài tử cuối cùng của tộc trưởng chính là tộc trưởng tương lai , nhưng phải thông qua phương pháp hiến tế đứa nhỏ mới được sinh ra Năng lực của Dục Nhi chính là tế phẩm, năng lực này khi đã đạt đến mức cực đại thì thế hệ của tộc phải tụ tập để làm lễ.” Giảng đến đây Phong Liệng cười ha hả nói, “ Lúc trước vì trấn an tiểu đệ này, mấy huynh đệ chúng ta chính là chịu nhiều đau khổ, nhưng hiện tại ta nghe nói lục đệ của người năng lực càng lớn hơn, các huynh đệ của người cũng chịu nhiều đau khổ.”

Vọng Nguyệt lẳng lặng nghe, chỉ cảm thấy cổ họng khô khô , “Đại bá , lúc đệ.” Không phải do ta sinh ra chứ ?

“Đi? Tiểu quai, người cũng không thể gọi hân đệ đệ nga, hân hội sẽ không vui , hân mà. . . không ... vui liền không thể không chế được năng lực, mọi người lại chịu khổ.”

“. Ta đây phải gọi hân là cái gì?”

“Đương nhiên là gọi.”

“Đại ca! Có thể ăn cơm.” Tư Mã Dục cung kính thần nhiên cắt ngang lời nói của Phong Liệng, sau đó nhanh chóng ôm Vọng Nguyệt vào lòng ngực, Phong Liệng sửng sốt , lúc này mới phát hiện Vọng Nguyệt có điểm không thích hợp, chợt cười, không có việc gì, mới vừa biết mình sẽ là nhân mẫu nên có chút khẩn trương, lúc trước người bầu bạn với phụ hoàng cũng vậy, bất quá mặt người đó thì hồng thấu, còn Vọng Nguyệt thì trắng bệch Ý tứ không sai biệt lắm, tiểu quai, chỉ sợ hãi thôi, ăn cơm, ăn cơm, nhưng tiểu đệ cư nhiên dám cắt ngang khi ta nói chuyện, có tiền bộ a, đại ca lạc quan mặt mày hơn hờ ăn cơm, cho dù không khí im lặng dị thường, cũng không thể phá hư tâm tình tốt của hân.

Vọng Nguyệt không yên lòng nhìn bát cơm, hẳn chẳng lẽ có con cùng phụ hoàng? Chính mình cảm thấy đời này vô vọng có vợ sinh con, nhưng không nghĩ tới mình lại có con, nam nhân lại sinh con Sắc mặt ngày càng trắng bệch, Vọng Nguyệt càng ra sức phá bát cơm, lại phát hiện như thế nào cũng không thể ăn vô, nhưng y lại gấp thức ăn cho hân, vì hân không yên lòng mà ăn, cho nên trong bát cơm thức ăn ngày càng nhiều, nhưng bát cơm vẫn không vơi đi.

Theo tay của chủ nhân quét mắt đang ngồi các vị, mặt không chút thay đổi giúp hân gấp rau, một người cúi đầu câu nệ ăn cơm, nếu xem nhẹ lời nói có mang chút run rẩy đầy khả nghi, một người mĩ mãn uống rượu, nhìn qua Vọng Nguyệt, còn hiền lành cười cười, mà còn có một người. Không có ở chỗ ngồi?

“A Nguyệt đừng nhìn, người mau mau ăn đi, đồ ăn này người bình thường muốn cũng không có mà ăn.” Phong Liệng vừa nói vừa làm mẫu ăn vào một ngụm, Vọng Nguyệt gật đầu nhẹ, đang muốn ăn thì thấy y cứ gấp thức ăn vô chén của hân: “Phụ Hoàng?” nếu mà cứ gấp vậy thì trên thức ăn trên bàn sẽ ở hết trong chén hân mất.

Tư Mã Dực dừng động tác lại, đem Vọng Nguyệt ôm vào ngực, tựa đầu vào vai hắn, Vọng Nguyệt rất quen thuộc với những hành động của y, nghĩ lại đại bá nói đúng, phụ hoàng thực mất cảm, mà mỗi khi y bắt an, sẽ chôn đầu vào vai của hắn, từ khi trong mộng tỉnh lại, phụ hoàng nói đợi hắn lớn lên, hắn đã thật lâu không thấy y như vậy “Phụ hoàng?”

“Dực, gọi ta là Dực !” Âm thanh rầu rĩ có chút run run từ bờ vai hắn truyền đến.

Vọng Nguyệt có chút ngượng ngùng nhìn những người khác, lại phát hiện trong phòng không còn ai, ngay cả bàn ăn cũng không thấy đâu, ngược lại thấy một giường lớn ở đó, khóe miệng Vọng Nguyệt run run, nhất định đại bá làm, có hắn ở đây, hai con hồ ly kia sao dám xằng bậy “Dực, làm sao vậy?”

“Nguyệt Nhi, ta sẽ đối tốt với ngươi.”

“Àn, ta biết.” Vọng Nguyệt sửng sốt, y thật kỳ lạ?

“Ngươi nghĩ muốn cái gì, ta đều đáp ứng cho ngươi.”

“Àn.” Vọng nguyệt trong lòng có chút quái dị, đây là phụ hoàng?

“ Mặc kệ ngươi nói cái gì, ta sẽ cho người biết.”

“A.” Nổi da gà, lời này thật quen thuộc.

“Thay ta sinh cái đứa nhỏ đi, Nguyệt Nhi!”

Vọng Nguyệt một phen giãy ra khỏi vòng tay của Tư Mã Dực, nhìn gương mặt y không một chút biến đổi, không biết nên khóc hay nên cười, “Phụ hoàng đây là thực tâm của ngươi sao?”

“Phải.”

Vọng Nguyệt thở sâu, lui ra sau vài bước, hắn hỏi sai rồi, hắn phải nên hỏi: “Những lời này là do phụ hoàng nghĩ ra sao?”

Tư Mã Dực chần chờ, Vọng Nguyệt hiểu được , lại là đại bá! Trừ bỏ đại bá ra ai có thể làm Tư Mã Dực nghe lời như vậy, “Chuyện khi nào ?” Hắn như thế nào lại không biết.

“Lúc ngươi đang ngăn người ra” Tư Mã Dực quyết định, không cần làm theo phương pháp của đại ca, một phen ôm lấy Vọng Nguyệt, dù sao kết quả giống nhau là tốt rồi, “Nguyệt Nhi, ngươi là người bầu bạn duy nhất trong cuộc đời của ta, sinh hạ tộc trưởng tương lai lại là trách nhiệm của ta.” gắt gao đem Vọng Nguyệt ôm vào lòng ngực, Tư Mã Dực cũng không nhìn phản ứng của hắn. “Ta nghĩ ta muốn cùng ngươi có một hài tử , chúng ta là người của bộ tộc Thiên Vũ, cùng các tộc khác không giống nhau, tộc trưởng phải có trách nhiệm duy trì nòi giống, ta thật muốn cùng ngươi có một hài tử!”

Bị Tư Mã Dực ôm vào trong lòng ngực, Vọng Nguyệt cảm thấy khó thở, hắn dùng hết sức mà vùng vẫy, không nghĩ tới Tư Mã Dực càng ôm càng chặt, làm hắn vất vả lắm mới thoát ra được, cố gắng lấy lại không khí, nghe Tư Mã Dực nói vậy, hắn nghĩ tới các ca ca và các hoàng thúc, ai cũng là người tài giỏi, chưa có một ai yếu kém, bộ tộc Thiên Vũ có bao nhiêu người tài giỏi Hắn không hiểu vì sao trong lòng lại xuất hiện một cỗ phiền não, bộ tộc Thiên Vũ tột cùng bộ tộc như thế nào? Không thể có con nối dõi, bộ tộc có thể nhiều người như vậy sao? Ca dù sinh mệnh có thể kéo dài, thì chỉ tăng lên sự tĩnh mịch mà thôi.

“Chính là phụ hoàng, ta cùng các ca ca giống nhau đều sinh ra từ quả thực, ta sẽ sống chết ra sao?”

“Nói như thế, Nguyệt Nhi ngươi đáp ứng rồi?” Thanh âm của Tư Mã Dực kích động.

“Không” Vọng Nguyệt không nói nên lời, thở dài, tự an ủi, quên đi, dù sao về hắn cũng là “Lão bà” của y, là “Chủ mẫu” của cả bộ tộc, loại sự tình này, nhắm mắt lại suy nghĩ, gật gật đầu, xem như cam chịu.

“Kia, vậy ngày mai chúng ta đến cấm địa cầu thần thụ cải tạo thân thể của ngươi Nguyệt Nhi, hiện tại ngươi đã trưởng thành được chưa?” Tư Mã Dực trịnh trọng hỏi han.

34. Chương 34

Ta đã trở về

Hiện tại trưởng thành.

Trong lòng Vọng Nguyệt vô cùng cân bằng, nhìn thấy ánh mắt chờ mong của phụ hoàng, trầm mặc gật đầu, so với kế hoạch ban đầu thật biến hóa không ngừng, hẳn suy nghĩ rất nhiều, tuy linh hồn là một người trưởng thành, nhưng khi tới thế giới này, hẳn chưa từng nghĩ phải mau mau trưởng thành, đến bây giờ, hẳn thập phần quen với cuộc sống của tiểu hài tử, hưởng thụ cảm giác cảm giác được sủng ái, trưởng thành Cuộc sống của một người trưởng thành, thân phận ngang hàng với phụ hoàng.

“Nguyệt nhi” Tư Mã Dực thỏa mãn mà thở ra, đem Vọng Nguyệt ôm vào lòng ngực, “Ta yêu ngươi.”

Lần đầu tiên nghe được chính Tư Mã Dực nói ba chữ này, nói không thẹn thùng là không có khả năng, nhưng chính hẳn có cảm giác an tâm, gắt gao quay sang ôm y, hẳn biết , cho dù hẳn trưởng thành đi nữa, hẳn sẽ được người này sủng ái ngày càng nhiều, sẽ không ít đi, bởi vì, khi hẳn là hài tử của y, mà sau khi hẳn trưởng thành, hẳn đủ tư cách là người yêu của y, mới đủ tư cách làm y ngày càng sủng ái hẳn.

Nắm chặt tay của Dực, phát hiện đây là lần tiên hẳn hành động như vậy, ngay cả một cái ôm trước hẳn cảm thấy không thể ôm trọn phụ hoàng, hẳn cảm thấy bất an, hôm nay hẳn là một hài tử! Ngày mai, hẳn trưởng thành, nhanh như vậy, khi được sủng ái nhiều năm như vậy, hẳn cũng muốn đáp lại.

Phong Liệng vừa lòng nhìn vào cảnh hai người ôm nhau, tuy rằng tư thế hai người thoát nhìn có chút quái dị, nhưng không khí lại ngoài ý muốn phối hợp, “Tiểu quai quả thật không tồi, không uống công tiểu đệ chờ đợi hẳn nhiều năm như vậy.”

“Đúng vậy đại ca.” Trần Vương gia vui vẻ nói, “Tam đệ có chuẩn bị bàn rượu và thức ăn, chúng ta cùng đại ca đối ẩm, như thế nào?” Trù nghệ của Ngọc Vương gia nói thật là tuyệt đỉnh động lòng người, nhưng chưa bao giờ từng nấu cho ai, nếu không phải là vì đại ca hẳn căn bản không xuống bếp mà làm. Thấy Phong Liệng mắt sáng ngời dần dần rời đi, Trần Vương gia cảm thấy vui mừng không kìm hãm được, cùng đại ca ngồi vào bàn, mấy huynh đệ đã mấy trăm năm nay không nói chuyện, đáng tiếc tứ đệ không có ở đây, bằng không mấy huynh đệ bọn họ liền có thể tề tựu, nghĩ tới biểu tình của tứ đệ sau này, Trần Vương Gia cảm thấy đêm nay thật tốt đẹp.

Hôm sau Vọng Nguyệt dậy thật sớm, kỳ thật cả đêm hẳn không thể nào ngủ được, lẩn qua lẩn lại khôn chán không biết suy nghĩ gì, hay ngay cả cái gì cũng chưa muốn nghĩ tới, mà Tư Mã Dực cũng trợn mắt nhìn Vọng Nguyệt, tỉnh lại, người đã sớm thanh tỉnh, không phải phụ hoàng cũng không ngủ được chứ, Vọng Nguyệt nghĩ, cười cười nói: “Sớm an, phụ hoàng.”

Vuốt lọn tóc che khuất khuôn mặt của Vọng Nguyệt, Tư Mã Dực hôn lên mặt hẳn, bởi vì mới ngủ dậy thanh âm có vẻ trầm thấp khàn khàn: “Sớm an, muốn hay không ngủ nhiều một chút?”

“Không cần.” Vọng Nguyệt lắc lắc đầu, đứng lên, Tư Mã Dực cũng không miễn cưỡng, không lâu sau, phụ tử hai người đã xuất hiện trước mặt mọi người.

Phong Liệng vừa ăn bữa sáng mà đệ đệ chuẩn bị, một bên chào hỏi, “Dực nhi, tiểu quai, như thế nào lại thức sớm như vậy.”

“Đại ca.” Tư Mã Dực thản nhiên một tiếng cung kính hỏi, Phong Liệng cũng không để ý, lúc này mới giống đệ đệ hẳn, quỳ cái gì mà quỳ, rất không có khí thế.

Vọng Nguyệt cũng lễ phép vấn an đại bá, sau đó cũng lễ phép vấn an hai thúc thúc, đối với hành động của bọn họ lại xem như không thấy.

Sau khi mọi người dùng bữa sáng, Phong Liệng nói: “Tiểu quai, chuẩn bị tốt chưa, chuẩn bị tốt thì chúng ta đi.”

“Vâng!” Vọng Nguyệt khẩn trương nắm lấy bàn tay to lớn bên cạnh, kiên định nhìn về phía Phong Liệng , chỉ thấy Phong Liệng vung tay lên, một cái hắc động quen thuộc xuất hiện trước mắt, đây là hắc động đã kéo tam ca vào!

Thấy bộ dáng của Vọng Nguyệt có chút giật mình, Phong Liệng ha hả cười dẫn đầu vào trong động, Ngọc Vương nhường mầy, nhìn Vọng Nguyệt liếc mắt một cái, là người thứ hai tiến vào, Trần Vương cười hì hì nháy mắt với Vọng Nguyệt một cái, vung chiết phiến là người thứ ba bước vào, trước động chỉ còn lại hai phụ tử bọn họ.

Tư Mã Dực vội vã tiến vào, y kiên nhẫn nhìn về phía Vọng Nguyệt giải thích nói: “Cấm địa không nằm ở trong hoàng cung, nó là nơi giao nhau của bốn quốc gia, hơn nữa động nằm ở một không gian khác, những người khác đều không có cơ hội tìm được, chúng là là tộc nhân mới có thể tiến vàoNguyệt nhi, một khi bước vào cửa động, người sẽ không có cơ hội đổi ý.”

Vọng Nguyệt mỉm cười, buông tay Tư Mã Dực ra, nháy mắt với y, đến trước cửa động nói: “Ta đã sớm không có đường lui.” Sau đó cũng không quay lại mà bước vào động, biểu đạt quyết tâm của mình, cũng không cho mình một cơ hội hối hận!

Trong nháy mắt bước vào động là một khoảng không tối đen, sau đó cả không gian bao trùm màng ánh sáng âm áp, nhìn thấy đại thụ quen thuộc, Vọng Nguyệt có chút rung động nhanh chóng tỉnh táo lại, nhìn thấy có bao nhiêu người ở đó, trong đó có người hần quen biết, có người cũng xa lạ với hần, hàng vạn cảm giác hội tụ trong lòng, cuối cùng biến thành hai chữ —— “Thân nhân”! Vọng Nguyệt biết, thẳng đến lúc này, Vọng Nguyệt mới được xem như là thân nhân của họ, tâm “bang bang” khiêu, muốn nói cái gì đó, lại không biết nói gì, cảm nhận được một vòng tay âm áp ôm lấy, Vọng Nguyệt giống như tìm được dừng khí, tựa vào ngực của người nọ, Vọng Nguyệt cảm thấy giây phút này là hạnh phúc nhất khi đến thế giới này của mình, lấy hết can đảm, “ Ta đã trở về.”

“Hoan nghênh về nhà, tiểu quái, mọi người đều đã chờ ngươi rất lâu, ha ha.” Phong Liệng nhiệt tình mà cười sang sảng.

Cả một không gian thoáng chót yên tĩnh, sau đó khôi phục lại náo nhiệt, mọi người lần lượt tới phía Vọng Nguyệt giới thiệu mình. Vọng Nguyệt choáng váng, như thế nào bộ tộc này so với suy nghĩ của hần một chút cũng không giống? Chết lặng nhìn người n không biết là tổ tông thứ mấy ngây ngô cười.

Vọng Nguyệt nhìn tất cả tộc nhân nhưng lại không thấy đại ca cùng tam ca ở đâu, lại phát hiện, bọn họ bị người quán quýt lấy, chính là trường hợp lại có điểm bất đồng, quán quýt lấy đại ca chính là nhị thúc, khuôn mặt tươi cười đã muốn có chút cứng ngắt, ở ngoài mặt thì cười cười, nhưng trong lòng thì không thể cười, đại ca giống như lão tăng nhắm mắt đứng ở dưới gốc cây, phong độ của Nhị Thúc mau chóng biến mất. Vọng Nguyệt không khỏi khoái trá, nguyên lai, Nhị thúc cũng có lúc như vậy a.

Mà Tam ca cùng với một người giống hần như đúc, chỉ vào đối phương mắng như một người đàn bà chanh chua, tư thế biểu tình cũng giống như đúc, Vọng Nguyệt không nhận ra người nào là tam ca, nhưng Vọng Nguyệt biết người còn lại là tứ ca, đứng bên cạnh bọn có một thiếu niên trung hậu, cảm thấy Vọng Nguyệt nhìn mình, hướng Vọng Nguyệt tươi cười, sau đó lạ khẩn trương nhìn hai huynh đệ khắc khẩu nhau.

Hắc tuyến, hoàn toàn không thể hiểu được, nhưng Vọng Nguyệt khẳng định, người đang ngượng ngùng kia chính là Nhị ca.

“Mọi người từ bốn quốc gia đều tụ tập ở đây” Thanh âm thản nhiên quen thuộc vang lên bên tai, Vọng Nguyệt thu hồi tầm mắt, mới xấu hổ phát hiện tất cả các tộc nhân đều im lặng, tựa tiểu phi tiểu nhìn hần, mặt Vọng Nguyệt đỏ lên, lại nghe Tư Mã Dực nói: “Các tộc nhân không ai muốn làm hoàng đế, cho nên mỗi lần tân chủ mới sắp xuất hiện, các tộc trưởng đều xuất hiện ở đây để thuyết phục thế hệ sau để làm quốc chủ thay thế bọn họ, mà chúng ta gọi đó là “bất cá”.

“Bất cá?” Vọng Nguyệt cảm thấy buồn cười, lập tức nghi hoặc “Kia, Nhị thúc làm gì ở đây, hần không phải là quốc chủ, còn đại ca không phải mới là người kế vị hay sao?”

“Nhị thúc của ngươi ở đây là vì ta lấy thân phận tộc trưởng bắt hần làm việc cho ta, sau này khi ta thoái vị, cần sự đồng ý của đại ca ngươi.”

Vọng Nguyệt gật đầu, đúng lúc này nam nhân đang ăn bánh ngô kéo vị nam tử đang ngượng ngùng bước vào trước mặt Vọng Nguyệt, mở miệng uy hiếp nói: “Tiểu tử kia, chỉ cần ngươi đồng ý, người này có thể tiếp nhận quốc chủ của Chu Tước, ngươi đồng ý chứ?”

Chu Tước quốc? Vọng Nguyệt kinh ngạc, người ăn bánh ngô này là quốc chủ đương nhiệm của chu tước quốc Phong Hảo, là tứ ca của phụ hoàng, cái người quốc chủ ngu ngốc tùy hứng đó?

“Không sai, ta chính là một người ngu ngốc tùy hứng, không được a!” Người đó tỏa ra hỏa khí mà quát “Người rất cuộc có đồng ý hay không!!!”

“Ta.” Vọng Nguyệt bị thanh âm của người kia làm hoảng sợ, cũng không biết mình nên nói cái gì, xấu hổ không thôi, theo bản năng nói, ta đồng ý, lại không nghĩ tới người thiếu niên ngượng ngùng có gương mặt nhỏ nhắn kia, lại bước ra khỏi người đang phát hỏa, che chắn trước Vọng Nguyệt, lớn tiếng nói: “Người không được lớn tiếng với đệ đệ! Ta không cần làm hoàng đế.”

“Tốt lắm, A Hỏa, hôm này không phải là thời điểm ‘bắt cá’, các người cũng đừng nháo nữa, mọi chuyện hôm sau nói.” Lão đại chính là lão đại, Phong Liệng vừa nói, mọi người đều ngưng lại, mặc kệ có tình nguyện hay không “A Nguyệt, ta chưa giới thiệu cho người, tiểu tử này là tứ thúc của người, là một tên ‘ngu ngốc tùy hứng’ “

“Xi” âm thanh cười trộm vang lên từ bốn phía, Phong Hỏa hung hãn nhìn mọi người, hắn cũng không thể nói gì, chỉ có thể “Hừ” một tiếng tỏ vẻ chính mình bất mãn, lại rước lấy nhiều tiếng cười hơn.

Vọng Nguyệt vừa xấu hổ vừa buồn cười, nhìn thấy người chưa từng gặp “Cửu ngưỡng đại danh” chính là tứ thúc, lại nghe một âm thanh ngại ngùng vang lên bên tai: “Lần đầu tiên gặp mặt, Ngũ đệ, ta là tứ ca của người là Phong Diệp, chuyện vừa rồi mong người đừng để ý.”

Vọng Nguyệt nhìn vị ca ca của mình then thùng đến ngay cổ đầu đỏ ửng lên, từ trong tận đáy lòng cảm thấy yêu thích “Tứ ca, có làm quốc chủ hay không là tùy tâm nguyện của người, tiểu đệ tuyệt đối không miễn cưỡng.”

Phong Diệp vui sướng gật đầu, Vọng Nguyệt có chút cảm tình với vị ca ca này.

35. Chương 35

Lý do tồn tại

“Ngũ đệ, người nói vậy là không đúng, chúng ta còn có một lão lục, tuy rằng chưa sinh ra.” Thiếu niên ánh mắt xanh biếc trong hai huynh đệ sinh đôi nói.

Vọng Nguyệt nghe tiếng nhìn lại, thấy huynh đệ sinh đôi vẻ mặt ê ẩm nhìn hắn, tư thế biểu tình cũng giống nhau, duy nhất chỉ có ánh mắt là không đồng dạng, một băng lam, một xanh biếc, người thiếu niên có ánh mắt băng lam Vọng Nguyệt đã sớm gặp qua, hắn cười cười chào hỏi: “Tam ca, lâu không gặp, vẫn ổn chứ?”

Hai huynh đệ sinh đôi khóe miệng đồng thời run rẩy, gân xanh nổi lên, Hồng Viêm nghĩ tới thời gian mình bị phạt, cảm thấy Ngũ đệ vui sướng khi thấy hắn gặp họa, thiếu niên ánh mắt xanh biếc ngấm lại cuộc sống của mình, hắn kết luận, ngũ đệ sẽ giận chó đánh mèo liên lụy hắn nói: “Ngũ đệ, ta cùng tên kia không có quan hệ gì, bất quá lớn lên ‘giống’ ngoại hình thôi, người cũng không thể giận cho đánh mèo ha!”

Vọng Nguyệt nhú mắt, hắn không nghĩ tới ca ca có thể tưởng tượng như vậy, bất quá chỉ có thể trách chính mình sơ sẩy, vì thế cung kính thi lễ: “Tứ ca”. Tái ngẩng đầu, trước mắt đã không còn ai, nhìn bốn phía, thì thấy xa xa có trận đấu ba người, chuẩn xác hai người đánh một người, “Bang bang” thật sự hỗn loạn.

“Người làm gì mà nặng tay vậy, đại ca, oa, Hồng Viêm người xuống ta sao nặng vậy!”

“Không biết lễ phép với ‘chủ mẫu’ sao ?! Cưng nhien không hề giác ngộ.” Âm thanh lạnh lùng vang lên “Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.”

“Kêu cái gì chứ? Người không biết tôn ti, không biết giác ngộ, cần giáo dục lại!” Quyền đánh ngày càng nặng.

Vọng Nguyệt nhíu mày nhìn mặt gấu mèo của tứ ca, biểu tình trên mặt cảm thấy xót xa, ca ca thật làm nhiều người tức giận nga, bị đánh thành như vậy, Vọng Nguyệt thấy ca ca thành gấu mèo không không khỏi cảm thấy xót xa.

Phong Liệng xuất hiện phá ngang sự khinh ngạc của Vọng Nguyệt, hảo sảng cười nói: “Hảo chất nhân, đừng phá bọn họ, mọi người ngày thường rất nhân, hôm nay có cơ hội hợp mặt, chỉ là họ cùng nhau trao đổi chút tình cảm, người cũng đừng quan tâm, chúng ta đến xem lục đệ của người đi, ha ha”

Trao đổi cảm tình.

Vọng Nguyệt có chút đồng tình lại có chút hâm mộ nhìn tứ ca của mình, nam nhân kia bị đánh tới bị thương, đừng nhìn bọn họ hung hãn như vậy, nhưng trong đó lại chứa đựng những tình cảm của họ nhưng người khác khó có thể hiểu được.

Đại bá nắm lấy tay hắn, đứng dưới cây đại thụ to lớn, nhìn lên thì thấy quả thực màu đen không yên phận mà lắc lư, Vọng Nguyệt nhìn mà cảm thấy xao động, nhìn quả thực như khát vọng muốn hắn ôm, nhin không được sùng nịch cười, lúc này Phong Liệng buông tay ra, Vọng Nguyệt phi thân lên cây, đứng kế bên quả thực, cẩn thận nhìn quả thực như muốn yên tĩnh lại ẩn ẩn nhảy lên, cẩn thận đưa tay ra, tùy ý để tiểu hài tử cọ cọ làm nũng với hắn, tiểu hài tử này chỉ lớn bằng lòng bàn tay của hắn, nhưng vẫn lớn hơn lần trước hắn nhìn thấy, đột nhiên nhớ tới điều kiện bọn họ từng nói, tựa hồ còn thiếu gì đó, nguyên nhân đó là gì?

Vọng Nguyệt nghi hoặc nhìn về phía phụ hoàng, hắn biết y sẽ cảm nhận được suy nghĩ của hắn, quả nhiên Tư Mã Dục đứng dưới cây, thần nhiên giải thích: “Tộc trưởng kế tục của bộ tộc Thiên Vũ xuất thế thì phải có tế phẩm, tộc trưởng đang kế nhiệm phải sử dụng linh hồn của mình, năm đó phụ hoàng hy vọng ta có một năng lực mạnh để có thể sinh ra nhiều người người kế tục, cho nên, điều kiện để ta sinh ra phải có một sức mạnh cực lớn, lúc ấy, phải tập hợp tất cả những sức mạnh của cả bộ tộc, còn làm cho cả thế giới sinh ra nhiều biến đổi, gây ra thế giới có nhiều phân tranh.

Vọng Nguyệt khiếp sợ nhưng cũng có thể lý giải, thế giới này có nhiều lực lượng phân chia là có nguyên nhân, mà tu luyện ở thế giới này, phân tranh càng nhiều có nghĩa công lực càng cao. . . . Nói như thế, thì công lực của phụ hoàng có thể nói có thể đủ để tiêu diệt thiên địa, nhưng y cũng có có sáu người con để nối dõi a

Tư Mã Dục nhắm mắt lại, nói: “Cái gọi là con nối dõi, bất quá là người tộc trưởng lấy năng lực của mình vì đại giới, thân thụ sẽ sử dụng năng lực của tộc trưởng này tạo ra sinh mệnh, vì đảm bảo sinh mệnh được sinh ra, chúng ta phải cần bước một mà dựng dục Mà lão lục đã dựng dục năm năm trước.”

Nói tới đây, Tư Mã Dục chậm rãi mở mắt, ánh mắt thâm thúy, “Ta đem phần lớn năng lực của mình cho hắn, dâng lên tế phẩm thứ nhất, ta hy vọng hắn có thể vĩnh viễn bảo hộ người.”

Vọng Nguyệt giật mình, năm năm trước Cũng chính là lúc Vọng Nguyệt quen Cửu Thiên được hai năm, trong lòng cảm thấy căng thẳng ,chính lúc đó trong người hắn luôn có một nỗi sợ hãi, một nỗi bất an, y lại lo lắng cho hắn, đem người bảo hộ hắn, lại nghe người nọ tiếp tục nói: Lễ phẩm thứ hai ta dâng lên đó chính là mạng người trong cuộc mưu phản lần trước, dùng linh hồn của bọn họ làm tế phẩm, giao sứ mệnh cho của tộc Thiên Vũ cho lão lục bảo hộ.

Nguyên lai, nguyên lật tẩy cuộc mưu phản kia không phải chỉ là trò chơimà còn là linh hồn của người, điều này sao có thể Vọng Nguyệt biết điều này là không đúng, đối mặt với những tộc nhân dễ gần, đối mặt với tình cảm chân thành của tộc nhân, hắn như thế nào lại có thể phản đối? Đối với bọn họ mà nói, thế giới này chính là xiềng xích, lại là một trò chơi, Vọng Nguyệt từng hỏi qua Tư Mã Dục, vì cái gì không dứt bỏ trách nhiệm, vì cái gì không tìm một người thế mình cai trị? Một khi đã phiền chán, vì cái gì vẫn còn muốn tiếp tục ? Tư Mã Dục đã dùng thanh âm vô cùng bình tĩnh của mình, không phải không được, chính là nếu như vậy chúng ta sẽ không còn lý do để tồn tại.

Bộ tộc Thiên Vũ, kỳ thật là một bộ tộc đáng thương nhất, tuy rằng bọn họ nắm giữ linh hồn vận mệnh của thế giới, nhưng bọn họ lại cảm thấy không có ý nghĩa để tồn tại, bọn họ ngoài những tộc nhân thì không có bằng hữu, mới sinh ra thì đã gánh trên người những trách nhiệm, bọn họ xem mạng người như chuyện vặt, không thể dung nạp những thường nhân, vì bảo vệ thế giới mà bọn họ tồn tại đều vì một mục đích , mà

mục đích này từ khi sinh ra đã hình thành, cho nên, ngay từ đầu, quyền lợi của bọn họ đều bị cướp đoạt Bọn họ thấy, tất cả đều là vô căn cứ, chỉ có sử trường tồn cùng với sự phát triển của thế giới mới là tối trọng yếu, đây cũng chính là lý do duy nhất để bọn họ tồn tại, quan niệm này mất đi, lý do tồn tại của bọn họ đều mất hết.

Chính mình là một tộc nhân không thích hợp sao? Đã không cùng vận mệnh với họ, lại còn đem lại bao nhiêu phiền toái đến cho bọn họ, xuống dưới ôm chặt người nam nhân vì hắn mà làm bao nhiêu chuyện, âm thành rầu rĩ trong ngực nam nhân truyền ra: “Muốn tiểu tử kia sinh ra tể phẩm . . . còn thiếu gì?” Tuy rằng đã hiểu được nhưng lại muốn từ miệng nam nhân này nói ra, có thể nói chính hắn còn muốn có một tia hy vọng.

“Lí Thắng!”

Tất cả ảo tưởng tan biến, Vọng Nguyệt lại nhẹ nhàng thở ra, hắn quả nhiên cũng không phải người tốt gì, tự giấu địa cười cười: “Vì cái gì là hắn?”.

“Hắn là vật hiển tế vì tổng hợp từ hai điểm, vì hắn mà có người mưu phản người, vì hắn mà gây ra nội bộ tranh quyền đoạt lợi, hắn phải chết!”

Vọng Nguyệt trầm mặc: “Không thể chờ hắn hấn thọ rồi đợi hắn chết đi được sao?”

“. Không phải không được.” Tư Mã Dục khẽ vuốt tóc Vọng Nguyệt, “Chính là hắn hiện tại đã muốn sống không bằng chết.” Thanh âm lạnh lùng vô tình.

Vọng Nguyệt mệt mỏi nhắm mắt lại, cuối cùng chính mình lại hại hắn, Vọng Nguyệt thật sự không biết Lí Thắng vì cái gì mà biến thành dạng này, “Tùy ý người.”

Tư Mã Dục khẽ hôn lên đầu của hắn “Nguyệt Nhi, người cái gì cũng đừng nghĩ, hết thủy giao cho ta là tốt rồi.”

Vọng Nguyệt gật gật đầu, để phụ hoàng ôm mình vào lòng để xua tan đi sự bất an áy náy mặt dù xằng bậy nhưng như vậy sẽ giảm đi sự áy náy trong lòng hắn.

36. Chương 36

Nghe mụ mụ kể chuyện xưa

Tới giờ khắc này, Vọng Nguyệt mới nhẹ nhàng rời khỏi vòng tay của phụ hoàng, ngửa đầu lên, ánh mắt ôn hòa nhìn người nam nhân nói: “Chờ ta.”

Tư Mã Dục nắm chặt tay mình, xúc động nhìn xuống ý muốn vuốt ve tóc của Vọng Nguyệt, hắn muốn Nguyệt nhi lập tức trưởng thành, nhưng chưa phải thời điểm, chậm rãi gất đầu, cuối cùng nhìn không được vuốt ve hai má của hắn: “Ta chờ người.”

Vọng Nguyệt quay đầu lại, nhìn về phía các tộc nhân, bọn họ cũng mang vẻ mặt chúc phúc cùng với một chút hâm mộ, đang muốn nói cái gì, sinh mệnh thụ đột nhiên quát quang, phóng ra một cỗ năng lượng cực lớn, cỗ năng lực này cơ hồ biến hóa thành một luồng ánh sáng đem Vọng Nguyệt gất gao bao vây trong đó, hình thành một luồng ánh sáng cuốn Vọng Nguyệt vào hư vôTiến hóa bắt đầu rồi.

Tư Mã Dục mặt không chút thay đổi nhìn hết mọi chuyện trước mắt, tia mỉm cười của các tộc nhân đều thu lại, cơ hồ sắc mặt của mọi người đều thâm trầm, Phong Liệng đứng kế bên Tư Mã Dục, cùng hắn nhìn vào luồng ánh sáng cuốn Vọng Nguyệt vào hư vô, thanh âm khàn khàn mà bất đắc dĩ: “. . . .Cuối cùng, người vẫn không nói cho hắn biết.”

Muốn nói hắn cái gì? Tư Mã Dục mím môi, nói cho hắn biết tiến hóa là gì, đem thân thể của hắn hóa thành hư vô, đem linh hồn cấp cho thánh thụ , đem hết thành trở lại thời điểm dựng dục? Hay nói cho hắn biết,

nếu qua khỏi thì có thể thiên trường địa cửu, nếu không thể qua khỏi thì đó sẽ là sự vĩnh biệt? Không! Y cái gì cũng không nói nên lời, như thế nào y có nói cho hắn biết, chỉ có thể một mình chịu đựng.

Nguyệt nhi, ta chờ người!

Đế vương không hề lưu luyến, xoay người rời đi nơi đây.

Phong Liệng thở dài, tiểu đệ thật sự hồ đồ a, tiểu tử kia cái gì cũng không biết, chẳng phải như vậy càng không sống nổi sao?

“Tiểu Liệng, người đừng quá sức lo lắng, ta cùng lão già này đã thương lượng, vạn nhất có chuyện gì, chúng ta sẽ liều cả mình, ngay cả tính mạng cũng không cần, cũng cam đoan Vọng Nguyệt bình an vô sự!”

“Nội tổ phụ, các vị tổ tông” Phong Liệng nhìn thấy các vị trưởng bối đứng trước mặt hắn và các tộc nhân, hốc mắt hắn nóng lên, dẫn đầu quỳ xuống, mấy đệ đệ cùng các tộc nhân khác yên lặng quỳ theo.

Bọn họ tươi cười tiếp nhận đại lễ của các tiểu bối, cũng vì mấy tiểu bối này quá mức áy náy, mấy lão già này đều phải tự mình nâng bọn họ dậy, lúc này, biển hòa nổi lên

Vọng Nguyệt cuộn thân mình lại, khuôn mặt an tĩnh, hắn cảm thấy mình lại nhớ về mẫu thân, bên tai lại truyền đến khúc nhạc thanh thúy, khúc nhạc ôn nhu làm cho hắn say mê không muốn tỉnh lại, chưa từng có cảm giác an toàn cùng thoải mái như vậy nhện không nổi buông xuôi mọi thứ, hắn ngày càng cảm thấy cơ buồn ngủ ngày càng mạnh, ngay cả ý thức cũng dần bước đi, hắn cảm thấy thế giới như chỉ còn một mảnh trắng xóa, mộng ảo xinh đẹp, khoe miệng lộ ra nụ cười ngọt ngào, trong lòng lại cảm thấy ủ rũ, hảo muốn nghỉ, hảo muốn nghỉ, như lại muốn ngủ, không thể tỉnh

Vọng Nguyệt dần dần có ý thức khi thoát khỏi không gian ngân bạch, hắn biết, khi hắn ở trong không gian ngân bạch kia cảm thấy được sự tĩnh lặng vĩnh viễn, không hề mệt mỏi, chính là, hắn giống như, đã quên cái gì.

Đã quên cái gì, làm cho hắn không thể an tâm mà ngủ, khoe miệng tươi cười như trước, mi mắt lặng lẽ nhắm lại. Nếu nhớ không nổi, không bằng như vậy cứ quên đi, hắn mơ hồ nghĩ, ý như thế nhưng vẫn không thể nào hoàn toàn chìm vào giấc ngủ, biến thành nỗi phiền não bất an, chính là, không cam lòng trong lòng cảm thấy không cam lòng, trong lòng cảm thấy không cam lòng làm cho hắn cảm thấy như có kiến bò trong tâm can của hắn, hắn cảm nhận được hắn không đau, nhưng lại ngứa ngáy khó chịu, bất không được, đuổi không đi, nghĩ muốn quên cũng không thể.

Vọng Nguyệt cảm thấy khó chịu miễm cưỡng mở mắt đem cơn buồn ngủ xua tan đi, đập vào mắt hắn là thế giới ngân bạch, chỉ duy nhất một cây đại thụ ở nơi này, nơi này hoàn toàn mờ mịt chỉ có lá cây không ngừng rơi xuống, trùng trùng điệp điệp tầng tầng.

Đây là cái gì? Trong đầu hoàn toàn trống rỗng, cơ hồ suy nghĩ đình trệ bắt đầu chuyển động, ta đã từng thấy địa phương này? Đúng rồi, trong mộng, rất lâu trước kia, đại thụ này đem ta tới, đem vận mệnh ta hoàn toàn sửa

Sinh mệnh thụ.

Suy nghĩ hoàn toàn thanh tĩnh, một mảnh trí nhớ xuất hiện, nước mắt không kiềm chế được mà trào ra, hắn cảm thấy trong lòng lo sợ, chính mình, thiếu chút nữa đem chuyện không thể quên lại quên mất.

“Hải tử của ta, chúng ta rốt cục chân chính gặp mặt.” Giọng nữ phía trước vang lên ôn nhu xa lạ mà quen thuộc.

Vọng Nguyệt ngẩng đầu lên, hắn nhớ rõ thanh âm này, đây chính là thanh âm đã dẫn hắn vào thế giới này, người này vì hắn xương lên yên giấc khúc! Hai mắt nhắm lệ mộng lung, ánh mắt hiền hòa của mỹ nữ xưa, cho dù nhìn bề ngoài mỹ nữ này hơn hắn mười tuổi nhưng Vọng Nguyệt thật không dám suy đoán tuổi của nàng.

“Hải tử của ta, thật cao hứng khi người có thể vượt qua khỏi khát vọng, người thật là một người có tâm kiên định.” Mỹ nữ đứng dưới cây đại thụ, ngân phát tung bay, thanh âm vang lên kiêu ngạo nhưng mà chứa vui sướng.

“Người là Sinh mệnh thụ ?” Vọng Nguyệt không xác định mà hỏi, bị nàng nhìn tới chân tay luống cuống.

Thiếu nữ ấy gật đầu, mỉm cười tự giới thiệu nói: “Tên của ta là Diệp Thường Thanh, người có thể gọi ta là diệp mù mù.”

“Diệp Mù mù.” Vọng Nguyệt gọi cực kỳ không được tự nhiên, nhìn vẻ bề ngoài của thiếu nữ ấy, kêu mù mù nàng thoát nhìn còn rất trẻ a ?

Diệp Thường Thanh vui vẻ bat tới chỗ Vọng Nguyệt, sờ sờ đầu hấn “Hảo hài tử, không cần nghĩ nhiều, cả bộ tộc Thiên Vũ đều là hài tử của ta, kêu mù mù, không quá phận.”

Tâm tư bị vạch trần, Vọng Nguyệt bất chấp đỏ mặt, bởi vì hấn nhớ tới sự tình trọng yếu: “Diệp Mù mù, người nói cả bộ tộc Thiên Vũ đều là hài tử của người, vậy người có biện pháp nào không.”

Biết Vọng Nguyệt muốn hỏi cái gì, lần đầu tiên trên khuôn mặt mỹ nữ này xuất hiện tia tia bi thương, nàng không trả lời vấn đề của Vọng Nguyệt, ngược lại còn hỏi hấn. “Vọng Nguyệt hài tử, người có nguyện ý nghe mù mù kể chuyện xưa không?”

Thật lâu trước kia, tại một thế giới vẫn còn phàm nhân thống trị, có một quốc gia được gọi là Kỳ Lân quốc, hoàng thượng anh minh, hoàng hậu nhân từ, thường dân đa số là người thiện lương trung hậu, ở lãnh thổ bọn họ không có chiến tranh, không có nghèo khó, tuy rằng cũng có người gia thế bậc người, nhưng họ rất thiện lương, xem như một chỗ thế ngoại đào viên.

Điều này làm các quốc gia khác luôn xảy ra tranh chiến ghen tị không thôi, làm cho những người dân ở đất nước luôn phải chịu chiến tranh cũng hăm mộ không thôi, nhưng không một quốc gia nào dám xâm lược Kỳ Lân quốc, vì quốc gia này được các thần linh bảo hộ.

Diệp Thường Thanh cảm nhận được ánh mắt của Vọng Nguyệt thả hồn theo câu chuyện nàng kể: “Ta kể về người không phải là ta, mà là chủ nhân của ta, cũng là người duy nhất ta yêu.” Trên mắt Diệp Thường Thanh xuất hiện nét hạnh phúc lẫn bi thương hỗn tạp, làm cho Vọng Nguyệt có thể mơ hồ tưởng tượng được lúc sau đã xảy ra chuyện gì.

Hoàng tử duy nhất của Kỳ Lân quốc, Kỳ Diệp, từ khi còn đã có được một quả mang mầm mống sinh mệnh cường đại, sự yêu thương nhiệt tình sinh mệnh làm cho hấn mừng rỡ như điên, cẩn thận chăm sóc, lợi dụng thụ lớn lên mà cứu sống rất nhiều người, mà cũng bởi vì có hấn ngày ngày làm bạn, năng lực càng ngày càng lớn, sống lâu ngày, khóa này giống như được linh khí sinh ra, làm cho hấn càng yêu thương sinh mệnh thiện lương này, nàng được gọi là Diệp Thường Thanh, Diệp chính là danh của nàng, còn Thường có thể gọi là chúc phúc.

Kỳ Lân quốc trên dưới đều yêu quý nàng, tuy rằng nàng là tinh linh không phải nhân loại, nhưng nàng thiện lương lại được nhiều người yêu quý, từ khi biết nàng sẽ bên cạnh hoàng tử suốt đời, ai cũng vui sướng.

Nhưng các quốc gia khác lại lấy nàng làm lý do để gây chiến tranh, nói thụ tinh linh là yêu nghiệt, nói hoàng tử bị mê hoặc, bắt Kỳ Lân quốc phải giao ra hai người họ, nếu không sẽ đại giới phát động nhiều nước cùng tiến công.

Chiến tranh thập phần thảm thiết, kỳ thật chỉ có Kỳ Diệp đơn độc nghênh chiến, nhân loại, như thế nào có thể là đối thủ của hấn, nhưng trời sanh tính tình thiện lương, dùng chính mình bảo vệ những sinh mạng vô tội trong quốc gia, nhiều ngày trôi qua làm cho hấn ngày càng tiêu tụy, tham lam, bạo lực, huyết tính, đủ loại cảm xúc làm cho thụ tinh linh ngày càng suy yếu, đến một ngày, Kỳ Diệp không thể chịu nổi, hấn bị trúng tên không thể chiến đấu nữa, trở mặt nhìn quốc gia mình bị giết hại, bắt người cướp của, làm Kỳ Diệp đau lòng không thôi.

“Hấn dâng lên tế phẩm cho thần linh để tạo ra một thế giới mới” nước mắt chậm rãi rơi xuống “Hấn đưa sức mạnh của hấn, sinh mệnh của hấn, ngay cả linh hồn hấn cũng đưa hết cả cho ta, ta lấy chính mình làm cơ thể mẹ, sinh ra tộc nhân đầu tiên của bộ tộc Thiên Vũ là Kỳ Vũ, hấn có một sứ mệnh, lập hạ tộc quy, duy trì một thế giới hòa bình.”

Diệp Thường Thanh kiêu ngạo lại thương tâm nhìn Vọng Nguyệt: “Hấn là người được thừa kế hết tất cả trí nhớ của phụ thân hấn, thế nhưng.”

Khi bắt đầu xây dựng bộ tộc Thiên Vũ, mỗi tộc trưởng đều có năng lực dựng dục, lý do chính bộ tộc Thiên Vũ tồn tại là duy trì thế giới hòa bình!

Hắn thay phụ thân mình chuộc tội, Kỳ Diệp tuy rằng thiện lương nhưng cuối cùng cũng đi đến quyết định này, lại thủy chung tự trách, nhưng hắn lại không thể có biện pháp tốt hơn, hắn muốn giảm bớt chết chóc, muốn có năng lực tạo nên một thế giới hạnh phúc, nhưng hài tử của Kỳ Diệp, Kỳ Vũ lại dùng phương pháo giết chóc để chinh lại thế giới, cùng dùng phương pháp tàn khốc nhất để làm thế giới có sự hòa bình.

“ Đương thời thế giới chia bốn quốc gia, Vũ nhi đem trách nhiệm rơi lớn nhất vào tay người hấn tính nhiệm, hắn liền trở về thân thể của ta, giống như phụ thân hắn vĩnh viễn bên ta. Tiểu tử kia, nếu người muốn thay đổi tộc quy, như vậy người phải trở thành hài tử chân chính của ta, chỉ có như vậy, người mới có thể một lần nữa định ra tộc quy.”

37. Chương 37

Lịch sử lại đến

“ Như vậy, ta cần dâng lên tế phẩm gì?” Thanh âm Vọng Nguyệt khàn khàn mà trầm thấp, tim đập càng lúc càng nhanh, thậm chí hắn còn cảm thấy thanh âm của Diệp Thường Thanh mơ hồ mà xa xôi.”

“Hài tử của ta, người chỉ cần.”

“Ta nguyện ý” Hoảng hốt khi nghe tiếng nói của của Vọng Nguyệt, nước mắt từ khóe mắt hắn chảy xuống, phụ hoàng chờ ta

Tư Mã Dực trong lòng nhảy dựng, Nguyệt nhi!

Mọi người chờ đợi bên ngoài, không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chính là chỉ thấy đột nhiên kết giới đang bao vây thánh thụ cùng với bọn họ đột nhiên tiến tới Tư Mã Dực bao phủ y trong đó, cảnh vật chung quanh không ngừng biến đổi.

Tư Mã Dực gắt gao nhìn thân ảnh Vọng Nguyệt đã trưởng thành trước mắt, một tia ôn nhu cùng ý cười khi nhìn thấy thân ảnh trường bào xanh như nước trước mặt, trong ánh mắt tràn đầy tình yêu nhớ nhung khi li biệt lâu ngày.

“Nguyệt nhi.” Tư Mã Dực gắt gao theo dõi hắn, sợ trong nháy mắt, mọi thứ chỉ là mộng ảo mọi thứ điều biến mất không còn thấy gì.

“Phụ hoàng” Vọng Nguyệt cúi đầu nói “Chờ ta.”

Tư Mã Dực nhướng mày, dự cảm không tốt nảy lên trong lòng, y không hờn giận nói: “Nguyệt Nhi, lại đây!”

Vọng Nguyệt bất động, như trước mỉm cười nói: “Phụ hoàng, chờ ta.”

“Vọng Nguyệt! Ta không hiểu người nói cái gì, nhanh lên lại đây!” Tư Mã Dực muốn tới gần Vọng Nguyệt, lại phát hiện mặc kệ y dùng tốc độ nhanh như thế nào, hai người vẫn thủy chung giữ nguyên khoảng cách không đổi, thậm chí ngày càng xa, điều này làm cho Tư Mã Dực phiền toái bất an.

“Phụ hoàng, phụ hoàng.” Vọng Nguyệt vươn tay nhưng lại thu tay về, nghiêng tai lắng nghe, mặt lộ vẻ không thể về phía Tư Mã Dực cười nói: “Phụ hoàng, Dực, nhất định phải chờ ta!”

Thấy thân ảnh Vọng Nguyệt dần biến mất, Tư Mã Dực thật sự cuống lên rồi! Chính là khi hắn tới gần Vọng Nguyệt, quơ tay lại nắm được một cái vòng tròn tròn, đó chính là viên hoàn trên cổ Vọng Nguyệt! Cầm chế giải khai.

Chăm chăm nhìn viên hoàn trong tay mình biến thành một khối ngọc bài, Tư Mã Dực không thể tin được, cảm giác vừa rồi chân thật như thế cứ nhiên chỉ là một giấc mộng, không! Nắm chặt ngọc bài trong tay, không phải là mộng, ngọc bài trong tay chứng minh những chuyện vừa qua là sự thật !

Không nghĩ tới năng lực của tiểu tử kia cứ nhiên có thể khống chế cả thời không (thời gian lẫn không gian).” Một âm thanh buồn bã bên cạnh vang lên “Ngũ đệ, đây là sinh tử bài của tiểu tử kia đi? Năng lực của hắn thật sự cường đại so với dự kiến của chúng ta.”

“Đại ca.” Bọn họ vẫn nghĩ tới năng lực của Vọng Nguyệt đã đạt tới trình độ cao nhất có thể là đem giấc mộng trở thành sự thật, nói cách khác , hắn có thể khống chế hết thảy cả thời gian lẫn không gian và vạn vật Vọng Nguyệt đều có thể tùy ý biến đổi theo ý muốn của hắn.

“Đúng rồi Ngũ đệ, tiểu tử kia đâu?” Cẩm chế đã giai khai, tiểu tử kia hắn đã trải qua năm thánh giờ đã trưởng thành, vì sao không thấy bóng dáng hắn?

“Nguyệt nhi hắn.” Tư Mã Dực thất thần, tiểu tử kia không trở về, hắn muốn đi đâu? Một cổ bất an từng đợt xuất hiện trong tâm tư của y.

“A! Mọi người xem!” Một tiếng quát to hấp dẫn mọi người đang như ở trong mơ, mọi người giương mắt nhìn lên, hô hấp thoáng chốc bị đình trệ.

Ở dưới tán cây, xuất hiện một hình ảnh đã xưa nhưng mà quen thuộc, tựa như một đoạn hình ảnh đánh thức linh hồn cùng trí nhớ của mọi người, thụ tinh linh cùng Thủy tổ yêu thương nhau, sự tàn bạo và tham lam của nhân loại, lần đầu tiên tế phẩm được dâng lên, người đầu tiên trong tộc được sinh ra.

Bọn họ đã quên, bọn họ thậm chí không biết phần trí nhớ này sao lại vùi lấp ở chỗ sâu nhất trong linh hồn của họ, có lẽ họ đã quên, bọn họ phải giữ một thế giới hòa bình, bọn họ chính là công cụ giữ cho thế giới hòa bình, bọn họ chính là kết tinh của Thổ tinh linh cùng với Thủy tổ, bọn họ là người thừa kế nguyện vọng tốt đẹp của họ là giữ cho thế giới hòa bình.

Chính nó đã trói buộc bọn họ, nhưng bọn họ không hề oán hận người đầu tiên của bộ tộc Thiên Vũ đã đưa ra những điều luật, bọn họ đều đưa ra quyết định giống nhau ! Không hề dự định nổi dậy thì như thế nào, tất cả tộc nhân tinh sần đều là hậu đại của họ, mấy đời thậm chí cả chục thế hệ đều có thể cùng một chỗ cùng một thời không, loại phúc phận này ngoài bộ tộc Thiên Vũ ra ai có thể được hưởng!

Nguyên bản tinh thần sa sút, nguyên bản cảm giác mất mát trên người thối lui, lễ rửa tội làm cho linh hồn cùng thể xác xúc động, ảo tưởng thấy thoải mái một lần nữa tỏa sáng lấy lại sức sống , thánh thụ phát ra một tia sinh cơ nồng đậm làm cho họ khôi phục lại tuổi trẻ, cảm giác vui sướng vây quanh bọn họ, lúc này lại hoảng sợ phát hiện, ảo ảnh trước mắt chưa hề biến mất, mà còn từ từ lui lại, thẳng đến Tế phẩm lần đầu tiên dâng lên!

38. Chương 38

Áo ảnh

“Thanh nhi, thời gian của ta không nhiều lắm, không thể tái cùng người.” Kỳ Diệp lộ vẻ sầu thảm vuốt ve cô gái trước mắt khóc tới đôi mắt sưng vù.

“Diệp, diệp, chủ nhân , ô ô ô ô, sẽ không, Thanh Nhi hội chữa khỏi cho chủ nhân.”Cô gái càng khóc càng nghiêm trọng, nắm chặt tay Kỳ Diệp với hy vọng mong manh.

“Nha đầu ngốc , đừng tổn sức , đây là tâm bệnh , trị không hết được ” Miệng cưỡng nở ra một nụ cười ôn nhu trên môi , Kỳ Diệp thở dài ,”Thực xin lỗi , nha đầu , ta có nói kết thúc chiến tranh sẽ liền cùng người ẩn cư , sinh thương một tiểu oa nhi , chính là hiện tại. Khụ khụ!”

“Diệp , người đừng nói , chúng ta mặc kệ chiến tranh ra sao , hiện tại ta liền mang người đi , ô ô ô ô ô.” Cô gái ra sức nâng người nam tử đang ốm yếu lên, nhưng khí lực lại không đủ mà suýt ngã sập xuống.

“Nha đầu.” Dựa vào lưng cô gái, Kỳ Diệp thỏa mãn mà sàu sảo cảm nhận giây phút ấm áp cuối cùng, “Nha đầu, hiện tại người có thể làm nghi thức để hạ sinh tiểu oa nhi được không?”

“Ân , ân.” Cô gái một bên dùng sức , một bên lung tung mà đáp ứng , đột nhiên nhớ tới cái gì , lại dùng sức phe phẩy đầu , “Không cần , không cần , chủ nhân , ta không cần , không cần như vậy đối với ta , ô ô ô ô.”

Cô gái bối rối muốn đem nam nhân này buông ra , lại phát hiện khí lực nam nhân đột nhiên trở nên rất lớn , một câu chú ngữ quen thuộc bên tai vang lên, nàng chảy xuống huyết lệ.

“Ta , thái tử Kỳ Lâm quốc , Kỳ Diệp , lấy sinh mệnh của cả nước , linh hồn làm tế phẩm hiến cho sinh mệnh thụ —— Diệp Thường Thanh , nguyện.”

Trên đời không có chiến tranh , nguyện cho mọi người đều thiện lương sẽ có cuộc sống hạnh phúc. Mọi người của bộ tộc Thiên Vũ nhìn ảo ảnh mà suy nghĩ trong lòng ai cũng thì thầm theo

“.Nguyện con của chúng ta có thể có một cuộc sống hạnh phúc , có thể cùng người mình yêu thương bầu bạn suốt đời , không thể làm một người bình thường” Thanh âm Kỳ Diệp ngày càng suy yếu “Con của chúng ta nhất định là người cường đại xuất thế nhất cả tộc đàn , bộ tộc chúng ta chính là bộ tộc Thiên Vũ , nguyện bọn họ như thiên chi vũ bần bảo hộ cả thế giới này , người nói được không tiểu nha đầu.”

“Ân ,ân” âm thanh nghẹn ngào không nói nổi nữa làm cho cô gái hiểu được , người phía sau hô hấp đã muốn đình chỉ , nước mắt nàng rơi xuống , hạnh phúc nở nụ cười , “Ta sinh mệnh thụ Diệp Thường Thanh nhận tế phẩm.Diệp , con của chúng ta chính là một người cường đại nhất , là hài tử hạnh phúc nhất.”

Thân thể Kỳ Diệp biến thành những điểm sáng lớn đốm quanh vị thiếu nữ , nàng mỉm cười nhắm hai mắt , thân thể thụ hóa , khôi phục lại bản thể , hấp thụ hết thủy linh hồn của Kỳ Diệp , một cỗ cường đại trên người nàng xuất hiện , đó chính là khát vọng của tất cả mọi người trong Kỳ Lâm quốc , đó chính là thiên ý của họ , tất cả mọi người đang chiến tranh đều thanh tĩnh lại , cùng nhau buông thả vũ khí trong tay , nhìn thấy thảm kịch của chiến tranh , rất nhiều người chịu không nổi mà tự sát , còn lại yên lặng mà sám hối , chẳng phân biệt ta địch , bọn họ chỉ biết bọn họ đã phá hủy chốn bình yên duy nhất trên thế giới.

Mọi người đứng dưới tàng cây mà nghẹn ngào , nhìn thấy ảo ảnh trước mắt , đây chính là hồi ức của thánh thụ ? Trong tâm trí của họ xuất hiện một giọng nói? Nguyên lai , chính là thanh âm của chúc phúc Con của chúng ta nhất định là người cường đại nhất bộ tộc Thiên Vũ , cả bộ tộc sẽ nguyện giữ một thế giới hòa bình

Trong trí nhớ của bọn họ , Thủy Tổ muốn lưu lại thế giới này chúc phúc sẽ chết đi , hân dăng lên tế phẩm cũng chỉ có chính hắn , đây là chuyện gì? Bọn họ sinh ra chính là vì cả thế giới này sao? Ảo ảnh tiếp tục trong trí nhớ của bọn họ nhưng những đoạn lịch sử vụt qua.

Thời gian dần qua đi , mọi người đều đã quên đi những nỗi đau của chiến tranh , con người lại quên đi bản tính lương ý của mình , thế giới lại lâm vào chiến tranh và hòa bình luân hồi , trải qua những ngày tháng tu dưỡng , sinh mệnh thụ cuối cùng cũng dựng dục ra một quả thực Không! Là hai quả thực!

“Đây là có chuyện gì!” Phong Hỏa là người tối thiểu kiên nhẫn mà hô to , những người cũng thể hiện vẻ mặt nghiêm trọng , bọn họ lẽ nào hội nhớ lầm , tổ tiên họ là ai đã lầm chứ bọn họ quyết không thể nào lầm! Chính là , vì cái gì mà có hai quả thực?!

Quả thực một quả màu đỏ ,một quả màu xanh , rốt cuộc có một ngày , quả thực màu đỏ xuất thế , đó chính là người đầu tiên của bộ tộc , Kỳ Vũ ! Như vậy người còn lại là ai?

Mọi người nín thở nhìn Kỳ Vũ định ra tộc quy rời khỏi cấm địa , thời gian dần trôi qua , đến khi Kỳ Vũ trở về thánh thụ , quả thực màu xanh cũng không có động tĩnh gì , hay là tử thai?

“.Đó là Nguyệt nhi” Mọi người ở đây đều đang suy đoán đến lúc này Tư Mã Dực như nhớ tới cái gì mà thanh âm khàn khàn vang lên làm mọi người nghe như sét đánh ngang tai mà không thể tin.

“Người biết mình nói gì không ?!” Phong Liệng lần đầu tiên thất thố nắm chặt áo của Tư Mã Dực mà điên cuồng hét lên, mọi người cũng chỉ trợn mắt mà nhìn ”Đó chính là tổ tiên của chúng ta! Vọng Nguyệt như thế nào có thể xuyên không trở về quá khứ trở thành tổ tiên của chúng ta!”

Tư Mã Dực không nói lời nào mà đờ đẫn nhìn ảo ảnh trước mắt, Phong Liệng cũng dần dần suy sụp mà buông tay ra, thực sự có khả năng sao? Năng lực của tiểu tử kia đã hoàn toàn thức tỉnh, hơn nữa còn được thánh thụ trợ giúp, thực sự có khả năng sao? Chính là hấn trở về quá khứ làm gì? Mọi người nhìn nhau, không hẹn mà cùng nhau nghĩ tới cùng một lý do, con nổi dòng!

“Chúng ta. nợ hấn nhiều lắm.” Mọi người không chủ ý mà nói ra tiếng lòng của mình , bọn họ chưa từng nghĩ tới tiến hóa của một tộc nhân cư nhiên lại liên lụy mọi thứ như vậy , xuyên qua thời không , thay đổi lịch sử , nhưng khi Vọng Nguyệt trở về mọi chuyện sẽ như thế nào ? Nhìn phía nam nhân còn đang đờ đẫn , cho dù chủ mẫu có trở lại , người cùng tộc tương sẽ như thế nào? Tộc trưởng còn có thể nhớ rõ người sao?

Suy nghĩ không ngừng , tâm phiền ý loạn , nghiệt duyên , nghiệt duyên a.

(Khung cảnh biến hóa , ảo ảnh 1 vạn năm trước)

Vọng Nguyệt lẳng lặng đối diện với Diệp Thường Thanh một vạn năm trước , xuyên qua thời không , thay Kỳ Diệp dâng lên tế phẩm đã hao phí tất cả năng lực , linh hồn mong manh của hấn đã muốn không chịu nổi , bất đắc dĩ hấn vì ý niệm thay đổi lịch sử , cùng Diệp Thường Thanh giáp mặt nói cho rõ ràng.

“Diệp mù mù.” Nhìn hốc mắt còn sưng đỏ của thiếu nữ , tâm Vọng Nguyệt cảm thấy đau xót.

“Không nên gọi ta như thế ,nên gọi ta là nương!” Nhu liễu vuốt tóc Vọng Nguyệt , Diệp Thanh Thanh cười nói “Diệp không phải tiêu thất , hấn chẳng qua cùng ta kết hợp thành nhất thể mà thôi , đợi một ngày nào đó , ý thức hấn hồi phục , ta có thể đem linh hồn trả lại với thân xác , đến lúc đó chúng ta liền có thể cùng một chỗ.”

Vọng Nguyệt gật đầu , kỳ thật bọn họ đều biết , ngày này sẽ rất xa cô lẽ sẽ không bao giờ tới , ít nhất , một vạn năm sau , bọn họ vẫn như cùng không thể cùng nhau một chỗ. Vọng Nguyệt muốn nói , có lẽ hiện tại trong lòng hấn còn có hy vọng ,”Diệp mù mù. “

“Ân?”

“Ta có lẽ có thể làm cho Diệp ba ba sống lại.”

Khuôn mặt tươi cười ủa Diệp Thường Thanh biến mất , lại nói . “Nguyệt , mù mù cảm tạ hảo ý của người , chính là người hiện tại tính mạng còn khó khăn để bảo toàn , như thế nào có thể.”

“Không còn biện pháp khác!” Vọng Nguyệt kiên định ngắt đầu , “Làm cho linh hồn của Diệp ba ba cùng ta cùng một thân xác , ta hiện tại quá yếu , không có khả năng sống lại , mà linh hồn của Diệp ba ba lại quá cường đại , cũng đã cùng người dung hợp lại một chỗ , chỉ có biện pháp duy nhất chính là đem hết tất cả năng lực của ta đem bọn người tách ra sau đó trong thời gian ngắn nhất mà đem linh hồn cùng với năng lực của Diệp ba ba hồi sinh!”

“Tuy rằng , có lẽ năng lực của ta không đủ sẽ làm hai người chúng ta hồn phi phách tán, hồn vía sẽ lên mây , có lẽ cùng trong quá trình dựng dựng cùng một thân thể hai người các người đã tạo ra một sinh mệnh mới , nhưng đây là cơ hội duy nhất , mà ta cũng không còn sống được bao lâu.”

Trong lòng Diệp Thường Thanh hỗn loạn vạn phần , nàng không thể tưởng tượng không có Diệp tồn tại , thời gian vạn năm kế tiếp nàng sẽ sống như thế nào , nhưng nàng lại không dám mạo hiểm như vậy , hai người kia , một là người nàng yêu thương , một là hài tử của nàng , “Ta. Ta , tin tưởng người , hài tử của ta , mù mù chờ người cùng ba ba .”Nàng tin tưởng lựa chọn vạn năm sau của mình , cũng tin tưởng và vô cùng tin nhiệm hài tử này .

Vọng Nguyệt nở nụ cười , hấn nhìn vào hư không , phụ hoàng , người nhất định phải chờ ta!

Hiện tại Vọng Nguyệt cũng chỉ có thể tin tưởng chính mình , tin tưởng Diệp ba ba cùng Diệp mù mù . Hấn lẳng lặng chờ đợi , chờ đợi , hấn thấy linh hồn của ba người bọn họ được kỳ Vũ bảo hộ bên ngoài . Thẳng đến đến lúc quả thực thành thực ! Vọng Nguyệt thả lòng , đem tất cả năng lực của mình phóng thích , linh

hồn liền hóa thành nhiều điểm sáng nhỏ , Diệp Thường Thanh yên lặng nhìn những điểm nhỏ sau đó thu phục hết thấy lại với nhau sau đó đem tất cả vào truyền vào quả thực trung!

Ảo ảnh chỉ như vậy mà chấm dứt , mọi cảm thấy hết hờm, “Các người nói kế tiếp hội như thế nào?”

“Không biết , đứa nhỏ kia sinh ra đến tốt cùng phải.”

Mọi người không dám nói trước , cũng không nói sau, bởi vì họ dần mất đi ý thức , lịch sử cải biến.

Tư Mã Dực phần nộ mà lại không cam lòng , Nguyệt nhi , người làm như vậy như thế nào ta còn có thể nhớ rõ người ?! Khóe miệng xuất hiện tia cười lạnh , ta nhớ rõ người , người cũng phải nhớ rõ ta?

39. Chương 39

Vì cùng nhận thức

Một ngàn năm trước khi Vọng Nguyệt sinh ra ——

“Khả Nhi, bọn nhỏ đều đã trưởng thành, Dực Nhi cũng đã xuất hiện, hẳn đúng là thực thực thông minh hẳn cảm, với người rất giống nhau, ha ha” Một nam tử phong tư trác tuyệt nhẹ nhàng vuốt ve lọn tóc trong tay. “Khả Nhi, ta đã hoàn thành lời hứa với người, vậy ta có thể đến tìm người?”

Phong Bất Ngôn? Một thanh âm trong trẻo cách đó không xa vang lên

Phong Bất Ngôn nhanh chóng thu vào lọn tóc, cảnh giác xoay người nhìn, nơi này là trong cấm địa, có thể đi vào chỉ có thể là tộc nhân, nhưng không lý do gì y không nhận biết hẳn, hơn nữa hôm này là ngày tam thái tử Phong Ngọc đăng cơ, mọi người đều đã đi tham gia lễ đăng cơ chỉ còn mình y, hẳn đã xác thực cấm địa không có ai, vừa rồi cũng không ai tiến vào động , “Đúng là tại hạ , các hạ là”

Nhìn thiếu niên trước mặt một thân bào xanh lam, khóe môi mang ý cười, nụ cười rất xuân phong, nghe Phong Bất Ngôn không dám khẳng định mình là ai, thiếu niên cư nhiên nhẹ nhàng thở ra, trong ánh mắt cư nhiên lại chứa sự ngưng ngững, thể nhưng nhìn thấy Vọng Nguyệt đi qua liền tiến hành đại lễ, dọa Phong Bất Ngôn nhảy dựng lên , “Tôn Nhi bái kiến gia gia.Ngô , đau!”

“Hài tử ngoan, người gọi hẳn là cái gì?” Một thiếu nữ đột nhiên xuất hiện phía sau thiếu niên không lưu tình mà đưa tay đánh vào gáy thiếu niên một cái, một tay đỡ trán mình bất đắc dĩ mà nói: “ Thanh Nhi, đừng náo, Nguyệt Nhi vốn là tôn nhi của hẳn a.”

“Khả, hẳn rõ ràng là hài tử của chúng ta .” Thiếu nữ không đồng ý. “Như vậy không phải chịu hạ thấp thân phận của mình dưới nhiều các tiểu bối sao.”

“Ha ha.” Nam tử không đáp, chỉ nhìn thiếu nữ bằng ánh mắt sủng nịch.

“Thánh , thánh , thánhthánh thụ? !” Khi thiếu nữ xuất hiện Phong Bất Ngôn hoàn toàn ngây dại , hẳn sẽ không nhận sai! Đây chính là hình người của thánh thụ, đã bao nhiêu năm qua bao nhiêu thời đại bộ tộc Thiên Vũ đã không gặp người này, chậm rãi nhìn nam tử phía sau thiếu nữ , như vậy hẳn chính là.

Phong Bất Ngôn chậm rãi quỳ xuống, sợ bản thân mình quá nhiều màn hạnh phúc trước mặt, nhắm hai mắt lại hành đại lễ: “Đại tộc trưởng đời chín mươi tám của bộ tộc Thiên Vũ, Phong Bất Ngôn. Rất hân hạnh được diện kiến thánh mẫu, diện kiến Thủy Tổ” Đúng vậy quả thật y thật sự kinh hãi khi lại được gặp họ, chính là chưa bao giờ nghĩ tới mình lại được diện kiến, thanh âm nhện không được run rẩy, “Bái kiến thánh. . . tử”

“Không được , không được,” Thiếu niên thất kinh bước tới bên người Phong Bất Ngôn ngăn hẳn hành lễ: ” Nội tổ phụ, không được, tôn nhi, tôn nhi.”

“Tôn nhi?” Phong Bất Ngôn lúc này mới nhớ tới, vị thiếu niên này ngay từ đầu đã tự xưng là tôn nhi của y, nhưng là.” Thánh tử hay không nghĩ sai rồi? Dực nhi mới xuất thế, hẳn không có khả năng. . . .” Có hài tử lớn như vậy.

Thiếu niên cười khổ, thiếu nữ cũng chính là Diệp Thường Thanh “cười khúc khích” ngã vào trong lòng ngực của nam tử Kỳ Diệp, Kỳ Diệp cũng cảm thấy buồn cười, đây chính là chuyện không thể tưởng tượng, ánh mắt của hắn hướng vị thiếu niên cổ vũ, thiếu niên thở sâu, gật gật đầu khôi phục lại bình tĩnh: “Tôn nhi Vọng Nguyệt, bá kiến nội tổ phụ.”

Đúng vậy, thiếu niên chính là Vọng Nguyệt, năm đó hắn cùng kỳ Diệp cường đại linh hồn để cùng nhau hồi sinh, hai người tồn tại chung một thân thể, chính là linh hồn hắn quá mức mỏng manh, hắn đã ngủ say ba nghìn năm, thân thể để tùy ý cho Kỳ Diệp sử dụng, chỉ như vậy hắn mới tránh khỏi linh hồn của hắn cùng Kỳ Diệp bị đồng hóa cho dù như vậy, sau khi tỉnh dậy hắn cùng Kỳ Diệp vẫn cùng tồn tại một lúc trong một thân thể, cũng mệt cho Diệp Thường Thanh khi phát hiện cùng nàng nói chuyện chính là trợ phụ của nàng có khi là hài tử của nàng. Thăng đến 5000 năm trước, linh hồn Vọng Nguyệt mới tách khỏi cơ thể, bất quá lần này là chỉ đem linh hồn Vọng Nguyệt tách khỏi cơ thể của Kỳ Diệp, cho nên Kỳ Diệp trở thành một Kỳ Diệp hoàn thiện, còn chính hắn vẫn còn duy trì trạng thái là một linh hồn.

Vọng Nguyệt dùng âm thanh vô cùng bình tĩnh kể rõ mọi chuyện hắn đã trải qua cho Phong Bất Ngôn, “Lúc ấy ta chỉ biết, khi Diệp ba ba hồi sinh nhất định lịch sử sẽ thay đổi, chính là ta ích kỷ không muốn phụ hoàng quên ta, cho nên.” Vọng Nguyệt áy náy nhìn về mặt của trưởng bối trở nên trầm tư, khẽ cắn môi nói, “Năm ngàn năm trước, ta không để ý Diệp ba ba cùng Diệp muội muội phản đối, đã lập hạ tâm tộc quy!”

“Là cái gì?” Phong Bất Ngôn sâu sắc hỏi han, trong lời nói của Vọng Nguyệt, lịch sử của bộ tộc đã được cải biến, như thế nào vẫn chỉ có tộc trưởng mới có khả năng truyền thừa giống nòi, vì cái gì bộ tộc bọn họ vẫn phải chịu cô đơn theo năm tháng, vì cái gì trong trí nhớ của bọn họ tộc quy không hề thay đổi gì, vì cái gì? Bọn họ không biết sự tồn tại của Vọng Nguyệt?! Y chậm rãi nắm chặt lọn tóc trong tay, như muốn hấp thu một chút âm áp.

“Thân là tộc nhân của bộ tộc Thiên Vũ, cả đời đem một lần cơ hội tìm một người bầu bạn tâm đầu ý hợp cùng người đó dựng dục, cùng chung sinh mệnh, hai người sau này không thể luân hồi! Tộc quy này. sẽ có hiệu lực.”

“Ba!” Một tiếng tát vang lên như tiếng vỗ tay làm cho khóe miệng Vọng Nguyệt lưu lại máu, “Người có ý tứ gì!” Phong Bất Ngôn cả người run rẩy.

“Ý tứ chính là, để cho phụ hoàng nhận thức ta mà lịch sử không hề thay đổi, nếu là cải biến, hẳn không nhớ rõ ta, như vậy, tộc quy vĩnh viễn có thể nào lập!” Vọng Nguyệt mặt không chút thay đổi nhưng ánh mắt lạnh như băng lại đồ dẫn nhìn Phong Bất Ngôn.

Phong Bất Ngôn nhìn thiếu niên trước mắt, đột nhiên cười to, thanh âm chứa đầy đau khổ trong lòng: “Này tính cái gì? ! Này tính cái gì! Người đã không muốn thay đổi lịch sử như vậy người còn trở về làm cái gì? ! Người còn trở về làm cái gì? ! Người tới gặp ta làm cái gì? ! Làm cái gì! ! Khả Nhi, Khả Nhi, ta cái này đến với người!”

“Đủ rồi!” Cùng với tiếng hét lớn, Phong Bất Ngôn cư nhiên phát hiện chính mình không thể động đậy, y nhìn thấy người ngăn cản chính mình, thánh mẫu của thủy tổ, vì cái gì? Bọn họ không muốn thay đổi lịch sử, y không thể nói thêm bất cứ điều gì, nhưng là y ngay cả quyền lợi là chết cũng không được sao?

Diệp Thường Thanh cũng không có thời gian quản y, nàng hờn hển đối Vọng Nguyệt rống to: “Người làm cái gì a, ngay cả câu đều nói không rõ ràng!” Bởi vì Kỳ Diệp sống lại, Diệp Thường Thanh cũng vẫn duy trì bản tính của mình, mang chút nghịch ngợm mang chút đơn thuần, nàng không bao giờ ... giống như cô gái mang ánh mắt tang thương của lão nhân mà lần đầu tiên Vọng Nguyệt nhìn thấy nữa, nhưng là bởi vì cố chấp của Vọng Nguyệt, Diệp Thường Thanh không chút nghi ngờ chính mình có thể trở thành lão bà trước tuổi!

Vọng Nguyệt không nói lời nào, cư nhiên giống như đối mà đầu hướng qua một bên, Diệp Thường Thanh cũng tức giận nói không ra lời, nhưng thật ra Kỳ Diệp giúp Diệp Thường Thanh nguôi giận, một bên đối

Phong Bất Ngôn nói: “Bất Ngôn, người đừng hiểu lầm Vọng Nguyệt.” Kỳ Diệp đau lòng nhìn đứa trẻ trước mặt mình, “Hắn chính là cảm thấy thực xin lỗi các người, cho nên muốn tìm người đủ quyền để có thể giáo huấn hắn thôi.”

Phong Bất Ngôn trong mắt dâng lên một tia hy vọng, y nhìn về phía Vọng Nguyệt, phát hiện hắn cứ nhiên vẫn đứng tại đó, hay là ta thật sự bị lừa?

Vọng Nguyệt mím môi: “Ta mới là không có nói bậy, ta chỉ là chưa nói hết thôi.”

Mọi người hắc tuyến, chính là người làm mọi người một trận suyễn khí, ai biết người sẽ nói tiếp. Vọng Nguyệt tay phải vừa lật, một thủy tinh cầu xuất hiện ở giữa tay hắn, hắn nhắm mắt thì thảo nói nhỏ vài câu, một linh hồn trong suốt từ trong đi ra.

Ánh mắt quen thuộc, hàng mi quen thuộc, cái cười nhản mặt quen thuộc, Phong Bất Ngôn biết mình không nhận sai, y run run khoe môi, nói ra một cái tên: “Khả Nhi. . . .”

“Ngôn!” Nữ tử tựa hồ vừa mới tỉnh ngủ, nàng mê mang nhìn xem bốn phía, nghe được thanh âm quen thuộc, nàng kinh hỉ thở nhẹ một tiếng, nhào vào trong lòng người nọ, Phong Bất Động cũng không biết phải làm gì, hắn mở ra hai tay, nữ nhân đã nằm trong lòng hắn!

Hai người đều sững sốt, sau đó nhớ tới, đối phương (chính mình) đã muốn đã chết.

Vọng Nguyệt nhẹ nhàng nói: “Ta không thể thay đổi lịch sử hiện tại, không có nghĩa là không thể thay đổi về sau, đến mấy ngàn năm nay, chúng ta một mực thu thập tộc nhân, lấy linh hồn của người bầu bạn của họ, khi ta cùng phụ hoàng lúc sau có thể nhận thức, lịch sử của tộc ta có thể thay đổi toàn diện, đến lúc đó, chúng ta có thể sắp xếp cho các người cùng chuyển thế, cho nên” Vọng Nguyệt mang theo lời chúc phúc đối với người đang đứng trước mặt “Nội tổ phụ, người bây giờ còn nguyên ý chết đi không?”

Phong Bất Ngôn đã trải qua sự diễn biến rất nhanh này, nghe xong lời nói của Vọng Nguyệt, hắn sững sốt một chút, quay đầu thật sâu có chút khẩn trương nhìn người yêu đang đứng trước mắt của mình, thoải mái cười: “Đương nhiên!” Phong Bất Ngôn không ngoài dự đoán sẽ chọn kết quả khác, hắn hung hãn ôm lấy người yêu của mình, nhẹ nhàng thở dài, rốt cục, lại đem người này nhân ủng ở trong lòng, ai ngờ, Khả Nhi lại bắt đầu giãy dụa, “Làm sao vậy?” Phong Bất Ngôn nghi hoặc hỏi han, đối lấy là sự bất đắc dĩ của Khả Nhi.

Vọng Nguyệt có chút vô lực hỏi han: “Nội tổ phụ, tự bạo không đau sao?”

Người yêu đang ở trong lòng Phong Bất Ngôn, tâm tình tốt trở mình một cái xem thường: “Đương nhiên đau.” Bất quá cũng được đến khi xuất ra, một chút cũng không tính cái gì.

Vọng nguyệt so với hắn càng muốn trốn mất, bất quá nhìn đến bộ dáng không kiên nhẫn của nội tổ phụ, Vọng Nguyệt vẫn là đem linh hồn trở về, Vọng Nguyệt đọc nhỏ vài câu, đem linh hồn hai người thu vào trong quả thủy tinh.

Khỏa thủy tinh này chính là kéo dài năng lượng sống cho y, ở trong ấy có thời gian, không gian riêng, lịch sử lúc sau, năng lực của Vọng Nguyệt đã muốn thay đổi nó, có lẽ ở tương lai một ngày nào đó khỏa thủy tinh này sẽ trở thành một thế giới mới, nhưng hiện tại, cũng chỉ có thể để cho Vọng Nguyệt sử dụng thu thập linh hồn, nhưng lại có một hạn chế, phải chính linh hồn đó tình nguyện chết đi, cũng giống Phong Bất Ngôn đã nói trước mặt hắn.

Kỳ thật, khi Phong Bất Ngôn đồng ý chết đi, Vọng Nguyệt có thể hút linh hồn trực tiếp đi ra đưa cho y, cũng không nghĩ tính của nội tổ phụ lại nôn nóng như vậy, lựa chọn phương pháp này, thật sự là, một giây cũng không lãng phí a.

Bất quá, Vọng Nguyệt cười khê, hiện tại y nên đã biết đi, ha ha.

“Tiểu Nguyệt, chúng ta cần phải đi, tiểu tử kia nên trở về đây.”

Vọng Nguyệt sững sốt, trong lòng buồn bã, đứng rồi, hôm nay là ngày chết của Phong Bất Ngôn, bọn họ mấy huynh đệ nhất định hội trở về, yên lặng đứng tại chỗ hồi lâu, rốt cục gật gật đầu, thân mình dần dần trong suốt, biến mất, hắn hiện tại chính là linh hồn, có thể thực thể hóa hoàn toàn dựa vào Diệp Thường Thanh để duy trì sinh mệnh, Diệp Thường Thanh cùng Kỳ Diệp liếc nhau, thở dài, cũng biến mất, ngay sau

đó, không gian một trận dao động, Tư Mã Dực cùng mấy huynh đệ xuất hiện ở cấm địa, trên mặt không giấu được lo lắng cùng bi thương.

Phong Liệng ôm lấy Tư Mã Dực tuổi còn nhỏ đứng ở phía trước, nhìn thấy thân thể của người tiêu soái đang nằm ở đây “Chúng ta đến chậm?” Đã sớm biết phụ thân tưởng niệm người bầu bạn của hắn, lại không nghĩ rằng hắn áp dụng phương pháp cực đoan như vậy rồi đi, Phong Liệng vùng tay lên, ngay chỗ người kia đang nằm bỗng hiện ra khối lửa thiêu thi thể thành tro, hướng thánh thụ, nơi quy túc duy nhất của bộ tộc Thiên Vũ, “Chúng ta đi thôi.”

Mấy đệ đệ đều yên lặng điểm đầu, loại chuyện này bọn họ đã xem qua nhiều lần, chẳng qua, lần này, chính là phụ thân của bọn họ mà thôi.

Tư Mã Dực tuổi nhỏ ánh mắt phiêu hướng thánh thụ, như là đang nhìn tro cốt của Phong Bất Không, hoặc như là đang nhìn cái gì khác, chính là, không nói gì.

Mấy huynh đệ sau khi rời đi, thân ảnh của Vọng Nguyệt lảng lảng hiện ra ở dưới tàng cây, vừa rồi, phụ hoàng là nhìn. Ta?

Một bàn tay to lớn phủ trên tóc Vọng Nguyệt, “Y thật sự là một tiểu tử mẫn cảm.”

“Diệp ba ba.”

Vượt qua thời không gấp lại

Vọng Nguyệt sinh ra trước 20 năm ——

Sinh mệnh thụ bên trong.

“Mụ mụ, ta đây đi rồi, 20 năm sau, ngài nhất định phải nhớ rõ đem ta mang về.”

“Yên tâm đi, đứa con ngoan, ta nhất định hội nhớ rõ, chính người ở bên kia cũng cần thận một chút.”

“Ấn.” Vọng Nguyệt gật gật đầu, cẩn thận đem quả thủy tinh tùy thân giao cho Kỳ Diệp “Ta đi trước, làm phiền Diệp ba ba thay ta bảo quản.”

“Tiểu Nguyệt, đừng quá lo lắng, đi thông thả, bọn họ cũng chính là hậu đại của chúng ta, người cứ trở về trước, chúng ta sẽ không làm ra cái gì ngoài ý muốn.” Kỳ Diệp ôn nhu sờ sờ đầu Vọng Nguyệt “Đi thông thả, ba ba cái này tặng người đi đầu thai.”

Vọng Nguyệt mỉm cười, nắm tay Kỳ Diệp, thở sâu thả lỏng tâm tình khẩn trương của chính mình, thành bại lúc này vừa mới bắt đầu, hắn nhắm mắt lại bắt đầu suy tầm phụ mẫu kiếp trước của mình, tính toán thời gian xuất thế kiếp trước của mình, khẽ gật đầu, Kỳ Diệp khẽ quát một tiếng: “Phong ấn!” Vọng Nguyệt chỉ cảm thấy đầu đau nhói, liền mất đi tri giác.

Kỳ Diệp bởi vì cùng tồn tại với Vọng Nguyệt một thời gian dài, ở một phương diện nào đó cũng có thể gọi là tâm ý tương thông, có thể cảm nhận cảm giác vừa rồi của Vọng Nguyệt, Kỳ Diệp cũng có thể nhìn thấy thời khắc xuất thế của Vọng Nguyệt, thấy hắn gật đầu một cái, liền đem ký ức của hắn đi phong ấn, giúp hắn chuyển thế.

“Như vậy thật sự tốt?” Diệp Thường Thanh lo lắng lo lắng đem mặt tựa vào trong lòng Kỳ Diệp hỏi.

Kỳ Diệp không nói, chính là gắt gao đem Diệp Thường Thanh ôm vào trong lòng ngực, đây là không còn cách nào, lịch sử đã muốn cải biến, hiện tại linh hồn của Vọng Nguyệt ở thế giới này, nếu Vọng Nguyệt không trở về thế giới kia, như vậy “Lam nguyệt” liền sẽ không được sinh ra, nếu trí nhớ của Vọng Nguyệt không bị phong ấn như trong lời nói, hết thảy sẽ không có thể giống lịch sử mà phát triển, Tiểu Nguyệt, thật là nhọc lòng, kì diệp trong lòng thở dài.

Thời gian từ từ, lịch sử lại tiếp tục về quy luật của nó, hai mươi năm sau, Vọng Nguyệt giáng sinh, lớn dần, cùng đế vương hiểu và yêu mến nhau. Thẳng đến, Vọng Nguyệt tiến vào cấm địa, chuẩn bị tiến hóa.

“. Phụ hoàng, vì cái gì ta cảm thấy được chính mình giống như đã tới nơi này?”

“Nguyệt Nhi lần trước người trong mộng chính là đã tới đây.”

Phải không? Vọng Nguyệt nghi ngờ, theo tuổi tăng trưởng, trong đầu hẳn lại hiện ra những hình ảnh ngắn, cảm giác quen thuộc với tất cả sự tình đã phát sinh, nhất là lần này, thế ngoại đào nguyên như thế, khóa cổ thụ này, cho hẳn một cảm giác quen thuộc, hẳn cảm thấy được chính mình giống như đã từng trải qua, trong không khí có cảm giác cô độc và chờ đợi này.

“Nguyệt Nhi, người như thế nào khóc?” Tư Mã Dực chau mày, hay là hẳn vẫn là không muốn? “Nguyệt Nhi, nếu là người không muốn.”

“Không, không phải” Vọng Nguyệt kinh ngạc cảm nhận, khóc? Hẳn thực xác định chính mình là vạn phần tâm cam, “. Phụ hoàng, người không có cảm giác được sao ? Nơi này.” Trong đầu Vọng Nguyệt xuất hiện thân ảnh của một người mặc áo xanh, diện mạo của thiếu niên hẳn đã gặp nhiều lần nhưng không nhớ rõ, hẳn đứng ở dưới cây cổ thụ ngày qua ngày, năm phục một năm chờ đợi Ai?” Phụ hoàng, người có biết ta đang đợi người sao không?”

“Nguyệt Nhi, người đang nói cái gì!” Tư Mã Dực tay nắm bả vai Vọng Nguyệt căng thẳng, Nguyệt Nhi trong lời nói lại mang chút mặc danh kỳ diệu, y không thích Vọng Nguyệt lúc này, bởi vì hẳn luôn tràn ngập bi thương, làm cho y không hiểu được tâm địa.

Đau đớn trên vai làm cho Vọng Nguyệt phục hồi tinh thần lại, vẫy vẫy đầu, hẳn lại xuất thần : “Thực xin lỗi, phụ hoàng, trong lời nói của ta có cái gì kỳ quái sao?”

“Không, không có” Tư Mã Dực không nghĩ làm cho Vọng Nguyệt bị phân tâm, “Nguyệt Nhi, phụ hoàng lại ở chỗ này chờ người đi ra.”

“Àn.” Vọng Nguyệt mỉm cười, tựa hồ thật lâu trước kia, bọn họ cũng gặp phải chia lìa như thế này, chính là, lại mấy thành vĩnh biệt, “Phụ hoàng, chờ ta, ta rất nhanh sẽ trở về.”

Dứt khoát xoay người, đầu nhập ôm ấp của thánh thụ, cảm giác buồn ngủ ập tới, chỉ trong lòng về điểm này làm cho chính mình bảo trì thanh tĩnh, cảm thụ được thân thể của chính mình không ngừng biến hóa, Vọng Nguyệt trong lòng tràn ngập sung sướng, giống như đang trong giấc ngủ, Vọng Nguyệt đã muốn dần trở thành thiếu niên 17, 18 tuổi, ngay tại giờ khắc này, phong ấn của Vọng Nguyệt đã được giải trừ, những chuyện trước kia từ từ trong đầu hiện lên, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, Vọng Nguyệt không biết, ngay tại giờ khắc này, cả kết giới đều bao phủ hẳn, tất cả tộc nhân đều ngủ say, làm bạn với Vọng Nguyệt, đưa hẳn về trí nhớ đã trải qua một lần niêm phong cất vào kho, nước mắt chậm rãi chảy xuống, nhất là tổ tiên của chính mình, thân nhân, bầu bạn mới có thể sống lại, biết chính mình cũng có thể có con nối dòng vào thời khắc đó, cơ hồ mọi người khóc không thành tiếng, nhưng, là cơ hồ!

Tư Mã Dực là người thứ nhất mở mắt, biểu tình trên mặt mang vẻ bí hiểm, hẳn lẳng lặng nhìn chằm chằm thánh thụ không nói một câu, mặt khác mấy huynh đệ đứng ở trong mắt bao hàm kích động cùng mâu thuẫn, bọn họ mong chờ Vọng Nguyệt đi ra với ngũ đệ yêu dấu, nhưng cũng biết nói cảm tình là chuyện không thể miễn cưỡng, phía trước, cùng Ngũ đệ yêu nhau chính là chỉ có hơn mười tuổi, cho dù hơn nữa kiếp trước cũng chỉ có hơn – hai mươi tuổi, chính là hiện tại đi, như thế nào Vọng Nguyệt lại có lai lịch hơn mấy ngàn năm, mọi người đều hội biến, huống chi là mấy ngàn năm, Ngũ đệ, có thể nhận thức Vọng Nguyệt như vậy sao?

Vọng Nguyệt rơi lệ đầy mặt, ngồi chồm hồm trên mặt đất, thẳng đến trước mặt xuất hiện hai đôi giày, không cần xem, Vọng Nguyệt cũng biết là ai, “Diệp ba ba, diệp muội muội.”

“Đứa nhỏ, hoan nghênh người trở về.” Diệp Thường Thanh đau lòng đem Vọng Nguyệt kéo vào lòng, Kỳ Diệp về mặt hiền lành địa nhìn hẳn.

Vọng Nguyệt mỉm cười, “Ta đã trở về.” Lệ mang đầy mặt khiến cho nụ cười của hẳn có vẻ tái nhợt vô lực như vậy.

“Tiểu Nguyệt!” Diệp Thường Thanh đau lòng ôm lấy Vọng Nguyệt, “Tiểu Nguyệt, nếu hối hận trong lời nói còn kịp, cùng lắm thì chúng ta đem lịch sử thật trở về, tái trọng đến một lần!” Bọn họ đã sớm khuyên quá đổi không cần chấp nhất cứ phải theo cách cũ trong lịch sử mà gặp y, hẳn hoàn toàn có thể dùng một loại khác phương pháp tiếp cận Tư Mã Dực, nếu bọn họ nhất định yêu nhau, cần gì phải quá để ý gặp nhau, hiểu nhau, yêu nhau?

Vọng Nguyệt lắc đầu, “Không giống như vậy, Diệp mù mù, đây là không giống thế, huống chi, dùng một loại phương pháp khác, ta sợ ta ngay cả cơ hội tiếp cận phụ hoàng đều không có.” Phụ hoàng lãnh đạm như vậy, một người mẫn cảm như vậy, hẳn thậm chí cũng không dám cam đoan, nếu chính mình không tồn tại, phụ hoàng hay không sẽ đi yêu thương một sinh mệnh hẳn coi như là chuyện vặt. Hơn nữa, phụ hoàng đối hẳn là yêu, không chỉ ... mà còn là đúng người yêu, còn có đôi đứa nhỏ, kết thân của tình yêu, nếu dùng một loại phương pháp khác tiếp cận phụ hoàng, nhiều ra gần ngàn năm hẳn mới có thể nhận sự sủng ái của phụ hoàng, phụ hoàng lẽ tạ thần ý đưa hẳn đương đứa nhỏ, đương thân nhân sủng ái sao? Nếu này hết thấy đều cải biến, hẳn có thể khẳng định, chỉ cần một phần yêu say đắm, căn bản không đủ để duy trì cảm tình của hai người, này cũng chính là nguyên nhân Vọng Nguyệt sợ phải giáp mặt với Tư Mã Dực.

Vọng Nguyệt biết, chính mình đối Tư Mã Dực chính là yêu không thay đổi, vì vậy Tư Mã Dực là điều quen thuộc của hẳn, thậm chí là nhìn thấy hẳn lớn lên, nhưng là hẳn bây giờ xuất hiện trước mặt Tư Mã Dực với xưa thật bất đồng, thậm chí có thể nói là xa lạ, Vọng Nguyệt như vậy, Tư Mã Dực còn có thể yêu sao?

Trong lúc nhất thời, tất cả đều cùng mang chung một nỗi lo âu, Tư Mã Dực, người đến tột cùng hội lựa chọn như thế nào.

Vọng Nguyệt đứng ở dưới thánh thụ nói ra, mồ hôi lạnh đã muốn ướt đầm lưng hẳn, hẳn gắt gao nhìn chăm chăm Tư Mã Dực đang ở ngoài thụ, ở trong này, chỉ có bên trong mới có thể nhìn thấy bên ngoài, bên ngoài không thể nhìn vào trong, hẳn đang đợi, chờ Tư Mã Dực cho hẳn một cái ám chỉ, chỉ cần một cái nho nhỏ, hẳn còn có dũng khí đi đối mặt sự thật, chính là, Tư Mã Dực thủy chung mặt không chút thay đổi.

Vợ chồng Kỳ Diệp lo lắng đứng phía sau Vọng Nguyệt, cuối cùng Kỳ Diệp nhin không được nhìn Vọng Nguyệt nói: “Kỳ thật.”

“Không có gì, không có gì, Tiểu Nguyệt, đừng sợ, mau đi ra đi!” Diệp Thường Thanh vội vàng đem Vọng Nguyệt đẩy ra ngoài.

“Thanh Nhi.”

“Diệp, người sẽ không sợ người nào đó tính số a.”

“Chính là, người cũng không thể làm cho Vọng Nguyệt đem lịch sử thay đổi.”

“.”

“Ta cảm thấy được, Diệp, chúng ta vẫn là nên đi ra ngoài du lịch đi.”

Kỳ Diệp gật đầu, “Cũng tốt, hiện tại chúng ta đã muốn không có việc gì, ta nên mang người đi ra ngoài một chút.”

“A!” Cả người Vọng Nguyệt cứng ngắc nghe được Kỳ Diệp nói chuyện, liền bị Diệp Thường Thanh đẩy ra ngoài, bất ngờ không kịp đề phòng Vọng Nguyệt cứ nhiên đã quên sử dụng pháp lực, thẳng tắp theo cây ngã xuống, đại não trống rỗng, Vọng Nguyệt theo trực giác nhắm mắt lại, nắm chặt hai nắm, nghênh đón đau đớn đang tiến tới gần, khá hồi lâu sau, hẳn liền rơi xuống một lòng ngực ấm áp, một tiếng thở dài ở bên tai vang lên: ” Nguyệt Nhi, người còn muốn cho ta đợi người bao lâu nữa...”

“Phụ. Hoàng.” Đem mặt gắt gao địa chôn ở trong lòng ngực nam nhân, không muốn hẳn nhìn đến vẻ mặt yếu ớt như thế của chính mình.

Người chung quanh đều nhẹ nhàng mà thở ra, nhìn nhau cười, đem nơi này lưu cho đôi phụ tử “Cửu biệt gặp lại”.

“Nguyệt Nhi, người biết không? Mỗi khi người sinh ra cái gọi là ảo giác, ta đã ở đây nhìn thấy, chẳng qua, ở trong ảo giác của ta, diễn viên chính là bản thân mình.”

“Phụ hoàng.”

“Nói cách khác, ở lúc người dần dần khôi phục trí nhớ, ta cũng thấy được ‘kiếp trước’ của chính mình, Nguyệt Nhi, trí nhớ của người hơn ngàn năm, ta không biết phải làm sao? Trí nhớ chúng ta bên nhau đã ngàn năm, người khả hiểu được?”

“Phụ hoàng. . . .” Vọng Nguyệt giật mình, là Diệp ba ba cùng Diệp mụ mụ đi, đem tri81 nhớ của mình cùng phụ hoàng gộp chung, khiến cho hai người trong lúc đó tiêu thất gần cách lớn nhất, chính là, Vọng Nguyệt nhũ mầy, bọn họ vì cái gì không nói cho chính mình?

“Nguyệt Nhi, phụ hoàng thực lo cho ngươi, ngươi cũng biết?” Tư Mã Dục nâng lên cằm của người đang nằm trong lòng, nhiều thứ ở trong mộng gặp lại, lần này rốt cục có thể chính mắt gặp được, “Lúc trước ngươi lựa chọn thay đổi lịch sử, hay không đây hứa hẹn phụ hoàng nghĩ tới? Ngươi nói phụ hoàng phải nhớ rõ ngươi, khả ngươi lại tùy hứng biến mất trước mặt phụ hoàng, thậm chí có thể là sinh mệnh?”

Thanh âm của Tư Mã Dục nhẹ nhàng, lại che dấu không được sự run rẩy trong đó, cho dù chính là trí nhớ ở trong mộng, y cũng biết, ở giữa lịch sử, chính mình là như thế nào lại sợ hãi, sợ hãi lịch sử về sau sẽ thay đổi, chính mình hội đã quên Nguyệt Nhi, sợ hãi sinh mệnh Nguyệt Nhi không xuất hiện trước mặt mình, sợ hãi hai người hội bỏ qua lẫn nhau!

Cho tới bây giờ, y tuy rằng biết Nguyệt Nhi cũng cùng y sợ hãi, biết Nguyệt Nhi vì thế làm ra nhiều hy sinh, chính là, y vẫn đang sinh khí, y cảm thấy được chính mình lại vô năng như vậy, quả nhiên, người này chỉ có thể đứng ở trong lòng mình, nếu không luôn luôn sẽ có nhiều sự cố sẽ phát sinh, y không được, không bao giờ ... hứa trong lòng, thiên hạ xuất nhân ý ngoại!

Bị Tư Mã Dục đột nhiên tăng thêm đích lực đạo làm cho không thở nổi, Vọng Nguyệt lại nở nụ cười, hắn biết, hắn không có mất đi y, mặc kệ cách xa nhau thời gian rất lâu, khoảng cách rất xa, chỉ cần hai người có thể chia sẻ hết thảy với nhau, như vậy tâm của bọn họ sẽ không bao giờ tách ra? Lịch sử khiến cho kiếp trước của hắn trở nên tốt lắm, dù sao cũng không phải lần đầu tiên chuyển thế không phải sao?

Gắt gao quay về ôm lấy người yêu nhất, cùng y hôn môi, một cái ý niệm mơ hồ trong đầu tự nhiên hiện lên, nếu y đã biết, ý tứ kia của y cũng sẽ không thay đổi? Ngắm lại biểu tình cuối cùng của phu thê Kỳ Diệp, Vọng Nguyệt đột nhiên buồn cười, thật sự là một nam nhân keo kiệt, hắn tựa hồ mỗi lần đều đem khổ nhục kế áp dụng lên chính mình, cứ việc đau chính là y, ha hã.

Phụ hoàng, ta rốt cục có thể cùng ngươi sống vai cùng nhau đứng thẳng

Toàn bộ văn hoàn.

Dạ Nhi: Cuối cùng bộ này cũng xong, đa tạ mọi người đã trong thời gian qua đã ủng hộ chúng ta~ Thân ái~~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-nhi-luu-tinh>